Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Rahbek, Knud Lyne.; af K.L. Rahbek.
Titel | Title:	Poetiske Forsøg
Alternativ titel | Alternative title:	Samlede Digte.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Joh. Fr. Schultz, 1802-1803
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-2 i 1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

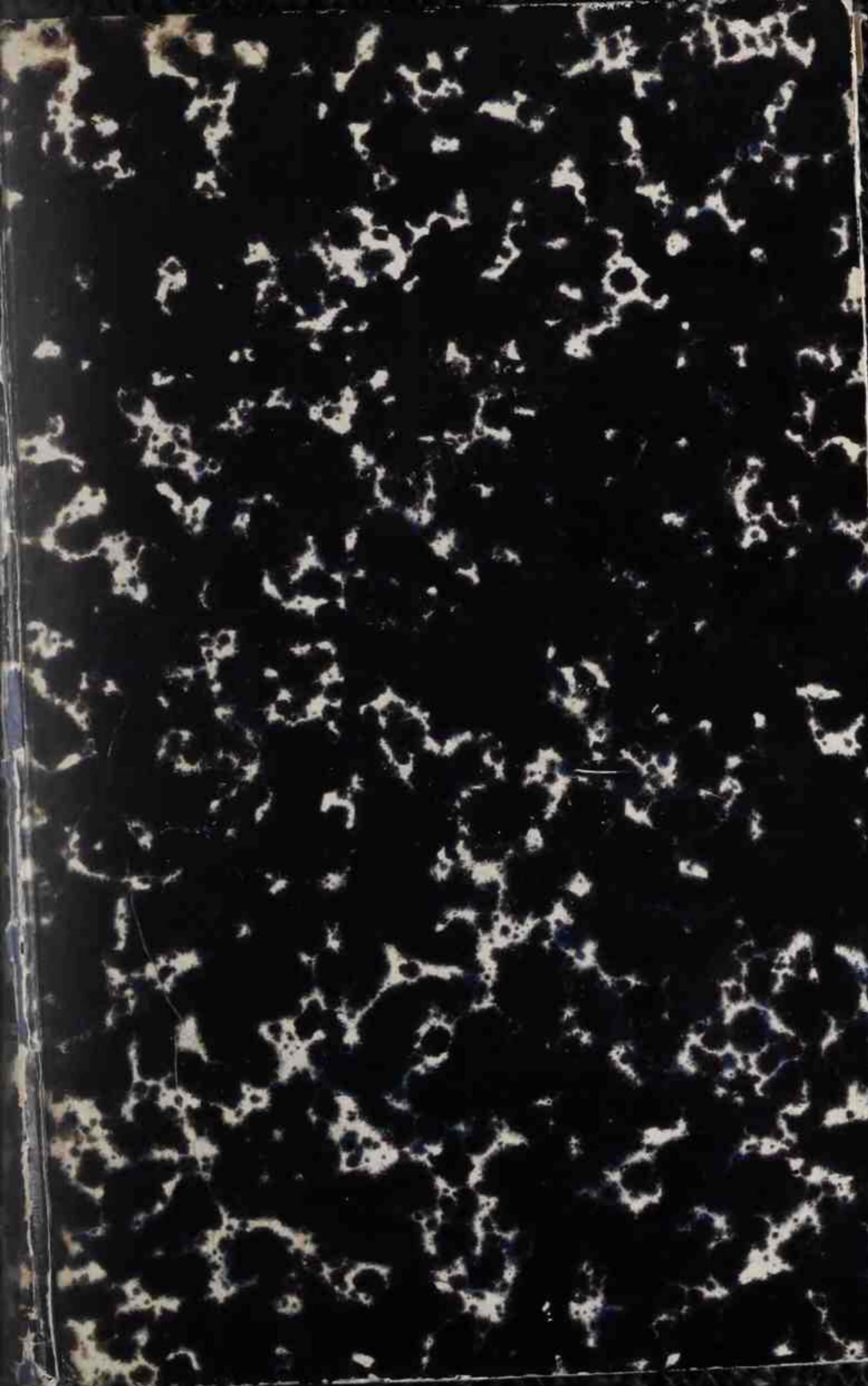

54-4. DA BOX

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 00009 4

+ Box

ex. 2

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Poetiske Forsøg.

af

K. L. Rahbek.

Professor.

Første Deel. Anden Udgave.

Kiøbenhavn, 1803.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schultz,
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Samlede Digte.

Af

K. L. Rahbek.

Professor.

Anden Udgave.

Kiøbenhavn, 1803.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schultz.

Kongelig og Universitets Bogtrykker.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Sin fem og tyveaarige

Ven, Opmuntrer og Veileder,

Magdalus Cold

helliger

disse Sanges Camene

nærværende Forsøg.

Ihr kleines Lied wird nicht empor
Verwegen fliegen an des Donners Wagen.
Es-säuselt um der Freundschaft Ohr.
Gotter.

Forerindring

til

første Udgave.

Af de her fremlagte Stykker er en betydelig Deel ikke tilforn offentlig trykt, og af de øvrige er neppe eet eeneste meddeelt gandske uforandret; ja adskillige endog aldeles omarbeidede. Har jeg i disse Forandringer ikke været gandske uheldig, er det min Pligt at tilstaae, dette skyldes de rigtigere og fuldstændigere Begreber om Sangdigtets Natur, jeg i den til den ny Psalmebogs Udgave nedsatte Commission har erholdt, ved at arbeide i Foreening med Mænd, som jeg hvilig havde været fristet at tilegne nærværende Samling, hvis jeg ikke havde

følt, at slige Smaating ikke uden Uforskammenhed kunne bydes, undtagen nøie og mangeaarigt Venskab. Jeg henegnede dem da til den Mand, der ved min første Indtrædelse paa den litterariske Bane rakte mig broderlig Haand, i mange Aar var min troesaste Ledsager, og selv nu, da hans andre mange og vigtigere Syssler ikke tillade mig at gjøre Fordring paa hans Veiledelse, endnu ofte tilvinker mig gavnlig Varsel, og styrkende Opmuntring paa Banen.

Hvad Stykkernes Valg angaaer, da tilstaaer jeg, at jeg ofte har været forlegen mellem min egen Overtydning og den offentlige Stemme; Sangdigtes Held beroer maaskee mindre end nogen anden Digtearts paa deres egen Værd; en skiøn Melodie, en yndet Sangers eller Sangerindes formaaende Anbefaling skaffer dieße ofte et Bifald, hvorpaa de ellers havde liden eller ingen Fordring. Ærlig erkiender jeg, at det ofte har været Tilfældet med mine, især med dem, som vor Schulzes fortryl-

lende Camene har taget under sin mægtige Beskyttelse. Men er Fadersiet altid upartisk nok til at skiønne, om hans Barn har giort Lykke, eller blot er skeet sin Ret? nogle har jeg opofret; meget frygter jeg imidlertid for, flere burde havt samme Dom.

Man har undertiden giort mig den Ære at nævne mig blandt Fædrelandets Digtere; endnu for ikke længe siden er dette skeet af*) en Mand, hvis Bifald altid bliver mig en sand Ære, om endog personligt Venskab her havde forledet ham fra hans sædvanlige Sanddruehed. Men heilig frygter jeg, at denne Samling af idel Smaating vil blive et vigtigt Document for dem, der nægte mig hiin hæderfulde Titel. Jeg vil ikke nægte, at jeg engang har drømt om at vinde Adkomst dertil; men hvo der først faaer Smag paa at dvæle under Lycæets Plataner, bestiger sielden Parnasset siden med den Fyrighed og Kraft, som er fornøden, hvis man vil naae dets laurbærskyggede Top.

*) P. A. Heiberg.

Man venter maaskee en Undskyldning, fordi disse Forsøg ere udeblevne; men det er Forfatterens høieste Ønske, at man ikke maae finde, de endnu ere komne for snart, og at han burde holdt dem længere inde, for at give dem mere Fuldending og indvortes Værd.

Den 5 Februari 1794.

K. L. Rahbek.

Forerindring

til

denne nye Udgave.

Ved atter at tage disse Digte ihænde, for at be=
sørge et nyt Oplag deraf, da største Deelen af det
første forgik i Ildebranden 1795, var jeg ikke lidet
fristet til at foretage betydelige Forandringer der=
med, undertrykke adskillige, og hoiligen omstøbe
andre. Men i den Overbeviisning, at en saadan Om=
dannelse vilde være aabenbar Uret mod Eierne af den
ældre Udgave, har jeg troet at burde indskrænke mig
til de Smaaforandringer, som under Correcturen saa
at sige paansde sig selv; og kan altsaa blot ledsa=
ge disse Digte med det Ønske, at den Godhed, hvor=

med en Deel af dem i deres første Nyhed blev modtaget, ikke reent maatte være forsvundet, og at man ikke vilde forsmaae at læse, hvad man stundum endnu synes at finde nogen Fornøielse i at synge.

Bakkehuset, den 31 December 1802.

Lyriſke Digte.

Lyriſke Digte.

Til Fædrelandet.

Da du fremſteeg af Havets Skiød,
O Danmark! i din Ynde,
Fra Skyerne en Stemme lød,
Dig Lykke at forkynde:
Held dig, nyſkabte Danmark! Held!
Du aldrig, aldrig vorde Træl!
Dig være Frihed Lykkens Væld!
Og aldrig det hentørres!

Og ſkiøn vi Friheds ædle Aand
Hos vore Fædre ſpore;
Den halve Jord bar Romerbaand,
Men ſtolte Rom bar vore;

Til Krig stod Fædrenes Attraae,
De lagde andre Lænker paa;
Men aldrig fremmed Aag man saae
Paa danske Skuldre hvile!

Een Tidspunkt mørk og sørgelig
Dog kom til Hovmods Glæde;
Den sine Brødre fik ved Sviig
Paalisted Trældomskiæde.
Da væbned' Danmarks gode Aand
En Nansens og en Svanes Haand,
De knuste hine Trældomsbaand,
Og fri blev danske Borger.

Dog klirred' end om Bondens Fod
Den tunge Slavekiæde;
Men mangen ædel Mand freinstod
Fra Trældom ham at redde;
Til Landets fromme Fader lød
Det høie Raad om Bondens Nød,

Og Christian Bondens Lænker brød,
Og Danmarks Skytsaand smiilte.

Og ofte, ofte smiler han
I Fader Christians Dage,
Han ofte høres til sit Land
Den Varsel froe gientage:
Fortien, mit Danmark! o fortien
Din Frihed ved at skatte den,
Og elske hver dens sande Ven,
Din Prinds, din gode Konge!

Murersang

for Kongen og Kronprindsen.

Held Fyrsten, som er Lysets Ven,
Og elsker Sandheds Fremme,
Som nidkiær jager Mørket hen,
Og hædrer Folkets Stemme.
Den gode Fyrste hædrer den,
Kun han, kun han er Sandheds Ven,
Derfor skal Sandhed og igien
Hans Lovsang froe istemme.

O leve Danmarks Christian!
Vor gode Konge leve!
I dit det lykkelige Land
Tør Lyset frit omsvæve;

Vel maae du dette have kiær,
Det viiser dine Børn dit Værd!
Og alles, alles Bøn det er:
Vor gode Konge leve!

Og leve, leve Frederik!
Hans Søn-, hans Ven, hans Støtte!
Hvert Held, af Christians Haand vi fik,
Vi see hans Søn beskytte!
Ham Sandhed har til nidkiær Ven,
Thi elsker den ham troe igien.
O leve, leve Folkets Ven,
Og Thronens første Støtte!

I disses Lye vort Lys sig her
Saa frit og trygt udbreder;
I deres Værn vort Arbeid er,
De frede vore Glæder.
Hver Gang vort Lys vi tænde her,
Det klart bestraaler disses Værd!

Og Brødres første Ønske er
For dercs Held og Hæder.

Naturens Mester! Lysets Ven!
Som dig i Sandhed glæder,
Med Velbehag du skuer den,
Der dine Spor betræder!
Hør da vor Bøn, giør disse to,
Som Fyrster og som Fædre froe!
Sign dem med Landefred og Ro,
Med Danmarks Held og Hæder!

Vennesang.

Barndoms Lyst, og Barndoms Smerte,
Som en Taage svinde hen,
Tidlig trænger Barnets Hierte
Dog til ligeaarig Ven!
Tomme er udeelte Glæder,
Veedsk den Graad, man eensom græder,
Livet øde uden Ven!

Andre Sorger, andre Glæder
Rive muntre Yndling hen;
Elskovs mange Bitterheder
Lindres deelte af en Ven;

Selv den elskte Lykkelige
Maae en Ven sin Lykke sige,
Hvis han ret skal nyde den.

O! men Ungdoms Sorg er Glæde
Mod den Lod, som forestaaer;
Dagens Byrde, Dagens Heede
Føles først i Manddoms Aar;
Men hvad Modgang, Sorg, og Møie,
Magte vel den Mand at bøie,
Ved hvis Side Venskab gaaer?

Tung paa trætte Olding hviler
Alderdommens kolde Haand,
O men ogsaa ham tilsmiler
Venskab Mod, og Kraft, og Aand;
I jævnaarig Kreds oprinde
Med forgangne Dages Minde
Gienskin af hiin Fordums Aand

Du, som gav vor Barndom Glæder,
Du vor muntre Ungdoms Lyst,
Du vor raske Manddoms Hæder,
Bliv vor svage Ældes Trøst!
Venskab! sank os tit at drage
Mindet af din Vaar tilbage,
Og fornye dens skyldfrie Lyst.

Til
det norske litteraire Selskabs
tyvende Stiftelses-Dag den 30 April 1792.

O Norges Skytsaand! ynd vor Glæde!
Selv stifted du vort Broderlag;
Selv bygged du dig her et Sæde,
Beskyt det til dets sidste Dag!
O see vor Fryd, og hav den kiær,
Og evig vor Beskytter vær!

Da du vort Selskabs Grundsteen lagde,
Stod Venskabs Skytsaand froe derhos,
Og Haand i Haand han dig tilsagde,
Saa eint, som du, at elske os.
Du vor Beskytter evig vær!
Dit Tempel trofast Venskabs er!

Hans Ord de hulde Muſer hørte,
Og gientog det med freidigt Smiil;
Tit her Pieriſk Luth de rørte,
Og norſke Sønner ſang dertil;
Du vor Beſkytter evig vær,
Og Norden faae ſit Pindus her!

Du vinkede, og Skiemt, og Glæde
Strax paa dit Vink fremiilte da,
Her bygged begge ſig et Sæde,
Og Sorger flygted bort herfra;
Du vor Beſkytter evig vær,
Og Skiemt og Glæde throne her!

Her ſaae du Norges Sønner brænde
For Norges Ære, Norges Held.
Her gav du Sangen Kraft at tænde
Fordobblet Ild i Nordmands Siæl.
Du vor Beſkytter evig vær,
Og ægte Nordmænd ſamles her!

Blid du modtog med aabne Arme
Hver Broderrigets ædle Søn;
Der elskte dig med Nordmands Varme,
Og fandt i Nordmænds Agt sin løn.
Du vor Beskytter evig vær,
Og dansk og Nordmand Brødre her!

Vor Skytsaand! elsk dit gamle Sæde!
Viig aldrig fra vort Broderlag!
Tit lad os hylde dig med Glæde,
Saa sand, saa reen, som denne Dag.
O see vor Fryd, og hav den kiær,
Og evig vor Beskytter vær!

Sang til Søstrene.

Vore elskte Søstre leve!
Brødre! stemmer i med mig!
For enhver den ædle sværve,
Som han har udkaaret sig!
Ingen dermed sig undskylde,
At hans Tid ei kommen er!
Hver, som Venskabs Lov kan hylde,
Elske, thi han er det værd!

Bort fra os, hvo grusom krænker
Den, ham Haand og Hierte gav!
Han giør Hymens Baand til Lænker,
Ægteskab til Elskovs Grav.
Bort med hver, som falsk kan svige
Den, der var ham kiær, og huld,

Hvo bedrage kan sin Pige,
Er som Ven ei prøvet Guld!

Leve hver en ædel Mage,
Som sin Mand er huld og troe!
Lindrer ham de mørke Dage,
Og forsøder ham de fro.
Hvem en saadan Viv er vorden,
Og der føler hendes Værd,
Han har Himlen her paa Jorden,
Han er Glædens Giver kiær!

Leve Pigen, som indtager
Ømme Yngling uden Sviig,
Og hans Sixl til Dyden drager,
Ved at drage den til sig!
Mangen Ynglings Skytsgudinde
En elskværdig Pige var;
Hvo kan blive Dyders Fiende,
Som hun elsker, og hun har?

Lever længe lykkelige,
Elskte Koners ømme Mænd!
Hver, som sukker for en Pige,
Vorde elsket ømt igien!
Hver, hvis Blik end frie omsvæve,
Snart i Amors Lænker gaae!
Alle vore Søstre leve,
De, vi har, og end kan faae!

Sang.

(Efter Eschenburg.)

Stille Veemods søde Taarer rinde,
Laura, disse offrer Elskov dig.
Levende omsvæver mig dit Minde,
Sixlden, sixlden undes dette mig!
Føl, o føl, med hvilken grusom Kulde
Mismod hviler paa din arme Ven!
Dieblik hensnige kummerfulde,
Glædens Dage, som et Lyn, svandt hen.

Dog anklag dig ei; thi før jeg lærte
Først at kiænde Kiærlighed og dig,
Venskab længe alt til grusom Smerte
Troeløs smilende indvied mig.

Mangen Taare randt ved Venners Grave,
Fleer aftvang mig falſke Venners Svig;
Venſkab, Himlens allerbedſte Gave,
Kun til gruſom Marter ſendtes mig.

Du min Lod ei over dig maae drage,
Ei dig græmme med og over mig;
Ei til Sorg, ei til mismodig Klage,
Nei til Glæde ſkabte Himlen dig.
O forglem, forglem, hvor tit mit Hierte
Har i Blik og Ord forraadet ſig.
Villig vil jeg bære al min Smerte!
O kun ei! kun ei bedrøve dig.

"Grædende du Graad mig vil forbyde!
Svarer du, og græder ømt for mig:
Græd ei ſelv, og jeg dig fro ſkal lyde,
Vær du glad, da er jeg glad med dig!"
Laura! lad kun diſſe Taare rinde,
De huſvale, troſte, muntre mig!

O! og tænk, og tænk dig selv, Veninde:
Om de eengang lønnedes med dig!

Froe jeg vilde mindes dem, og male
For min Laura, hvad jeg fordum leed,
Du hver Sorg med syvfold Fryd betale,
Give Kiærlighed for Kiærlighed;
Men forskyder Skiæbnen Vilhelms Klage,
Følg dens Vink, forglem min Sorg, min Ild!
Før jeg skulde mørkne dine Dage,
Laura! før forglem, at jeg er til!

Til

en ædel Læges Bryllupsfest.

Og er vor Jord end fuld af Plager,
De glemmes let ved elsket Bryst,
Den Mand, en kiærlig Viv ledsager,
Gaaer Livets tunge Vei med Lyst;
Da Herren i retfærdig Harme
Jog Adam ud af Paradiis,
Vor Fader i sin Evas Arme
Fandt Trøst, og glemte sit Forliis.

Din Kunst, dit Kald, dit ømme Hierte
Dig aabne Sørgescener, Ven!
Thi for at lindre Brødres Smerte,
Du søger, skuer, deler den.

Og stör er ædel Lærges Glæde,
— O den har oft lønnet dig —
Naar frelste Broders Viv og Spæde
Omringe ham med Glædesskriig.

Men stundom saae du Brødre lide,
Hvis Redning Skiæbnen nægted' dig;
Saae maalles Hustrue Hænder vride,
Og hørte Børns forgiæves Skriig,
Med blødende, med martret Hierte
Du sæed dig sorgfuld bort fra dem,
Af uforskyldt og ædel Smerte
Nedtrykt at flye til eensomt Hiem.

Men Himlen elsker sligt et Hierte,
Du fik en Viv til Løn og Trøst;
Om hun udlokke vil hver Smerte,
Og deele den med kiærligt Bryst;
I Diet ædel Graad skal tindre
Ved Brødres tunge Lidelser,

Og sødt det skal din Smerte lindre,
At see, at føle hendes Værd.

Og naar det undes dig at redde
En elsket Fader eller Mand,
Hun deler ikke blot din Glæde,
Og stolt sig fryder ved sin Mand;
Nei, hines Lykke froe hun nyder,
Hvis Dages Lyst du reddet har,
Og henrykt i din Arm sig fryder,
Som om du selv den frelste var.

Føel, Broder! føel din fulde Lykke!
Fortien den, ved at føle den!
Sand Elskovs Fryd kan intet rygge,
Selv Tiden kun forøger den.
Nyd, elskte Broder! dine Dage
I Kiærligheds og Venskabs Lyst!
Du al din Strævens Løn modtage
Ved din Elises ømme Bryst!

Sang.

(Efter Kelgreen.)

Hver, som hylder muntre Glæder,
Holde deres Fest i Dag;
I vor Viin boer Held og Hæder,
Viisdom, Mod, og Vid og Smag!
Helte der maae Manddom hente;
Skialdens Aand boer i hans Glas;
Gamle Odin selv erkiændte,
Valhal uden Viin var Fias.

Dog, som Vand mod Bacchi Gave,
Vinen er mod Kiærlighed;
Skionheds Læber Nectar have,
Som vi meer beruses ved.

Daarlig den sit Liv forøder,
For at opnaae frugtløst Navn,
Hvo dets Kummer ei forsøder
I en elsket Skiønheds Favn.

Bacchus selv med Lyst erkiender,
Elskov meer end han formaaer;
Skiænket os af Skiønheds Hænder
Vinen dobbelt Sødhed faaer.
Elskov Glædens Moder være,
Glædens muntre Børn er vi!
Naar vi Bacchi Krandse bære,
Myrther flette vi deri.

Snart maaskee vor Stierne iiler
Ned ad Vesterhimmelen,
Snart sit Afskeedssmiil den smiiler,
Snart for evig slukkes den.
Troe derfor ei Haabets Morgen,
Nyd den Dag, der til dig leer,

Ingen, ingen er dig Borgen,
Slig en Dag dig bydes meer.

Hisset ingen Druer bløde,
Synges ei i Vennelag;
Hisset idel Skygger møde
Vore ømme Favnetag.
Brødre! lad os da paaskiønne,
At endnu vi ere her.
Leve alle vore Skiønne!
Leve hver, som har dem kiær!

Trøst mod mange Slags Taarer.

(Efter Overbek.)

Brødre! hvorfor flyde
Taarer uden Tal!
Mange Suk frembryde,
Som ei høres skal.
Bort med Klynk og Klage!
Hvor er eders Mod?
Efter bittre Dage
Bliver Enden god.

Mindes eders Fader,
Og hvor god han er,
Aldrig han forlader
Sine Skabninger.

Han i Nød os sender
Tit uventet Trøst;
Tit han kiærlig vender
Smerten om til Lyst.

Ak! vi blinde, svage
Kiende ei vort Vel,
Det, hvorved vi klage,
Ofte er vort Held.
Meget her i Live
Ei vort Sind anstaaer;
Lad os bedre blive,
Alt da bedre gaaer.

Hvem vor Gud har givet
Sand Fortrøst til sig,
Giennemvandrer Livet
Tryg og lykkelig.
Jorden og dens Vrimmel
Agter han ei meer,

Naar til Herrens Himmel
Han med Tillid seer.

Er en evig Slummer
Da os falden paa?
Livet, og dets Kummer,
Som en Drøm forgaae.
Natten snart hensvinder,
Drømmen flyer med den,
Og en Dag oprinder
Skiøn, som Himmelen.

Hvo kun denne Morgen
Vente vil med Taal,
Agte ei paa Sorgen,
Snart han naaer sit Maal!
Der al Sorg vi glemme,
Held os, held os da!
Der vi froe istemme
Et Halleluja.

Afſkeedssang
til Digteren Rein
i det norſke litteraire Selſkab.

Forgiæves Glædessange lyde,
Forgiæves de til Fryd indbyde,
Den smiler ei til dette Lag.
Han, paa hvis Vink den muntre Glæde
Saa ofte tog blandt os sit Sæde,
Udrives af vort Favnetag.

Og du, vort Selſkabs Sanggudinde,
I Dag selv dine Taarer rinde;
Selv dig nedbøier Sorgens Vægt.
I Rein du sorgfuld seer bortdrage
Den eeneste, du har tilbage
Af ædle norske Digterslægt.

Saa glad, saa henrykt nys du hørte,
Hvor sødt hiin Teiers Luth han rørte,
Som af sin Viibes Haand han tog;
Og Gratierne om dig iilte,
Og lyttede paa ham, og smiilte,
Som da din Viibe Luthen slog.

Og da sit Norges Sag han talte,
Og for dets unge Fyrste malte
Dets Vødler og dets Hædersmænd;
Da steeg af Fryd dit store Hierte,
Af Norges Skytsaand du begiærte
En Egekrands til eders Ven.

Skiøn er, o Rein! din Digterære!
Dog er din sande Roes at være
En ægte Nordmand, Brødres Ven!
Thi skal dit dyrebare Minde
I norske Selskab ei forsvinde,
Før norske Selskab svinder hen.

Tænk da med Venskab tit tilbage
Paa os, og paa henfarne Dage
Som her i Glæde sounde hen!
Gaae, hvor du gaaer, til Held og Glæder!
Vor Musers Yndling, Norges Hæder,
Vær lykkelig, og vær vor Ven!

Sang
for det borgerlige Selskab
ved deres nye Klubværelsers Indvielse.

Frieheds, Venskabs, Gladens Sæde,
Brødre! her skal vies ind.
Det indvies maae med Glæde,
Med oprigtigt Vennesind.
Alle Glas nu fyldte være!
Alle Brødre stemme i!
Denne Skaal er hver til Ære,
Som er Ven, og froe, og frie.

Mangen Aften her bortile
I uskyldigt Vennelag!
Borgeren her finde Hvile
Efter vel anvendte Dag!
Stedse her et Fristed blive
Mod al falsk og kiedsom Tvang!

Skyldfrie Munterhed oplive
Samqvem, Viin og Spøg og Sang!

Mangt et ærligt Venskab blive
Knyttet her paa dette Sted!
De vort Selskab Styrke give,
Og befæste Enighed!
Kun den gode Borger finde
Adgang til vort Vennelag!
Tit vi da i frydfuldt Minde
Skal gienkalde denne Dag.

Frieheds, Venskabs, Glædens Sæde
Brødre! nu vi vie ind,
Vie det med skyldfrie Glæde,
Med oprigtigt Vennesind.
Alle Glas nu fyldte ere,
Alle Brødre stemme i:
Denne Skaal er os til Ære,
Vi er Venner, froe, og frie!

Til
min Faders Fødselsdag
den 17 September 1791.

Bedste mellem alle Fædre!
See vor Fryd, og hav den kiær!
For din Fødselsdag at hædre
Den vor bedste Høitid er!
Længe, længe, længe være
Du din ømme Mages Fryd,
Venners Glæde, Dines Ære,
Og vort Mynster ved Din Dyd.

Tak for hver en Times Møie,
Du for os opofret har,
For hver Gang Dit skarpe Øie
Paa vor Vandring hæftet var!
For hver Gang Dit ømme Hierte
Ved vor Glæde glædde sig,

For hver Fare, for hver Smerte,
Som du deelte faderlig.

Han, som slige Fædre lønner,
Alles Fader lønne Dig!
Gid enhver af Dine Sønner
Dig maae vorde værd og liig!
Dine Døttre ligne hende,
Som er Dine Dages Fryd.
Verden med Beundring kiende
Eders Børn paa arvet Dyd!

Da skal ingen Adel være
Hæderlig og skiøn som vor!
Dydens skiønne Vei til Ære
Vandre vi i Eders Spor!
Mangen, mangen Dag skal være
Eder skiøn, som denne nu!
Ingen, ingen Fader være
Lykkelig og glad som Du!

Lalage.

(Efter Bürger.)

O Lalage! hvo dannede dig,
Saa huld, saa skiøn, saa elskelig?
Den Gud, der eene frembragt har,
Hvad skiønt der bliver, er, og var.
O Lalage! han dannede dig
Saa huld, saa skiøn, saa elskelig!

Hvo gav dig Øiet blaat og lyst?
Hvo hvælvede det hvide Bryst?
Den Gud, der hvælvede Himmelen,
Og Lys og Skiønhed skiænkte den;
Han gav dig Øiet blaat og lyst,
Han hvælvede det hvide Bryst.

Hvo farvede din Kind saa bliid
Som Rosen rød, som Lilien hvid;
Den Gud, der mestred Rosen af,
Og Lilien Sneens Hvidhed gav.
Han farvede din Kind saa bliid
Som Rosen rød, som Lilien hvid.

Hvo gav din Tale og din Sang
Den underlige Trylleklang?
Han, som gav Philomeles Røst
At skiænke veemodblandet Lyst!
Han gav din Tale og din Sang
Den underlige Trylleklang.

Hvo dannede dit skiønne Liv
Saa rankt, som Rør, saa mygt, som Siv?
Han, han, for hvem i Ydmyghed
Hver Phidias maae knæle ned!
Han dannede dit skiønne Liv
Saa rankt, som Rør, saa mygt, som Siv.

Hvo har nedlagt med kiærlig Haand
I skiønne Krop den skiønne Aand?
O hvo har giort det, uden han,
Som Himlens Engle skabe kan?
Han har nedlagt med kiærlig Haand
I skiønne Krop den skiønne Aand.

Hvo gav den Yndige til mig,
Hvo giorde mig saa lykkelig?
Han. han, hvis store Idræt er
At signe sine Skabninger;
Han gav den Yndige til mig,
Han giorde mig saa lykkelig.

Til

en Ven,

som reiste til Indien.

Saa iler du bort fra vort sukkende Bryst,
Og følger din Lykkes befalende Røst!
Paa første Befaling adlyde man den;
Thi ellers maaskee den ei kalder igien!

Vi Hastingsers Rigdomme ønske dig ei,
Din Ærlighed afskyer Hastingsers Vei;
Men skiønner Fortuna paa rebelig Flid!
Du hende vil tvinge at vorde dig blid.

Veldædigt skal Venskab omsvæve dig der,
Og lænne med retskafne Venner dit Værd;
Hun allesteds throner, hvor Mennesker boe,
Og aldrig hun skuffer, hvo hende var troe.

Maaskee ogsaa Himlen der giemte til dig
En Pige, hvis Hierte skal giøre dig riig;
Thi Ynde og Dyd har Naturen udspreed
Fra Pol, og til Pol i sit signede Fied.

O bliv da, bliv yndet, og elsket, og riig,
Men tænk dog paa os, som tit tænke paa dig!
Til Venskab iblandt os har mistet sit Værd,
O Ven! din Erindring vil blive os kiær!

Til
en Vens Bryllup.

Knæle, hvo lyster for Lykkens Gudinde,
Søge Lyksalighed fra hendes Haand!
Alt, hvad saaledes bortkastes i Blinde,
Friskede aldrig den Tænkendes Aand,
Og Dydens og Venskabs og Kiærligheds Fryd
Bortskiænke kun Kiærlighed, Venskab, og Dyd.

Daarlige Riigmand sit Mammon udspreder;
Phryner og Mundvenner fylde hans Sal;
Stormanden ædsler med Høihed og Hæder,
Sig at tilkiøbe, hvad ikke er fal.
Vor Skytsaand til Ære den Sandhed skal staae,
Hvo Venskab vil høste, han Venskab maae saae.

Broder du saaede med gavmilde Hænder
Broderligt Venskab i Brødrenes Bryst,
Og i vor Glæde i Dag du erkiender,
Venskabets Skytsaand velsignte din Hest;
Dog ofte og længe det var jo din Roes,
Vi alle dig elskte, som du elsker os.

Og som du vidste vort Venskab at vinde,
Vandt du og Kiærligheds herligste Løn;
Blidt, som en Maidag, dit Liv skal henrinde,
Eden ved Eva først Adam blev skiøn.
Som Stiernenats Skumring mod Middagens Lys
Er Venskabets Favntag mod Kiærligheds Kys.

Held den, der eier en troefast Veninde,
Og der forstaaer sin Lykksaligheds Værd!
Sorgerne for ham som Drømme hensvinde,
Daarernes Glæde ham Eyggeværk er.
O Ven! som dit Hierte din Lykke er skiøn,
Nyd længe dit Venskabs, din Kiærligheds Løn!

Lina.

(Tildeels efter det tydske.)

Min Sang, min Lina! er for dig!
Min Musa er mit Hierte,
Du selv at synge lærte mig,
Da du mig elske lærte;
Thi er og du og Kiærlighed
Alt det, din Ven at synge veed!

Saa mangen Sang jeg bragde dig,
Og saae dig huld den tage!
O hvor jeg da var lykkelig!
Men nu min Sang er Klage!
Ei meer skal Smiil og Tak fra dig
Mig giøre stolt, og glad, og riig.

Du reves bort fra dette Bryst,
Og intet meer mig glæder;
Naturen al sin rige Lyst
Forgiæves om mig spreder;
Af i hens moderlige Favn
Jeg dobbelt føler Linas Savn.

Hvorhen mit Øie vender sig,
Det møder Linas Minde,
Strax flyer det Alt, og søger dig;
Af dig, det ei kan finde!
Og naar jeg mindes, savner dig,
O hvad! hvad kan da fryde mig?

O skiønne Lina! hvo dig saae,
Hvad Syn kan ham fornøie?
Er blidest Maidags Himmel blaa,
Og venlig, som dit Øie?
Er Rosens Rødme halv saa fiin
Saa skiær, saa huld, saa skiøn, som din?

Saa skjøn I finde Lilien,
I Lina skulde kiende!
Forvoren, skrumpen, sort er den,
Og grim og leed mod hende!
Og hæs er Nattergalens Sang
Mod hendes Tales Trylleklang!

O hver en Sorg forsvandt for den,
Som Snee for Solen svinder;
Men nu, hvor jeg mig vender hen,
Ny Sorg for mig oprinder;
Selv ærligt Venskabs ømme Trøst
Opriver Saaret i mit Bryst;

Har den for Jordens Glæder Smag,
Der Himlens fik at kiende?
Hvad ere Venskabs Favnetag
For den, der favned hende?
Og naar jeg Dyd og Ømhed seer,
Jeg mindes, savner Lina meer!

O kom! o kom igien til mig!
Jeg atter Fryd skal finde!
See! Glæderne omsvæve dig,
Som deres Herskerinde!
Alt, alt jeg har, naar du er her!
Alt savner jeg, du borte er!

Men skal jeg, skal jeg savne dig,
Og med dig al min Glæde,
Den Trøst skal intet røve mig,
Min Lina! dig at qvæde!
Ei meer du hører, lønner mig!
Men evig skal jeg synge dig.

Venskabsbaand.

(Efter Voss.)

Den første Sang i Vennelag
Forkynde Venskabs Værd!
En Venskab uindviet Dag
Forloren, misbrugt er;
Og medynkværdig er den Mand,
Som Venskabs Fryd ei føle kan.

Med ynksomt Blik saae Godheds Gud
Til Støvets tunge Lod;
Men Venskab af hans Haand gik ud,
Da steeg vor Kraft, vort Mod;
I Glædens Vægtskaal lagdes det,
Og strax blev Sorgens Skaal saa let.

At elske, og at elskes, er
Det skabtes store Baand,
Den tamme Fugl vi have kiær,
Der pikker af vor Haand;
En troefast Hund er Hyrdens Lyst,
En Edderkop den Fangnes Trøst.

Men syvfold lykkelig er den,
Der føler Venskabs Værd,
Og der velsignes med en Ven,
Som har ham ærlig kiær;
Som troefast deler Sorg og Fryd,
Undskylder Feil, og elsker Dyd.

Selv Eden frydløs var og mørk,
Da Adam eene var!
Men Himlen boer i hver en Ørk,
Hvor Venskab Tempel har.
Og Vand og Brød er Herreret,
Naar Venskabs Fryd forsøder det.

Hver Daad, og Tanke, Vee, og Vel,
Hvert Glimt af Sorg og Lyst,
Hvad der oprinder i vor Siæl,
Betroes Vennebryst.
Da vorte Fryd, og Sorg svandt hen,
Naar troefast Venskab deelte den.

Nu Venner! det er Venskabs Skaal!
Det Venskabs Høitid er!
Det give Fryd, og Trøst, og Taal
Til hver, som er det værd!
O gid vi i dets Rosenbaand
Maae vandre evig Haand i Haand!

Murersang

til Søstrene.

Brødre! I, som Viisdom dyrke,
I som have Skiønhed kiær,
I, hvis Arbeids Maal er Styrke!
Vore Søstres Skaal det er.

Deres Skiønhed os opliver,
Viisdom boer i deres Raad,
Deres Ømhed Styrke giver
Til saa mangen ædel Daad.

Held den Yngling, som sit Hierte
Til en ædel Pige gav,
Kiærlighed hver Dyd ham lærte,
Som hans Mse besiælte af.

Dobbelt let vi Møien finde
Med den utilhugne Steen,
Naar en søsterlig Veninde
Først har forberedet den.

Mørke, tunge, lidet blide
Ere tit vor Manddoms Fied;
Som en Rosenvei de glide,
Lettes de ved Kiærlighed;
Aldrig kan den Mand forsage,
Aldrig finde Pligten svar,
Som i øm og elsket Mage
Hver en Dyds Belønning har.

Hvem vor Mester ret vil signe,
Signer han med Faderfryd,
Signer han med Børn, der ligne
Faderen i Værd og Dyd.
O! men dobbelt, dobbelt glæder
Disses Værd og Dyd hans Aand,

Naar hans emme Viv dem leder
Dydens Vei med Moderhaand.

Naar nedbøiet Olding sukker
Under Lidelser og Aar;
Naar for ham den Grav sig lukker,
Hvortil al hans Længsel staaer,
Held ham, hvis en kiærlig Mage
Da hans Trøst og Lindring er!
O! i Sorgs og Sygdoms Dage
Føles dobbelt hendes Værd.

Venner! Brødre! Mænd, og Fædre!
Vi som have Skiønhed kiær,
Vi som Styrken søge, hædre,
Vi, hvis Formaal Viisdom er.
Leve vore Dages Lykke,
Som forsøder Sorg og Fryd,
Denne skiønne Bygnings Smykke,
Skiønhed, Ynde, Aand og Dyd.

Vennesang.

En Skaal for hver, hvis Hierte og hvis Haand
Paa Broders Vink er altid villig rede;
Der tager Deel med munter ſkyldfrie Aand
I Vennelags, og Spøgs, og Sangens Glæde;
Han anseer hver Dag for spildt og ød,
Som han ei blandt ædle Venner nød.

En Skaal for den, der deeler Venners Fryd
Og Venners Sorg med lige aabent Hierte;
Der glæder ſig ved deres Værd og Dyd,
Og deres Feil bliid at tilgive lærte;
Han, i Spøg og Alvor lige faſt,
Evigter aldrig, om end Himlen braſt.

Gid Venskab huldt nedsmile til enhver,
Som i dets Smiil sin Held og Fryd kan finde!
Det skiænke ham de Venner, han er værd,
Og meer end alt, en trofast øm Veninde!
Tag dit Glas, fyld det til bredfuldt Maal,
Det er Venskabs, det er vores Skaal.

Sang

i det norske litteraire Selskab

ved Hr. Amtmand Meldahls Bortreise.

Tung er Veien giennem Livet,
Over Klipper løber den;
Ærligt Venskab os blev givet,
At forsøde Vandringen.
Held, o Held den Lykkelige,
Der kan vandre med en Ven!
Som en Dands med elsket Pige
Reisen let ham iiler hen!

O! men var en saadan Lykke
Ei for stor for Mennesker?

Venſkabs Baand at ſønderrykke
Skiæbnen altid reede er.
Brødre! iiler da at nyde
Hvert et Glimt af Venſkabs Fryd!
Snarlig, ſnarlig maae vi byde
Hver en Fryd et tungt Farvel.

Haand i Haand til Fryd at iile
Venſkab her os ſamlet har,
Mange alt i Graven hvile,
Som vort Samfunds Hæder var;
Mange, mange Savn oprives
I hver Broders Bryſt i Dag;
Een af vore Førſte rives
Bort fra dette Vennelag.

Glad du Brødres Glæde deelte,
Lindred' deres Sorg med Lyſt,
Trønders gamle Aand beſiælte
Med ſin ædle Ild dit Bryſt.

Jil, og bliv, hvad du fortiener,
Elſket, æret, lykkelig!
Men forglem ei gamle Venner,
Ingen Tid de glemme dig.

Murersang
til Slutning.

I elſkte Brødres Kreds, blandt feſtlig høie Glæder
Blev denne Aften endt.
Den høitidsfulde Fryd, vor Orden os bereder,
Har aldrig Dagen kiendt.

Thi ei Bacchanters Larm, ei Daarſkabs kaade Latter
Er Fryd for Ordnens Søn;
Nei! majeſtætiſk mild hans Fryd er Viisdoms Datter,
Og ſom ſin Moder ſkiøn.

O! gid vi ofte her maae ſamles dydig glade
I viis Fortroelighed.
Og aldrig dette Sted ubedrede forlade,
Men mindes ſvorne Eed.

Gid bedre Mennesker, og bedre Statens Sønner
Vi gaae fra Altret her,
At hver, som seer vor Daad, og Dyd og Viisdom skiønner
Maae faae vor Orden kiær!

Og hvis den Time slaaer, hver ægte Murer tænker
Med glad Ærbødighed;
Hvis Døden een af os sin Glædes Kalk iskiænker,
Han døe med Dydens Fred!

Gid da den Evige, vor Mester i det Høie,
Ham finde Lyset værd!
Han henrykt skue da med uformørket Øie,
Hvad vi kun skimte her.

Du, i hvis Navn vort Værk begynder, og fuldender,
Hør, hvad vi bede her!
Vi broderligen nu hinanden give Hænder;
Det høie Midnat er.

Elskovssang

for Ægtemænd.

(Efter Voss.)

O hvor lykkelig er den,
Der har sig en Viv saa ven;
Ekisn, og klog, og uden Sviig,
Og i Fromhed Duen liig.

Ham er hver en Møie let;
Frydfuldt er hver Aandedrat,
Al Besvær, og Sorg, og Savn
Glemmer han i hendes Favn.

Kommer end en Vanhelds Stund,
Taarerne bortkysser hun,
Og den Vei, han har at gaae,
Strøer hun kiærlig Roser paa.

Stormed' han end ſtundum vred,
Og ſelv Venneraad ei leed,
Snart med kiærlig Blik og Røſt
Giød hun Mildhed i hans Bryſt.

Englene en Vognborg ſlaae
Om det Sted, de hvile paa,
Thi det kydſke Ægtebaand
Knytted' Herrens Faderhaand.

Den med Sønner ſigner, dem,
Som i Fædres Spor gaae frem,
Eie Fædrekraft i Arm,
Fædremod i ædel Barm.

Som de Roſenknoppe ſmaae
Om udſprungen Roſe ſtaae;
Man en yndig Døttre-Hær
Om den hulde Moder ſeer.

Slig en Viv at være kiær,
Jordens bedste Lykke er,
Og kun den, som Gud har kiær,
Finder han slig Lykke værd.

Sang
til
29 Januar 1793.

Der er paa Jorden knap et Sted,
Man drikke kan sit Glas i Fred,
Hvor Folk ei nappes, eller slaaes,
Undtagen her hos os.

Og slaaes man ei, saa spytter man
I Næverne i mangt et Land,
Og det er næsten nok saa galt,
Som om man sloges alt.

I Sommer i Champagne fik
Sig Tydsken ret en deilig Drik,
Og mangen Tydsker drak saa stivt,
At Vinen blev ham Gift.

Men Frankrigs Kellerman kom da,
Og fulgte dem i Hast derfra,
Og godt og vel, om de og først
Fik slukket deres Tørst.

Men knap faaer Fransken dem paa Dør,
Før han sit Gienbesøg dem gior,
Og giør sig selv betalt ved Rhin
For sin Champagneviin.
I Klosterkielderne var der
En deilig Mængde Sechziger,
Da tydske Munke denne Skat
Med Smerte bad god Nat.

Dog at de Franske Vinen drak
Fra Hochheim og fra Bacharach,
Det havde jeg i deres Sted
Nok uden Tvivl giort med.
Men at de lugge Ranker om,
Det synes jeg slet ikke om,

Og derfor er det dem tilpas,
Ifald det gaaer dem fias.

Betragt nu dette Orlogsfærd,
Hvad Lærdom kan du finde der?
At du skal passe paa din Vin,
Imedens den er din!
Thi mon ei Tydsklands Munke fandt
Det gamle Ordsprog alt for sandt?
Heel ofte giemmer den til Kat,
Der giemme vil til Nat.

Dog vi, som sidde her saa trygt,
Og nyde Vinen uden Frygt,
Endnu en Lærdom faae vi her;
Dog den veed alt enhver:
Den Mand, vi skylde denne Fred,
Og heele vor Lykksalighed,
Erindres maae med bredfuldt Maal!
Vor gode Konges Skaal.

Vennesang.

Lad os drikke
Vinen, vi som kan;
Mangen Stakkel har den ikke,
Men maae drikke Vand.

Vorer glade!
Venner samles her;
Ynker den, som maae forlade
Hver, som er ham kiær.

Nyd hver Glæde,
Før den svinder hen!
Du for seent da maae begræde,
Du miskiendte den.

Venskab sanker
Os til Glæde her;
Bort med alle mørke Tanker!
Glæde Maalet er.

Ingen svige
Dette ædle Maal!
For hver Broder og hans Pige
Være denne Skaal.

Vise

for det norske litteraire Selskab.

Man trættes nu saa meget her,
Hvad Klub den allerbedste er,
Og meer end een har sagt paa Sang,
At hans har første Rang;
Jeg vil ei dømme mellem dem,
Men elske Frieheds gamle Hiem,
Og drikke glad, med bredfuldt Maal,
Det norske Selskabs Skaal.

Vel sidde Damer ei i Ring,
Som Gjække flane kan omkring,
Da Nordens ægte Døttre ei
Vil gaae paa Daarers Vei;
Og vi fra Loth den Varsel fik,
At Qvinder due ei ved Drik;

Thi skiænker Brødre bredfuldt Maal
Til norske Selskabs Skaal.

Her giælder intet Stammetræe,
Her agtes ei bemidlet Kræe,
Her vrimler ei med Stiernemænd,
Her sidder Ven hos Ven.
Det ene Hiertets Adel er,
Der giver Rang og Adgang her;
Thi tømmer Brødre bredfuldt Maal
Til norske Selskabs Skaal.

Den ædle Mand, som samled' os,
Sang neisom flittig Ringheds Roes,
Og bød os følge Fædres Skik
I Sind og Sang og Drik.
O lad os iile i hans Spor;
Og samles tit ved dette Bord,
Og glade tømme bredfuldt Maal
Til norske Selskabs Skaal.

Selskabssang.

Der var engang en tapper Mand,
Der Tøcer monne hedde,
Han joges af sit Fædreland
Alt ved sin Faders Vrede;
Hendrevet til en fremmed Strand
Sit Folk han sammenkaldte;
Og med sit Glas i Haanden han
Saaledes til dem talte.

I Brødre! hidtil meget ondt
Med mig I have døiet;
Og det troeløse Helleſpont
Ved Vinterstide pløiet;
Nu teer jer ogsaa her som Mænd,
En Polak lides ikke;

I Morgen seile vi igien,
I Aften vil vi drikke.

Paa denne Verdens falske Hav
Vi samtlig jo omdrive,
Det Raad, han sine Brødre gav,
Jeg vil os alle give!
Hver Gang man naaer en Ankerplads,
Hvor deilig Drikke vanker,
Man hvile bør af sin Seilads,
Og villig kaste Anker.

Og da dog ingen slipper frie
For samme Hav at plæie,
Held den, der stundum kan, som vi,
Forglemme Sorg og Møie;
Gid hver, som sørger paa vor Jord,
Og ei sin Sorg fortiener,
Sad froe, som vi, ved sligt et Bord,
Og mellem slige Venner.

Drikkevise.

Bort, I Frieheds Prædikanter!
Lader mig engang i Roe;
Hvad skal Friehed til, I Fianter!
Naar man uden den er fro?
I, som mig vil gjøre fri,
Seer de Baand, jeg holdes i.

Evan! Evan! er min Fyrste!
Længe leve Viinens Gud!
Hvo mig tiener, maae ei tørste!
Dette er hans første Bud.
Frieheds Mænd! hvad synes I
Om de Baand, jeg lever i?

Skiønne Venus er hans Dronning,
Længe leve hun og han!
Kiærlighed er Glædens Honning,
Uden den var Vinen Vand!
Troer I, jeg vil være fri
Fra de Baand, jeg lever i?

Saares jeg af Skiæbnens Pile,
Er ei Verden mig tilpas,
Byder hun min Chloris smile,
Og han rækker mig sit Glas.
Daarer, Daarer, synes I,
At jeg vandt, om jeg blev fri?

I hvert Glas lad Druen rinde!
Hvert til Bunds skal tømmes ud!
Leve Kiærligheds Gudinde!
Leve, leve Vinens Gud!
Disses Baand velsigne vi!
Lad os leve, døe deri.

Drikkevise.

Kom Brødre! lad os drikke!
Her Sandhed boer!
Vi plage Hiernen ikke
Med tomme Ord.

Nei! uden Tid at spilde
Vi gaae til Viisdoms Kilde;
Kun der boer sand Philosophie,
Alt andet er kun Narrerie!
Thi drikke vi!

At vi er skabt til Glæde,
Vi lære her;
At Tossen kun her græde,
Staaer ogsaa der.

Al Viisdom er in Nuce
I vore Glas til Huse
Kun der boer sand Philosophie,
Alt andet er kun Narrerie!
Thi drikke vi!

Enhver, som sig vil plage
Med Politik,
Maae som en Nar forsage
Den ædle Drik.

Men vore Glas os lære,
At lade saadant være;
Kun der boer sand Philosophie,
Alt andet er kun Narrerie!
Thi drikke vi!

Mon Jacobiner ere
At frygte her?
Det vore Glas os lære;
Hvad see vi der?

Hver Klub, hvori man drikker,
Er for sligt Galskab sikker.
Kun der boer sand Philosophie,
Alt andet er kun Narrerie!
Thi drikke vi!

Selskabssang.

De Menneſker vide saa lidt, hvad de vil;
Den blinde Gudinde den veile de til;
Een ønſker sig riig, og en anden sig stor;
Mon Riigdom og Høihed har saadant et Bord?

Den Rige forſkriver sig dyrere Viin,
Men drikker den aldrig saa glad, som jeg min;
Paa Bordet hans Kok Sneese Retter har skabt,
Men hos staaer hans Doctor, og ſkriver Recept.

De Hyklere mylre som Myrer om ham,
Og mangen en Raade, saa stolt og saa stram;
De søge om Glæde, men finde den ei;
Thi Kiedsomhed staaer bag hver Stoel, som Lakei!

Til blinde Gudinder lad beile, hvo vil,
Den, jeg skal tilbede, maae see, og see mild.
Min Vin er min Riigdom, vort Venskab min Rang,
Mit Maaltiid maae krydres med Spøg og med Sang.

Til Glæde, til Glæde, er Løsenet her,
Den Gladeste altid den Viseste er!
Saa fylder da Glasset til skummende Maal;
Vi Glade, vi Viise, vi Venner! vor Skaal!

Candidat-Vise.

For Studiegaardens Dogmatik
Laudabilem i Dag du fik;
Nu, Broder! maa du lade see,
Hvor du dig her kan tee.
Men den Examen practisk er,
Du dig maae underkaste her;
Hvad lærer da vor Dogmatik?
Vær troe i Ord og Drik!

Qvid profiteris i Moral?
Kan du i Tide være gal?
Ei er dens Viisdom meget værd,
Der ikke det har lært.
Kom, lee, og syng, og spøg med mig,
I Morgen er jeg klog med dig;
Saa Fader Hagedorn har sagt;
Hav dette vel i Agt.

Nu, Domini Collegæ, vi
Ham prøve in Exegesi,
Om han har læst Anacreon,
Og fattet Mandens Aand.
Dog han og Wibe og Horaz
Fortolkes bedst ved fulde Glas,
Thi viis paa det, som hos dig staaer,
Om du de tre forstaaer.

Nu Reverendi Patres, I,
Et docti Assessores, vi,
Vil letteligen eenes om
Herr Candidatens Dom.
Det heele Facultet istem:
Laudabilem! Laudabilem!
Og tømme derpaa bredfuldt Maal
Til Candidatens Skaal.

Drikkevise.

Der vaar en Lov i Grækenland,
Som gier sin Autor Ære,
Og det er ilde, den og han
Saa reent forglemt skal være!
Hvo kommer i Symposia,
Skal drikke, eller gaae derfra.

Dog naar man grant beseer den Sag,
Den vidner dog tillige,
At mangen een i deres Lag
Har havt for Skik at svige;
Thi hvortil var et saadant Bud,
Naar hver sit Glas drak villig ud?

Vi have ingen saadan Lov,
Deraf vi os berømme.
Den har ei Folk som vi behov,
Der ei sin Pligt forsømme; —
Med al Respekt for Grækerne
Er vi dog meget viisere.

Drikkevise

for et Mandfolkelag.

Skal den hedde viis, som det ei rører,
Der beherſker Daarers tomme Sind,
Mig fremfor de Syv det Navn tilhører,
Mig er Guldet Muld, og Æren Vind;
Lykken mig ei Rang, ei Penge gav;
Jeg er lige glad, jeg leer deraf.

Jeg har ſeet den Riige blegne, bæve,
Naar hans Actiebreve ſteeg, og faldt,
Skulde jeg i ſlig en Angeſt ſvæve,
Var min Riigdom lidt for dyrt betalt;
Nei min Skat, min Viin, har ſtadigt Værd,
Den er evig god, mig evig kier.

Skulde jeg mig bukke og credentse,
For at faae mig giort til fornem Mand?
Jeg misunder ingen Excellence,
Han maae mellem Fiender drikke Vand;
Og jeg sidder her i Vennekreds
Ved et godt Glas Viin, og vel tilfreds.

Bacchus fra de Stores Tafler jages,
Da man veed, han aabner Hierterne,
Og der vilde smukke Ting opdages,
Kunde man i somme Stores see;
Eene den, hvis Sixl er reen og fri,
Den bør drikke Viin, thi drikke vi.

En Ting fattes kun i vores Glæde,
Saa bød den al Jordens Glæde trods,
Vare vore Skiønne her tilstæde,
Klinkede, drak med, og kyste os.
De erindres maae med bredfuldt Maal,
Skiænk, og klink, og drik din Donnas Skaal.

Selskabssang

i det nye Aar 1794.

De Dage bortile med Lynildens Fart;
Men Daaren kun finder, de flygte for snart:
Den Stakkel og klager saa mangen en Gang,
At Tiden ham falder saa græsselig lang.
O Venner! o Venner! vi kiende dens Værd,
Og hverken for kort eller lang den os er.

Lad Glædskabens Dage, som Dieblik flye;
De ile kun bort at afverle med ny;
Og du, som den Flygtendes Bortgang fortrød,
Veed du, hvad den Kommende har i sit Skiød.
Hver Time, hver Time er Glædernes Væld,
For hver, som dem søger med redelig Sigl.

Een Time forsødes ved vel fortient Roe,
Een er os ved veldædig Virksomhed froe,
Een flyer i tillokkende Eensomhed hen,
Een svinder saa sødt hos en udkaaren Ven;
Og denne, og denne os lønner vor Dag
Ved Spøg, og ved Sang, og ved vennehuldt Lag.

Saa flyer da I Timer, og Dage, og Aar,
Den Fryd, I os skænkte, os Fremtiden spaaer,
Det Glædernes Bæger, som Venskab os gav,
Det fyldes kun meer, naar man drikker deraf.
O Venskab! o Venskab! med skummende Maal
Erkiændtlige drikke vi samtlig din Skaal-

Drikkesang.

Vinen er i Fryd og Smerte
Stedse en oprigtig Ven;
Det mig lang Erfaring lærte;
Ofte jeg har prøvet den;
Herlig trøster den i Nød,
Og giør Glæden dobbelt sød.

Elskte Flaske, hvis du kunde
Evig være lige fuld,
O hvor var jeg at misunde!
Jeg dig solgte ei for Guld.
Dog den Tanke trøster mig,
Man paa ny kan fylde dig.

Gid jeg aldrig her i Live
Dig maae savne, ædle Viin!
Du min Ven bestandig blive,
Som jeg evig bliver din.
Flaske! her er bredfuldt Maal,
Det er evigt Venskabs Skaal.

Selskabssang.

Lad miltsyge Daarer bagtale vor Jord!
Jeg finder den ikke saa slem, som man troer;
Thi spire end hist og her Tornene frem,
Da smile de herligste Roser blandt dem,
Og Sagen er kun, som vor Nessel har sagt:
Bryd Rosen, men tag dig for Tornen i Agt!

At Hofmand os svige med slibrige Ord,
Det volder man selv, som de Mærkværre troer;
En bedre Beskytter jeg mig har udvalgt,
Som aldrig hengivne Clienter undfaldt;
Herr Bacchus, det er min Patron og min Ven,
Han lover mig Fryd, og han skænker mig den.

Basil maae bagtale, det vide vi jo,
Og det er naturligt, at Tosser ham troe;

De Stakler maae gierne misfiende mit Vxrd,
Naar kun mine Venner beholde mig kiær;
At elskes af dem, er min Stolthed og Lyst,
Sødt svinder al Kummer ved vennehuldt Bryst.

Naar Lykkens Gudinde er grusom og vred,
For Kiærligheds Altere knxler jeg ned,
Og lønner min Donna mig ømt med et Smiil,
Saa maae Frue Fortuna see surt, om hun vil.
Et Kys gier mig mxgtig, og fornem, og riig,
Og Jordens Monarker er Smaafolk mod mig.

Det være en Tosse, der laster vor Jord,
Saa længe den qvægende Drue der groer,
Saa længe ei Venskab iblandt os dxer ud,
Og Pigerne lyde den vingede Gud!
Thi fylder da Glasset til stemmende Maal,
Til Vinens, og Venskabs, og Kierligheds Skaal.

Selskabssang.

Livet man med Grund kan kalde
Lykkens store Lotterie,
Skiøndt der mange Nitter falde,
Vindes der og tit deri;
Men de Fleeste slet kun kiende
Nitter fra Gevinsterne,
Ivrig efter hine rende,
Og dem for Gevinst ansee.

Naar han blot kan Penge vinde,
Mangen troer sig lykkelig;
Snart, o! snart han skal befinde,
Penge blot kan giøre riig;
Disse kun et Frilod ere,
Som paa nye indsættes maae,

Og da kan det ſtundum være,
At man faaer Gevinſt derpaa.

Stormands Gunſt, og Rang, og Ære,
Hiin af Hiulet glad uddrog,
Troede Lykkens Søn at være,
Lærte ſnart, han ſig bedrog.
Daarer! I, ſom deraf bramme,
I har ikkun faaet en Nit,
Og I Stakler med det ſamme
Gik de ſtore Lodder qvit.

Han en god Gevinſt har vundet,
Der har faaet en troefaſt Ven,
Og hvo ikke den har fundet,
Ei alvorlig ſøgte den.
Men den ſaude lykkelige,
Frue Fortunas Skiødeſøn,
Er den Mand, der vandt en Pige,
Om og ædel, huld og ſkiøn

Venner! vi, som saade kloge,
Knæled for Gudindens Fod;
Ingen Ritter vi uddroge;
Frilod blev ei vores Lod.
Hvo ei vundet har en Pige,
Han dog vandt en troefast Ven!
Lykkens Skaal! vi Lykkelige!
Skaal for dem, vi fik af den!

Punschvise.

(Efter Voss.)

Brødre! hører Stormen tude,
Vintren yder al sin Harm;
Lad den harme sig derude,
Her vi os vil drikke varm.
Den sig ei til os skal nærme!
Vi med Puns os vil beskiærme;
Liv og Varme boer i Puns;
Skiænk og drik! men drik til Bunds!

Held den Mand, som først optænkte
Denne skiønne Qvægdrik,
Jorden han en Nectar skiænkte,
Som Olympens overgik.

Om man frydes, eller líder,
Er den god til alle Tider,
Trøst og Glæde boer i Puns,
Skiænk og drik! men drik til Bunds.

Hvo kan dens Opfinder nævne,
Vi hans Skaal vil drikke her.
Ei en Taar vi ville levne;
Værlig han den Skaal er værd.
Veed da ingen, hvad han hedde?
Vi i vore Glas vil leede;
Sandhed boer saa tit-i Puns,
Søg da der, men søg til Bunds.

Dog hans Navn gior ei til Tingen,
Skaalen lige godt er meent;
Vedre, end aldeles ingen,
Er den Profit, som kom seent;
Leve, leve vor Veldæder!
Han, vi fylde disse Glæder.

Leve han, der opfandt Puns!
Klink og drik! men drik til Bunds.

Britter! I som altid bramme,
I paaskionne sieldent Værd,
Seer, vi eder giør til Skamme,
Skionne paa Fortieneſter.
Punſens Fader I forglemte,
Vi hans Lovſang froe iſtemte;
Vi, kun vi, fortiene Puns!
Klink og drik! men drik til Bunds.

Drikkevise

1790.

Nu bort med alskens Politik,
Og lad os passe vores Drik!
Man ærger dog ei Tydsken bort,
Om man sig ærgrer sort;
Ei heller reise vi herfra
Med Nordenskiold til Africa;
Den Reise er os lidt for lang,
Og her er Viin og Sang.

Skiøndt Keiser Joseph nys sov hen,
De vælge dog knap mig igien;

Saa kommer det mig ud paa eet,
Hvo ellers bliver det.
Om Tyrken nu fik Last og Skam,
Saa var det jo tilpas til ham;
Han holder Kiønnet i Arrest,
Og hader Viin, som Pest.

I Brabant er der Borgerkrig,
De nappes tæt i Frankerig;
Det tager jeg mig lidet nær,
Naar vi forliges her.
Men gid den Krig dog ikke naae
Til Medoc, Pontac, og Bourdeaux,
Til Epernay, Chalons, og Rhin,
Hvorfra vi faae vor Viin.

Hvad gaaer os stakkels Polen an?
Vi det dog ikke hielpe kan.
Lad ingen Polak taales her!
Det meget bedre er!

Vær troe i Ord, og troe i Drik!
Var vore Fædres Politik;
Nu vise hver ved dette Bord,
Han gaaer i deres Spor!

Selskabssang.

Verden er, som man den tager,
Det man af Erfaring seer,
Der, hvor Daaren modløs klager,
Tit den Vise roelig leer.
Jordens meeste Modgang er
Ei en rynket Pande værd.

Mangen eier Millioner,
Og er dog ei lykkelig;
Mangen en, som bærer Kroner,
Bytted hierteglad med mig.
Jordens meeste Lykke er
Ei eengang et Ønske værd.

Kiærlighed og Venskab eene
Udgier Livets sande Lyst;
Disse tvende kun fortiene
Ønsker fra den Kloges Bryst.
O! hvad Lykke savner den,
Der har Pige, der har Ven?

Tit nedsteeg du at oplive
Vore muntre Vennelag;
Venskab! du vor Skytsaand blive
Til vor allersidste Dag!
Blid du smile til enhver;
Som er dine Glæder værd.

Drikkesang.

Al Verden til Feide nu udruster sig,
Blandt Konger og Fyrster og Lærde er Krig;
Een strider med Pen, og en anden med Sværd;
Held os, som kan sidde saa fredelig her!

Hvis Kongerne flittig forsamlede sig,
Og drak ved hver Tvist et Glas Viin paa Forliig,
Fik Jorden en evig og ønskelig Fred,
Og Viintapperlauget florerte derved.

Den Malurt, den Malurt, som kommer i Blæk,
Maae giøre den Lærde saa stridbar og kiæk,
Men hvis han først Smagen paa Viin kunde faae,
Han holdt sig til den, og lod Blækhornet staae.

Jeg lever i Fred med den ſamfulde Jord,
Min eeneſte Fiende ſtaaer for mig paa Bord,
Med Flaſken jeg fører evindelig Krig;
Og var jeg ei ſtærkeſt, saa fældte den mig.

Til Vaaben! til Vaaben! og ſtrider ſom Mænd,
Der frygte ei Fiende, og ſvige ei Ven!
Den falder med Ære, ſom falder i Krig,
Nu Brødre! nu ſpeiler jer alle i mig.

Sanct Hans Vise.

Vor Frue og Sanct Hans til Priis,
Det var de gamle Fædres Viis,
At tye til Kirstens Kilde.
Det Vand ansaae de som en Skat,
Som de Sanct Hans og Frue Nat
Andægtig drak af Haand og Hat,
Det var et mavert Gilde!

I vores lutheranske Tid
Vi skareviis vel drage did,
Men ei som Pillegrime;
Ei vandre vi paa nøgen Fod,
Og saare sjælden Sindet stod
Til Andagt, Bedring eller Bod,
Naar vi om Kilden stime.

I trængselfuld og støvet Gang
Vel der tre fire Timer lang
Sig vore Damer steege;
Men see kun, see paa deres Færd,
Naar op og ned de flane der,
Og let du seer, det ikke er,
For deres Kiød at spæge.

Nu tager man ved Dagen did,
Og skulde een ved Nattetid
Ved Kilden sig indfinde,
Da kan man lide paa, at han
Som en oprigtig Lutheran,
Ei kom der for at drikke Vand,
I hvad han har i Sinde.

Men Brødre! Natten er os nær,
Thi maae vi alle vise her,
Vi Lutheraner ere!

Til Tegn vi hade Pavedom,
Her intet Vand paa Bordet kom,
I lutter Viin gaaer Skaalen om
Til Lutherdommens Ære.

Drikkesang.

Alting paa Jorden er kun Fias,
Viise Kong Salomon fortæller;
Mig er vel alting ei tilpas,
Men saa forkeert dog ikke heller.
Kiærlighed, Venskab og Munterhed
Giorde jo han til Daarskab med.

Men der har nu hans Majestet
Med andre Jøder holdet Taffel,
Ingen har snakket eller leet,
Men ikkun gabt paa Kniv og Gaffel;
Det er jeg lettelig enig med,
Saadant et Lag er Daarlighed.

Venner han og knap funden har,
Det gior jo Konger meget sielden;
Venskab til Hove gierne var
Mading at lokke Folk i Fælden;
Hvo ei af andet Venskab veed,
Det vel maae kalde Daarlighed.

Vist nok var Salomon viis og klog,
Men ikke just til alle Tider;
Tusende Koner han sig tog,
Kiærlighed ingen Deeling lider;
Hvis var da Skylden, om han fandt,
Kiærlighed og var idel Tant?

Muntre vi dele Venners Lyst,
Omme vi dele deres Smerte;
Saarer Cupidos Piil vort Bryst,
Give vi Hierte bort for Hierte;
Vi af en glad Erfaring veed,
Alting er ikke Daarlighed.

Havde blot Salomon giort som vi,
Drukket sit Glas blandt glade Venner,
Sikkert han havde stemmet i,
Dersom han Navn af Viis fortiener.
Alting paa Jorden Daarskab er
Paa Elskov, Viin og Venskab nær.

Selskabssang.

I Ungdoms Vaar
Groe Roser allevegne;
Snart den forgaaer,
Og disse hastig blegne.
Lad os da nyde Vaarens Lyst,
Førend dens Dage forsvinde,
Pryde med Roserne vort Bryst,
Før vi dem falmede finde.

Een er der kun,
Som visner ingensinde;
Til sidste Stund
Vi lige skiøn den finde.
Villigst den groer i Ungdoms Vaar,
Hvo da forstaaer den at dyrke;
Den ham i alle Livets Kaar
Herlig vil qvæge og styrke.

Hver troefast Ven
Maae denne Rose hylde,
O! det er den,
Vi vore Glæder skylde.
Venskab den skiønne Rose er,
Den er vor Fryd og vor Lykke;
Evig den blomstre blandt os her,
Engang vor Gravhøi den smykke.

Drikkesang.

Hvis jeg var riig, saa raabe alle Munde,
Og saa forstod dog kun at være det;
Den Kunst, som alle og enhver vil kunde,
Den kan de fleste gierne meget slet.

Hvis Star var riig, han blæste Staden noget,
Og kiøbte sig en prægtig Herregaard,
Det blev da kun en Lykke for hans Foged,
Der blev hans Eftermand om nogle Aar.

Var Vindsak riig, med sex han vilde kiøre,
Og blev Baron, om ikke Excellents;
Da maatte vi ham Reverentser giøre,
Og lee ham ud ved hver en Reverents.

Var Storhans riig, der skulde ikke være
Et Slot, som hans i Florents eller Rom!
Hvad hialp det ham? hvad kan jeg ønske mere,
Hvor kun min Ven, min Viin, og jeg har Rum?

Hver har sin Orm; som Drager nogle ruge
Paa det, som andre unydt kaste hen;
Men var jeg riig, jeg vidste det at bruge,
At være viis, og mine Brødres Ven.

Jeg lod mig da udsøgte Vine komme
Fra hver en Egn, hvor Druen ægte groer,
Og store Flasker, som blev aldrig tomme,
Stod skokkeviis omkring mit giæstfri Bord.

Hver munter Fyr velkommen skulde være,
Og muntrere gaae fra min Giæstesal;
Den Sørgende indbød jeg did at lære,
At Verden er dog ei en Jammerdal.

Da skulde Spøg og munter Sang oplive
De fulde Glas, og Venskab throne der,
Mit Huus et Gudens Tempel skulde blive,
Jeg Æskulap imod Bekymringer.

O! vilde mig den blinde Gud bønhøre,
Og giøre mig saa riig, som mangen Nar!
Hvo skiønsom nød det Smaa, fik tit det Større,
Kom, lad os drikke op det lidt, vi har.

Drikkevise.

Paa Friehed høres alle skrige,
Skiøndt faa kun veed, hvad det vil sige,
Mit Hierte og for Friehed slaaer;
Men uden Lov og Dom at hænges,
Derefter jeg slet ikke længes,
Min Hu til anden Friehed staaer.

For de fordømte smaae Carasler,
Der herske paa de Stores Tasler
Jeg fremfor alt vil være fri;
Og endnu mindre vil jeg tigge
Hver usel Draabe, jeg skal drikke,
Af en Hansqvast i Liberie.

Frie vil jeg være, mens jeg spiser
For al den Kiævlen om Aviser,
Den ny Paskil, og Politik;
Er det ei nok, at vore Dage
Er skabt til Arbeid og til Plage?
Vor Aften er til Roe og Drik.

For Damerne, jeg nægter ikke,
At i det Lag, hvor jeg skal drikke,
Jeg allerhelst befriet er,
At kiede Damer, lader ilde,
Og det end værre klæde vilde,
Hvis de sig kunde more der.

At vore Vægge, vore Dørre
Er frie for Tunge og for Øre,
Det er mig og en Hovedsag;
At Ven kan frit blandt Venner skiemte,
Da hvert uveiet Ord man glemte,
Saasnart man gik af Vennelag.

Hver, som vil denne Friehed hylde,
Med mig sit Glas til Randen fylde,
Og med sin Naboe klinke froe:
I dette deres gamle Sxde
Gid Venskab, Ærlighed, og Glæde,
Og saadan Friehed stedse boe!

Aprilsvise.

Vi April bestandig rende
Fra vor Vugge til vor Grav;
Ofte det, hvorfor vi brænde,
Vi en prægtig Titel gav;
Men see vi lidt nøie til,
Løbe vi dog kun April.

Andre Børn April at sende
Gammelt Barnemoerskab er;
Vi saa nødig vil bekiende,
Det og til os Gamle skeer;
Ofte, naar vi Børn belee,
Er vi større Børn, end de.

Hvo som alt for sikkert lider
Paa en Piges Ord og Smiil,
Han erfarer sommetider,
Han er bleven viist April.
Elskovs Gud — den Sag er klar —
Barnet end i Ærmet har.

Manden ret April at sikke,
Er de Stores bedste Leeg;
Held den Mand, der troer dem ikke,
Eene haun de aldrig sveeg.
Andre faae hos dem kun Snak,
Stundum og en Priis Tobak.

Ilde vises stakkels Gamle
Tit April af Rigdoms Gud;
Naar de til en Arving samle,
Der til Giengield leer dem ud.
Vore Arvinger skal see
Vi er meget klogere.

Vi ſom efter Glæde ile,
Vi gik ei April i Dag;
Viin og Ynde os tilſmile,
Krydre vores Vennelag.
Gid vi aldrig gaae April
Ad det Maal, vi ſigte til.

Drikkesang.

De gode Gamle sang saa tit
Om Lethe Flod,
At hvo, som deraf smagte lidt,
Han blev hver Sorg og Grille qvit,
Og mangen Gang min Appetit
Til Lethe stod.

Jeg vidste ikke, hvor den laae,
Jeg ellers did var gaaet paa
Min Fod.

Jeg pensed' da paa denne Taut
Ved et Glas Viin,
Og efterhaands, som Vinen raudt,
Hver Smerte og hver Grille svandt,

I Druens ædle Saft jeg fandt
Min Medicin.
Og tit jeg i den Tanke stod,
At hine Gamles Lethe Flod
Var Viin.

Men nu jeg grant indseer, og veed,
Den var det ei;
Hist druknede ei blot Fortred,
Men alle Livets Glæder med,
Og Venskab selv og Kierlighed
Gik samme Vei!
Mon den, der ei er Musulman,
Vel sligt om Vinen sige kan?
Ih nei!

Her spiller Viin paa gladen Bord
Al Sorg svandt hen;
Men dobbelt Fryd og Venskab groer,
Og slog end Evan os til Jord,

Blev dog en Skaal vort sidste Ord
For Nøe og Ven!
Og aldrig før opvaagned' vi,
Før samme Skaal vi stemte i
Igjen.

Selskabssang.

At vi ere Børn tilsammen,
Raaber mangen Viismand paa;
At han trænger selv til Ammen,
Han dog sielden vil tilstaae;
Vi beskeednere vil være,
Vi vil give Sandhed Ære,
Og vor Barndom selv tilstaae.

Vorne Børn vil ogsaa have
Deres Leeg at mores ved;
Een har Glæde af at grave
Sig blandt sine Grunker ned;

Guld er Vellyd for hans Øre,
Jeg vil meget heller høre,
Fyldte Glasses muntre Klang.

Een maa leege med de Store,
Dersom han skal være glad;
Aldrig ham et Lag kan more,
Hvor ei Excellencer sad.
Bort, langt bort med alle Store,
Hvor vi Smaafolk os skal more,
Lige Børn de lege bedst.

Andre vil igien saa gierne
Gaae paa hver Mands høire Haand;
Leege allerhelst med Stierne,
Ordenstegn, og Ridderbaand.
Stiernens Glands kun dem fornøie!
Men min Piges Kiønne Øie
Har langt anden Glands for mig.

Bacchus og Cupido ere
Begge Born, som hver Mand reed;
De vort Leegeselskab vxre!
Venskab leger ogsaa med.
Naar vor Leeg os bringer Glxde,
Vi jo gierne Born kan hedde.
Skaal for hver, som leger med!

Balvise.

Naar heele sit Levnet man nøie beseer,
Er Livet en Dands, og slet ingen Ting meer;
Lyksalig er den, der kan dandse den ret,
Der løber ei surr, og der bliver ei træt;
I Glæde, i Glæde hans Liv svinder bort,
Og er, som en Dands efter Bordet, ham kort.

Men ene at dandse er ikke saa let,
Det trætter saa meget, og morer saa slet;
Hver søge sig derfor en Dame at faae,
Saa skal han erfare, hvor Dandsen vil gaae!
Saa freidig, saa freidig man svæver afsted,
Som Roser fremspirede i hendes Fied.

Men Dandsen sin Art end tilfulde ei har,
Saa længe man kun er det enkelte Par;
Det rigtige Liv kommer først i vor Tuur,
Naar Venner saa glade med os giør Figur.
O Venner! o Venner! o maatte enhver
Faae heele sit Liv figureret, som her!

Her dandse vi samtlig med frydefuld Aand
Til Glæden ved Skiønheds veiledende Haand;
Saa trolig for os figurerer hver Ven,
Og selvsamme Skiel vi ham giøre igien.
Thi skiænker! thi skiænker til skummende Maal
De Skiønnes, de Venners, de Dandsendes Skaal

Drikkevise 1788.

Sørge, hvo sørge vil!
Jeg har ei Tid dertil;
Jeg veed, man en Comet
Nyelig har seet.
Man siger, den skal spaae,
At Jorden skal forgaae;
Vor Viin da og forgik,
Drik, Naboe! drik!

Skal vi da aldrig meer
Samles til Glæden her,
Frydes ved Spøg og Sang
Og Glassets Klang?
Hvis Jorden vil forgaae,
Vi Tiden bruge maae,

Ret nyde denne Dag
I Vennelag.

Men om og den Comet
Nu var en falſk Prophet,
Hvad os i Morgen ſkeer,
Dog ingen ſeer.
Spildt er hvert Øieblik,
Som ei i Fryd hengik,
Og Livet alt for kort
At ødſle bort.

Lad os med freidigt Bryſt
Nyde hver ſkyldfri Lyſt,
Elſke hver trofaſt Ven,
Som deeler den,
Brødre! en Skaal for hver,
Som af min Mening er.
See! her er bredfuldt Maal!
Naboe! din Skaal!

Selskabssang.

At intet er saa sundt, som Glæde,
Man os har sagt paa godt Latin;
Og heele Verden, tør jeg vedde,
Vil hove denne Medicin.
Det bliver da kun Spørgsmaal her:
Fra hvilket Apothek den er?

Til Frue Fortuna gaaer jeg ikke;
Hun er i alt for flemt et Ord;
Det skal ei sjælden Fruen stikke
At give Godtfolk Gift derfor.
Saa mangen fandt sig ilde af
Den Glæde, ham Fortuna gav.

Hos Plutus jeg den ikke henter;
Han er jo blind den stakkels Dreng;

Han derfor og til Patienter
Uddeler ondt og godt i Fleng.
Tit faaer en Dosmer eller Nar,
Hvad Fliid og Indsigt tiltænkt var.

Herr Bacchus, og Sieur Amor have
Den nu og da, at handle med,
Men Amor er saa tit af Lave,
Og Bacchus drikker, som man veed;
Thi har de begge tit for Skik,
At komme beedst i Glædens Drik.

Nei! kun hos Venskabs Skytsgudinde
Man Glæden altid ægte faaer;
Hun, hun bedrager ingensinde,
Hvo tillidsfuld til hende gaaer.
Thi fylder alle bredfuldt Maal,
Til Glædens og til Venskabs Skaal.

Balviſe.

Lad andre raabe paa Sommeren,
Langt bedre hove vi Vintrens Dage;
Den Sommer adſkiller Ven fra Ven,
Men Vintren bringer dem ſmukt tilbage,
Og Viſe lære,
Det ſmukt ſkal være,
At Venner kiærlig forſamled' ere;
Og de har Ret.

Naar Mark og Skov er saa' lyſegrøn,
Dem mangen ſkuer med megen Gammen,
Men jeg veed den, der er meere ſkiøn,
End Mark og Skov og det alt tilſammen;
Skiendt jeg ſaa lige
Det ei vil ſige,

Hver fatter dog, at det er min Pige,
Og han har Ret.

Jeg vil ei nævne just med Foragt
De Chor, som Fuglene da opføre,
Men meget daarlig de holde Takt,
Og Ordene kan man aldrig høre;
Dog vil vi regne
Fra vore egne,
Vi dette Tab maae for Vinding regne;
Holdt de kun Takt.

I Marken stander en lystig Dands
Af Kiør og Frøer, af Lam og Ædre;
Men den maae være fra Vid og Sands,
Der nægte vil, at vi dandse bedre.
Lad dem probere,
En Dands at lære
Af vore, og det ei af de svære,
Saa skal man see.

Om Spraderen med sin Kattetyg
Kan plumre Lauget lidt for os andre,
Saa har jo Sommeren ogsaa Myg;
Lad dem gaae op da imod hverandre.
Og vi, som svige
Ei vore Lige,
Ved og kun lidt af det Pak at sige,
Og det er vel.

Men skiendt nu Vintren er mig saa kiær,
Jeg vil dog ei, vi dens Skaal skal drikke.
Ei som den jo var det ærlig værd;
Men af den klinker, og takker ikke;
Nei Skaalen være
Det Kiøn til Ære,
Ved hvem os Vintrene blide ere:
De Skiønnes Skaal.

En ringe Tillidssang

som

en Tilegnelse af prosaiske Forsøgs anden Deel til

et Selskab 1790.

Yukværdige Bog,
Saa længe du dvæled', saa kommer du dog;
Du vist nok en artig Ulykke vil skee,
Naar vores Beaumonde først faaer dig at see.
Yukværdige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Eenfoldige Bog,
Du fører i vor Tid det gammeldags Sprog,
At Konen kiønt ærbar skal passe sit Huus,
Og ikke omflane i Suus og i Duus.
Eenfoldige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Vanvittige Bog!
Du er jo saa grov, at du paastaaer endog,
At Ægteskabs Brud er hos Liden og Stor...
Fy! jeg vil ei nævne det heslige Ord.
Vanvittige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Skinhellige Bog!
Forgiæves du fører det nidkiære Sprog;
De Damer, de læse saa lidet deri;
Men smirkes, og hvidtes, er tamme og frie.
Skinhellige Bog, o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Suurmulende Bog!
Al Munterhed du jo af Jorden forjog,
Fik du vore Fruer og Frøkner giort viis,
At vrimmes ved Giækkes og Spraderes Priis!
Suurmulende Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Og, knarvurne Bog!
Du Daaren Jean Jacques til Mynſter dig tog,
Og troer, hver Vellyſtling en Spyeflue er,
Som ublue beklikker, hvad den kommer nær.
O knarvurne Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Men narriſke Bog!
Men veed du da ikke ſkiøndt du er saa klog,
Med det der ſkal have den fornemme Smag,
Maae Flue og Orm have været i Lag.
O narriſke Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Uhøflige Bog!
Det lader jo ſnart, ſom du paaſtod endog:
En Nar, ſom var Greve, var ligevel Nar,
Og at med en Skurk det det ſelvſamme var.
Uhøflige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Og nedrige Bog!

Og om man nu af dig den Lærdom uddrog,
At Børn, som var lige, de legede bedst,
At Smaafolk bør undflye de Store som Pest!
O nedrige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

O fredløse Bog!

Om mine Par-Venner dit Forsvar end tog,
Den første Rad Stole dog raabte saa høit,
At hines Forsvaren ei hialp for en Døit.
Thi, fredløse Bog! thi belav dig paa Skrub
I nymodens Klub!

Dog — fattige Bog!

Hvis ikkun eet Selskab til Naade dig tog,
Hvis Brødrene der kunde mores ved dig,
Og vilde, som hidindtil, holde af mig.
Vi agted' saa lidet paa Spradernes Skrub
I nymodens Klub!

Drikkeromance.

(Efter det svenske.)

Mit Levnet bestandig har sandet,
Hvad Underværk Viinguden giør;
Jeg drikker, men ikke for andet,
End Sorgen at jage paa Dør.
Jeg eder mit Liv vil berette,
Hvad Fryd og hvad Sorg jeg har havt,
Men først maae vi Sorgerne lette
Ved Druernes muntrende Kraft.

Sin Formue testamenterer
En ældgammel Gnier til mig;
I Tankerne jeg alt fortærer,
Hvad han havde efterladt sig.
Men der kom Juristers, som Fluer,
Og de gik i Arv i mit Sted;

Jeg græd, men i Saften af Druer
Jeg drukned' min første Fortræd.

Jeg nu ubesindig attraaede
Ad Høihedens Bane at gaae.
Jeg beiled til Mægtiges Naade,
Og evig i Forgemak laae.
De Store mig lovte saa meget,
Men al deres Loven var Vind;
Jeg græd, da jeg saae, jeg var sveget,
Men Vinen opmuntred' mit Sind.

Saa vilde jeg Skialdekunst dyrke,
Og kom i Poeternes Lag;
Men Tankerne fattedes Styrke,
Og Udtrykket savned' Behag;
Min Smag overalt man fordømte;
Kritiken slog Vrag paa min Sang;
Jeg græd; men i Harmen jeg tømte
Snart hundrede Glas paa engang.

Jeg nu til en Skiønhed mig vendte;
Hvor farlig en Tilflugt jeg tog!
Vel hundrede Hierter hun tændte,
Og ligesaa mange bedrog.
Kun Ømhed fremlyste i Minen,
Dog nærte hun Svig i sin Barm;
Jeg græd, men jeg druknede' i Vinen
Den skuffede Kiærligheds Harm!

Forføriske Skiønhed! du ikke
Mit Liv til en Jammerdal giør,
Saa længe man elsker at drikke,
Man aldrig af Kiærlighed døer:
Ei meer skal din Haardhed mig lære,
At ønske mig ned i min Grav,
Og ei skal Fortvivlelse skiære
For Tiden min Levetraad af.

Drankerromance.

Det hændte sig engang,
At jeg var stygt i Trang
For Penge,
Den Slemme mig indskied,
At ende al min Nød
Ved mig at hænge.

Jeg i min Lomme greb,
Gav Pigen til et Reeb
Ser Styver.
Kirstine hedder hun,
Adspørger hende kun,
Troer I, jeg lyver.

Jeg om et Søm nu saae,
Jeg kunde hænge paa;
Hvad skeede?
Vist nok komt unverhoft,
Som Tydsken siger, oft!
Tænk, hvilken Glæde!

Med eet jeg bliver vaer,
Een Skat jeg endnu har
Tilbage.
Bag mit Chatol der stod
En Flaske Viin saa god,
Som een vil smage.

Jeg saae den, og jeg svoer:
Dig ingen Creditor
Skal drikke.
Alt andet smaat og stort
Kan de kun tage bort,
Min Rhinskviin ikke.

Jeg drak et Glas deraf,
Og dette Lyst mig gav
Til mere.
Jeg drak min Chloris Skaal,
Og gode Venners Skaal,
Ja endnu mere!

Jeg drak taknemmelig
Hvers Skaal, som har hos mig
Tilgode;
Kort sagt, da Pigen kom
Var Rhinskviinsflasken tom,
Jeg vel tilmode.

Hver speile sig i mig!
Og ingen hænge sig,
Jeg lover,
Saasnart et Glas man faaer,
Den Hængegrille gaaer
Paa Timen over.

Sang

af Comedien aabenbar Krig.

Jeensom Lund en Rose skiøn
Med favre Hoved hængte.
Af Sorg henvisned' den i Løn,
Dens Suk til Venus trængte.
"Forgiæves er jeg Lundens Pryd,
"Jeg blomstrer her til Ingens Fryd;"
Saa sukked' den saa saare.

Gudinden hørte huld dens Suk,
De Skiønnes Tarv hun kiendte,
Og strax en Hyrde ung og smuk
Hun hen til Lunden sendte.
Han Rosen saae, og brød den af,
Og henrykt tusend Kys den gav.
Da sukked' den ei mere.

Saa mange Piger end i Løn
Som Rosen daglig sukke,
Men du, o Venus! og din Søn
Nu Øret grusomt lukke.
Og er ei Elskov Skiønheds Løn,
Hvad gavner da, at man er skiøn?
O send dog hver sin Hyrde.

Hymens Fakkel.

(En Romance.)

Hymens Fakkel nu omstunder
Holdes for en Gøgle-Ild,
Hvo ved den til Lykken stunder,
Siger man, gaaer altid vild.
Men naar den, som sig beklager,
Selv har valgt en blind Ledsager,
Hvad kan Hymen vel dertil?

Plutus skal de fleste føre,
Han er blind, som hver Mand veed,
Og hvad skal nu Hymen giøre,
Naar man gaaer i slige Fied?

Stundum kan hiin blinde Stakkel
Brænde sig paa Hymens Fakkel,
Men han aldrig seer derved.

Amordrengen leder andre,
Han kan gandske rigtig see;
Men har Løier af at vandre
Med et Bind for Øinene.
Blindebuk han gierne leger,
Og for disse Barnestreger
Lide hans Tilbedere.

Men han har en ældre Broder,
Ægte, ædel Kiærlighed;
Ham har Agtelse, hans Moder,
Lært at gaae i Dydens Fied.
Hver, som denne troe Veileder
Efter Hymens Fakkel leder,
Farer aldrig vild derved.

Saare, saare faa de ere,
Han faaer Lov at vise Vei;
Men os disses Held kan lære,
Hymens Fakkel sviger ei!
Leve, leve de, som vandre
Troe og glade med hverandre
Kiærligheds og Lykkens Vei!

Vise i gammel Stiil

ved min Ven

Pr. Rasmus Nyerups Bryllup.

Herr Rasmus han sidder saa sorrigfuld,
Ad Fyen sig hans Tanker henvende,
Did reiste den Jomfrue, Herr Rasmus var huld,
Ret aldrig forglemmer han hende.
Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Blidt smiler til Jorden den yndige Vaar,
Som Moder til nyfødde Spæde;
Men arme Hr. Rasmus saa sorrigfuld gaaer,
Og andser saa lidet dens Glæde.
Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Stolt hæved' sig Solen, og Himlen blev rød,
Som Pigen ved Elskerens Komme,
Herr Rasmus ei Morgenens Yndighed nød,
Ham alle dens Glæder var tomme.
Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Og dalede Solen saa skiøn og saa huld,
Som Brudgommen iler til Senge;
End mere Herr Rasmus blev tankefuld,
Saa dybt sig de Sukke fremtrænge.
Saa lover den Svend sin Jomfrue.

De Blomster de myldre paa Marken frem,
De ere saa favre og spæde,
Herr Rasmus saa tankefuld nedtræder dem,
De giøre ham slet ingen Glæde.
Saa lover den Svend sin Jomfrue.

De Lærker de synge i Luften klar,
De Smaafugle qviddre paa Qviste;
Men sorrigfuld stedse Herr Rasmus var,
Og ingensteds Roe han sig vidste.
Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Saa sødelig qvæder den Nattergal,
Ham qvæder den Kiærligheds Smerte;
Saa mangt et Suk da ad Fyen sig stial,
At lette det ængstede Hierte.
Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Med hende, med hende min Glæde drog hen;
Hos hende min Uroe kun stilles;
Gud give, jeg samles med hende igien,
Ret aldrig vi meere skal skilles.
Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Saa lader han stande ad frugtbare Fyen;
De Mile de blev ham saa lange;
Thi foer end en Elsker afsted som et Lyn,
For ham det dog seent monne gange.
Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Og da han nu skued' sin Elskte igien,
Og nød hendes kiærlige Glæde,
Hans brændende Ure saa snarlig svandt hen,
Hans Smerte omvendtes til Glæde.
Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Nu hører han Lærkens den liflige Sang,
De Smaafugles Qviddren med Glæde,
Dog bliver hans Barm ham saa sær og saa trang,
Seer han dem at samle til Reede.
Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Ham heele Naturen er ny, og er ſkiøn,
Thi alting er Fryd for den Glade,
Hans Jomfrue ham vidſte hans varmeſte Ven,
Hun vil ham ret aldrig forlade.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Og takket være den Jomfrue saa god,
De fyenſke Jomfruers Smykke,
Som raadede hannem hans Angeſt Bod,
Og ſeddes Herr Rasmus til Lykke.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Romance

ved en Vens Bryllup.

Der var en Skik i Samnien,
Hvoraf du vel har hørt at sige,
Til Løn for Landets unge Mænd,
Som holdt sig tappert i dets Krige;
Hvo der sig viiste kiæk og brav,
Fik den til Kone, han holdt af.

Der var en Feil ved denne Skik,
Og den var, tykkes mig, ei lille,
Den, han begiærte, Helten fik,
Man spurgde ei, om Pigen vilde;
Thi hendte det sig tit og let,
At hun just ei var glad ved det.

Jeg hines Skik langt bedre leed,
Som ei en Piges Haand begiærte;
Før de ved Mod og Kiærlighed,
Først havde vundet hendes Hierte;
Men nu er Verden meer poleert,
Og sandt at sige, lidt forkeert.

Nu kiøbes Koerne for Guld,
Nu tænder Plutus Hymens Fakkel;
Naar een faaer den, der er ham huld,
Da er det ret, som et Mirakel;
Med ham enhver sig glæde maae,
Som Donna har, har havt, kan faae.

See dine Brødres Fryd, o Ven!
Og den dit ømme Venskab lønne!
Som hine fordums Riddersmænd
Ved Troefasthed du vandt din Skiønne!
Lev, elskte Ven! saa lykkelig,
Som alle, alle ønske dig!

Romance

sunget af Cherubin i Figaros Giftermaal.

Klare Kilde! elskte Lund!
Eder, eder elsker hun;
Her den Skiønnes Billed' boer,
Eder jeg min Sorg betroer.
Her jeg sukked' tit i Løn,
Naar hun vandred' her saa skiøn.
Eder, eder jeg tilstaaer:
Hun var den, jeg sukked' for.

Nys hun sad ved Kildens Bred,
Dronningen for Kiærlighed,
Zephyr vifted' Blomster ned,
At bekrandse hende med.
O hvor hun var huld og smuk,
O hvor steeg da mangt et Suk!

O enhver, enhver tilstaaer,
Hun er den, han sukker for.

Naar det lyse Øie tit
Hviler ømt og huldt paa mit;
Naar hun smiler blid til mig,
Vil mit Hierte røbe sig;
Men hvis hun min Elskov seer,
Smiler hun ei til mig meer;
Nei, jeg ingen Tid tilstaaer,
Hun er den, jeg sukker for.

Haabløs al min Elskov er,
O! men daglig jeg dig seer.
Tit jeg henrykt nyde vil
Dine Blik og dine Smiil,
Ofte synke hen i Lyst
Ved din søde Trylleræst.
Aldrig, aldrig jeg tilstaaer,
Du er den, jeg sukker for.

Lalages Flugt.

(Efter Kleist)

Hun borte er! forgiæves er min Klage!
Ak! al min Fryd med hende flygtet er;
Hun borte er, og kommer ei tilbage!
Mig fængsler Skiæbnen her.

Ak havde jeg, o Zephyr! dine Vinger!
Bestandig jeg omsvæved' Lalage!
Du mig maaskee fra hende Helsen bringer,
Du hende saae maaskee!

O siig, hvad Væk den Skiønnes Billed smykker,
Paa hvilken Eng omsvæve hendes Fied,
Hvad stille Lund hun med sin Sang henrykker,
Og vier ind derved?

Snar er din Fart! du haster efter hende,
Sølvklare Bæk! vor Sorg til hende føer!
Siig Lalage, Alt længes efter hende!
Siig, hendes Hyrde døer!

Et Smiil, eet Blik, eengang min Haand hun trykke!
Et Kys, kun eet, som de, hun før mig gav;
Da har Amynt smagt Jordens bedste Lykke,
Og smiler mod sin Grav.

For Skovene udgiød Amynt sin Klage;
Der sukked' han hver Dag for Lalage,
I Hyrdens Sorg de syntes Deel at tage,
Og sukked' Lalage!

Romance.

(Efter Göthe.)

En Natfiol saa ydmyg stod
Ukiendt ved andre Blomsters Fod,
Og man den agted ikke!
En ung Hyrdinde kom derhid,
Med flygtigt Fied, af Sind saa blid,
Derhid,
Ad Engen hid og sang.

Violen sukked': Var jeg kun
Saa smuk, kun halv saa smuk, som hun!
O kun saa smuk, som Rosen!
Til hun mig havde plukt, og kyst,
Og ladt mig visne paa sit Bryst,
Ak kun
En liden, liden Stund.

Men ak! Hyrdinden kom derhen,
Og saae den ei, og traadde den,
Den Arme! under Fødder!
Den segned', døde, glædde sig;
Frue døer jeg, thi jeg døer ved dig;
Ved dig
Og for din Fod jeg døer.

Vi ſee.

De Stierner, de tindre paa Himmelens Blaae,
Dem ſkuer den Vandrer saa gierne,
Men aldrig saaſnart monne Solen opgaae,
Strax flygter, og blegner hver Stierne.

De Blomſter de bramme saa favre i Vaar,
Dem ſkuer min Laura med Gammen;
Men hvis paa en Roſenknop Die hun faaer,
Hun glemmer de andre tilſammen.

Skiønt qvidre i Skoven de Sangfugle ſmaae;
Saa liflig det tykkes at være;
Men aldrig saaſnart mon en Nattergal ſlaae
Før hine man agter ei mere

De Piger, de vraske i huld Majestæt,
Saa mangen for dem monne sukke;
Men hvo kun et Glimt af min Laura har seet,
Ei meere han finder dem smukke.

Saa mangen en Herre høibaaren og riig
Sig Lykkens Ecnbaarne mon tykke;
O Laura! o dersom du elskede mig,
Jeg skiøtted' saa lidet hans Lykke.

Afskeedssang

til Pyramus.

O Ven! du venter mig forgiæves,
At see dig var mit sidste Haab;
At see dig, før jeg fra dig reves;
Ak! Himlen hører ei vort Raab.

For dig din Elskes Taare flyder,
Ak din sig blander ei med den;
En grusom Hindring mig forbyder,
Skiøndt ham saa nær, at see min Ven.

Dog Elskovs Stemme Vei skal finde
Til dig, trods alle Hindringer;
Hør sidste Gang din Elskerinde,
Hør sidste Gang, du er mig kiær.

Lev vel! Lev vel! jeg skal bortgræde
Qvalfulde Dage langt fra dig;
Ak undtes mig endda den Glæde,
At du, min Ven! blev lykkelig.

Vuggevise.

(Efter Bergvin.)

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
Min vrede Skiæbne under mig!
Sov bedste Dreng! hold op at græde!
Bedrøv mig ikke med dit Skrig.
Da mig din falske Fader lærte,
At kiende Kierlighed og sig,
Hvo kunde nægte ham sit Hierte,
Han dig i Uskyld syntes liig!
Jeg troede ham, ak mig til Smerte!
Han har forglemt sin Søn og mig.

Sov bedste Dreng, du sidste Glæde,
Min vrede Skiæbne under mig!
Sov bedste Dreng! lad af at græde,
Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

O! kan han ei sin Flugt fortryde!
Og komme fordums Fryd ihu!
Saa kiær han var mig, før han flyede,
Ak! lige kiær han er mig nu!
Og Falske! du din Eed kan bryde?
Forlade mig! det kunde du? -

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
Min vrede Skiæbne under mig!
Sov bedste Dreng! lad af at græde,
Bedrøv mig ikke med dit Skrig.
De Træk, det Die har min Mage,
Jeg seer hans Billede i dig!
Du skal, som han, engang behage,
Men bliv ham ei i Falskhed liig!
See mig henjamre mine Dage,
Bliv troe mod den, der elsker dig.

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
Min vrede Skiæbne under mig;

Sov bedſte Dreng! lad af at græde,
Bedrøv mig ikke med dit Skrig.
Du fatter ei, hvorfor jeg græder,
Det blive evig ſkiult for dig!
Anklage den, ſom man tilbeder
Hvad Marter er vel denne lig?
O jeg har dyrt betalt de Glæder,
Af ſom faa knapt tildeeltes mig.

Sov bedſte Dreng! du ſidſte Glæde,
Min vrede Skiæbne under mig;
Sov bedſte Dreng! lad af at græde,
Bedrøv mig ikke med dit Skrig.
Her ſkal i denne trange Hytte
Vort Liv i Kummer ſvinde hen!
Bliv du min ſvage Ældes Stytte,
Jeg er din ſpæde Barndoms Ven!
Vor Skiæbne os maae ſammenknytte,
O lad os ſamlet bære den.

Hvidtfeldts Vise.

Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte,
Der elskte Tapperhed, som Pligt,
Og skialv ei, hvor det gialdte,
Saa var vor Juel og Adeler,
Og saa var han, vi synge her!
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Herr Hvidtfeldt var den Herres Navn,
Vi synge her til Ære;
Og evig, evig dette Navn
I helligt Minde være!

Han døde for sit Fødeland,
Og glad og villig døde han!
Vort Fødeland var stedse rigt
Paa raske Orlogshelte.

Saa haard en Kamp der monne staae,
De Fiender var saa mange;
Men næst til dem Herr Hvidtfeldt laae,
Den Helt var aldrig bange!
I heele Floden ingen slog
Som Hvidtfeldt med sit Dannebrog,
Skiendt Dannemark var stedse rigt
Paa raske Orlogshelte.

Men som vor Hvidtfeldt mandigst slog,
Og Lag paa Lag udsendtes,
Hans gode Skib, hans Dannebrog,
Af egen Ild antændtes.
Kap Anker, Hvidtfeldt, flye til Land!
Med Flugt du Livet frelse kan.

Men Dannemark var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Nei! var hans Svar: skye vi derhen,
Staaer Danmarks Flaade Fare,
Og skulde Danske vove den
For egne Liv at spare?
Dee skal vi, men vi hævnes maae;
Til sidste Aandedrag vi slaae.
Vort Fedeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Til sidste Aandedrag vi slaae:
Hans Seemand kiækt gientoge;
De Ild og Død rundt om sig saae,
Men uforsagt de sloge;
Til Ilden ind i Krudtet brød,
Og alle døde Heltedød.
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Og aldrig uddøer Hvidtfeldts Noes,
Hans kiække Søemands Minde!
O maatte de i hver af os
En værdig Landsmand finde!
Naar Fædrelandet kalder os,
Som de, hver byde Døden Trods!
Vor Fødeland, vær altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Frederikshalds Minde.

Kong Carl laae med en mægtig Hær
For Fredriksteen;
Men tappre Fredrikshald ham er
Til megen Meen.

Hver Borger lagde Verktøi hen,
Og greb til Sværd,
Og kiække Peder Colbiørnsen
I Spidsen er.
Saa stride de Nordmænd for Norge.

Thi vendte Carl sin Magt saa gram
Mod Fredrikshald;
De Borgere da mødte ham
I ringe Tal,

Men disse slog som norske Mænd
For elskte Land,
Og det var Peder Colbiørnsen,
Der førte dem.
Saa stride de Nordmænd for Norge.

De Nordmænd hugge tunge Hug
Blandt Fienderne,
Og Svensken sank som moden Rug
For Høstkarls Lee;
Men stærkest Høstkarl trættes dog,
Saa gik det her;
Saa mange end de Norske slog,
Der alt kom fleer.
Saa stride de Nordmænd for Norge.

Thi flyede de for Overmagt,
Som Nordmænd flye,
De drog kun bort, for uforsagt
At slaae paa ny.

Kong Carl nu over ſines Liig
Sig baned Vei,
Og Byens Herre troede ſig,
Men var det ei.
Saa ſtride de Nordmænd for Norge.

Hans Folk fandt Død i hver en Vraae,
Hvor de drog frem,
Thi allevegne Nordmænd laae,
Og helſte dem.
Da ſendte Carl ſaa lidet froe
Til Fredriksſteen,
Og bad, han jorde maae i Roe
De Slagnes Been.
Saa ſtride de Nordmænd for Norge.

Men kiække Nordmand ingen Tid
At ſpilde har,
Selvbuden er han kommen hid,
Fik Carl til Svar.

Nu maae vi see, at vi igien
Ham ud kan faae!
Og det var Peder Colbiørnsen
Der svarte saa.
De Nordmænd de stride for Norge.

At sætte egen Bye i Brand
De ile hen;
Og den, der først sit Huus stak an,
Var Colbiørnsen!
At slukke Ilden Fienderne
Vil stimle hen,
Men Kugler føg saa tykt som Snee
Fra Fæstningen.
De Nordmænd de stride for Norge.

Høit blussed' da mod Skyerne
Den Lue rød,
Saa svenske Kongen ret kan see
Hans Heltes Død.

Da fandeb' han Herr Peders Ord,
Hans Folk vil hiem;
Men Helten Steen ſtod uden for,
Og modtog dem.
De Nordmænd de ſtrede for Norge.

Og herlig blusſeb' Fredrikshald
Blandt Liig og Blod;
Oplyſte ſtolt de Svenſkes Fald
Og ſines Mod.
Og aldrig brændte nogen Bavn
Saa ſkiøn, ſom den!
Og aldrig uddøe ſkal dit Navn,
O Colbiørnſen!
Saa ſtrede de Nordmænd for Norge.

Efter Miller.

Den hele Landbye samler sig;
Saa glade alle ere!
Hver leer og dandser, ak kun mig,
Mig glæder intet mere.

Forbi for mig er Dands og Leeg,
Al Glædskab jeg forsager;
Og Spil og Latter hader jeg,
Og heller eensom klager.

Thi jeg min Hanne mistet har;
Jeg glemmer aldrig hende;
Jeg veed for vel, hvor riig jeg var,
Den Tid jeg havde hende.

Hvad hun var from, og bliid, og huld!
Og hvad det var et Hierte!
Saa reent og skiønt som luttret Guld,
Saa ømt ved andres Smerte!

Og Øine havde hun saa blaa,
Saa smukke, og saa gode;
Enhver i dem saa klarlig saae,
Hvad der i Hiertet boede.

Paa Timen slog jeg mine ned,
Naar hendes paa dem hviilte,
Og blev saa underlig derved,
Naar Hanne til mig smiilte.

Hvor vi var glade begge to
Til sidste Maidags Gilde!
Vi dansde, spøgte, sang, og loe,
Og glemte, det var silde.

Saa sprang hun op, og bad god Nat,
Og saae paa mig, og smilte,
Fik dette Baand omkring min Hat,
Og skielmsk bort fra mig iilte.

Men snart jeg hented' hende ind,
Og kyssede den Hulde;
Saa lidet randt mig da i Sind,
Saasnart vi skilles skulde.

Farvel mit kiære grønne Baand,
Jeg dig ei meer skal bære!
Men jeg dig fik af Hannes Haand,
Du hende hellig være!

En Krands jeg paa vor Kirkevæg
Har hængt til Hannes Minde;
Ved Sørgekrandsens Side jeg
Min Hannes Baand vil binde.

Og ſidde lige over for,
Og ſee paa dem, og græde,
Og tænke paa min Hannemoer,
Og paa min tabte Glæde.

Vor Kirkegaard fra den Dag af
Jeg har til Livſted kaaret,
Og ſat et Kors paa Hannes Grav,
Hvorpaa jeg Vers har ſkaaret.

Naar Jorden bliver mig for trang,
Og ingen Graad vil rinde,
Jeg ſtiæler mig ſaa mangen Gang
Til dette Sørgeminde.

Der finder jeg min Graad igien,
Kun der jeg finder Lindring;
O daglig vil jeg gaae derhen,
Min Hanne til Erindring.

Til Gud engang forbarmer sig,
Og mine Sukke hører,
Og bort fra denne Verden mig
Hen til min Hanne fører.

Den

arme Sannes Drøm.

(Efter Bürger.)

Nys drømte jeg ved Midnatsstund,
At jeg min Falske saae,
Knap troer jeg, at jeg drømte kun,
Saa klarlig jeg ham saae.

Min Forstensring han tog af Haand,
Og sønderknuste den,
Og for min Ring et Perlebaand
Til mig han kasted' hen.

Da gik jeg i min Urtegaard,
Saa sorgfuld og beklemt,
Der i mit Beed en Myrthe staaer,
Til Brudekrands bestemt.

Mit Perlebaand nu søndergik,
Og af faldt Perlerne;
Og i det samme Øieblik
Var ikke een at see.

End søgte jeg saa ængstelig,
Og græd saa tungt derved,
At da forvandler Myrthen sig
Til Buxbom i mit Beed.

Og Ord for Ord det opfyldt er,
Hvad Drømmen spaaede mig;
Jeg trænger ei til Spaamand meer,
Alt har forklaret sig.

Min Ring er knuust, mit Hierte med,
Og Perler har jeg grædt;
Mig Burbom groer i Myrthens Sted,
Min Død bebuder det.

Brist Hierte! Ringen er i tu,
Den Sorg for Fryd dig gav.
I Myrthens Sted groer Burbom nu,
Den pryde skal min Grav.

Den
Dødes Igienkomst.

(Efter en gammel Kiæmpevise.)

Den fromme Frue Signe paa Sotteseng laae,
Herr Esbern han sørged for hende saa saare;
"Vær trøstig, hun bød ham, og græd ikke saa,
Mig martre langt meer end min Død dine Taare.
Gid snart i en lykkelig Vennevivs Favn
Du glemme din Sorg, og forvinde mit Savn."

"Nei! Signelild! dersom jeg kræuker vort Baand,
Den Evige mig i min Dødsstund forglemme!"
Hun tysede paa ham med visnende Haand,
Og afbrød ham kiærlig med døende Stemme:
"O gierne min Ven! maae du kræuke det saa,
Naar hun har dig kiær, og vil elske de Smaae."

Fem grædende Døttre omgav hendes Seng,
Tung faldt deres Taare paa moderligt Hierte,
Dog sørged' hun meest for sin eenbaarne Søn,
Der end var for'spæd til saa grusom en Smerte.
Da han sine Søsken grædende seer,
Omt kixler han for dem, da græd de end meer.

Frue Signelild døde, blev jordet, og glemt,
Herr Esbern nu ægtede Guldborg den rige;
Berømt for sin Skiønhed, og Smilde, og Skiemt,
I Dands og i Harpeleeg fandt hun ei Lige;
Thi svæved' hun stedse i Gammen og Suus,
Og agted' saa lidet paa Børn, og paa Huus.

De Hunde de tude om Midienat,
De Vorlys de brænde i svovelblaae Lue;
Det tuder igien, og de udslukkes bradt,
Herr Esbern og Guldborg begynde at grue;
Ved tredie Glam flyve Dørrene op!
Det suser som Vinden i Egernes Top.

Paa Stegersets Ildsted Elinalild sad,
Og havde paa Skiødet sin grædende Broder;
Hun dæggede for ham, og rysted', og bad,
Og ønskte sig tit hos sin hvilende Moder;
Med eet hun forfærdet i Maaneskin saae,
En liigklædet Skikkelse for dem at staae.

"Elina! min Datter! hvi sidder du her?
Hvordan staaer det til med Smaasødskende dine?"
"O! kald mig ei Datter! ak hvo du end er,
Da lad mig med Fred!" svarte ængstlig Eline:
"Som Æblet min Moder var hvid, og var rød,
Men du er jo gusten og bleeg som en Død."

I Graven der blegner den rødeste Kind,
I Graven jeg boer, og fra Graven jeg kommer;
Jeg hørte din Sorg i mit Hvilested ind,
Da rørte min Klage den evige Dommer;
Jeg reiste de mødige Lemmer med Hast,
Og Murene revned', og Marmoret brast.

Glad gienkiendte Drengen nu Moderens Røst,
Og strakte mod hende de indsvundne Arme;
"Ak! sukkede Signelild: tomt er mit Bryst!
Min Arm uden Styrke, min Favn uden Varme.
Elina! han kiender sin Moder endnu;
Min kiæreste Datter! hvi dvæler da du?"

"O Moder! fra Graven du kom til os Smaa!
O tag os nu med dig! vi lide saa ilde;
Vi fryse, og sulte, og ligge paa Straae,
De Terner her raade med os, som de vilde.
O see til din Dreng, hvor forkommen han er!
Thi satt' jeg mig med ham paa Ildstedet her."

Omt favnede Signe sin Datter og Dreng,
Det var dem som Pust af Sydvestvindens Aande:
Saa stødtes hun vred for sin Ægtemands Seng:
"O! Esbern og Guldborg! seer Bernenes Vaande,
Den kaldte mig op af mit fredsomme Hiem;
O Guldborg! hvor tager du vare paa dem!"

"Jeg efterlod eder de Bolstre saa blaa;
Dem monne de Tørner bortrane og slide,
De Ædlinge fryse, og ligge paa Straae,
Ei haver jeg fød dem til saadan en Qvide.
O havde du baaret, og fød dem, som jeg,
Du glemte dem ikke for Tant og for Leeg!"

Nu galede Hanen, og Signelild svandt,
Som Morgenens Taage for Solen hensvinder;
Frue Guldborgs de brændende Taare nedrandt
Paa Esberns af Ruelse blussende Kinder.
I Skioldungens Land var fra selvsamme Stund
Ei ædlere Hustrue og Moder end hun.

Klage.

Himmel! mine Klager bede
Ikke om mig nægtet Held;
Giem kun hine Glimt af Glæde,
Ak! som martre meer min Sixl.

Jeg det veed, med hine Dage
Al min Fryd er flygtet hen;
Jeg den æsker ei tilbage,
Und mig kun at glemme den.

Mariehøien.

O du, der Livets bedste Lyst,
Dets Himmel, fandt ved din Udkaarnes Hierte,
Din egen Lykke hørde ei dit Bryst
Mod haables Elskovs Nød, Ulykkeliges Smerte!
O skiønne Marie, skiønne Georg en Taare;
Og aldrig Elskovs Sorg dit ømme Hierte saare!

I tætte Skov bag Hillerød
To skiønne skyggefulde Høie stige;
Naturen Elskov her et Friested bød,
En Elsker mødtes her hver Aften med sin Pige;
Her glemte de blandt skyldfrie Elskovs Glæder,
Hvad Kaar dem Klærkers Lov, og Frænders Had bereder.

Den hellige, hvis Navn hun bar,
Hun lignede i Ynde og i Dyder;
I Dyd og Skiønhed hende værd han var,
Men grusomt Klærkebud det ømme Baand forbyder;

Hans Ordens Lov ham Elskov bød forsage,
Den Fordom er ei meer — O! vi har nok tilbage.

Naturens Røst tit sagde dem,
At Pavens Bud ei Herrens kunde være;
Dem tiærke Luther nu til Trøst stod frem;
Hvor froe de hørte om hans Levnet og hans Lære!
I Haabet alt de bedre Tider smage;
O! hvad er riigt paa Haab, som Elskovs første Dage?

Hun stial sig ud, naar Soel gik ned,
Paa yndte Høi med elskte Ven at mødes,
Hvor skyldfrie glad hver Aften der hengleed!
Der lange tunge Dag belønnes og forsødes.
O Held, Held den! der langt fra Stæders Vrimmel,
Fandt i en Ørk, som de, ved elsket Bryst sin Himmel!

Paa eengang kom de stedse did,
Hver bange var at komme der for silde;
Med karrig Haand udmaales Glædens Tiid,
Vee den, som nænde kan eet Blund deraf at spilde.
Ved ingen, ingen Anger, ingen Klage,
Det spildte Øieblik du kalde kan tilbage.

En Aften kom Gu[illegible] derhid,
Og savned' første Gang sin Elskerinde;

Han saae mod Hillerød, saae hid, og did;
Forgiæves! ingensteds Marie var at finde;
Med bange Røst han hendes Navn udstøder,
Men ham fra Skoven kun en sagte Gienlyd nøder.

Hvor skialv Maries stumme Ven!
Og med hvert Øieblik hans Rædsler stige;
Den Armes Angest fattes kun af den,
Der prøved' selv den Qval at ængstes for sin Pige;
En Stemme pludselig og blidt den ender;
Ømt kalder den: Georg! Maries Røst han kiender.

"See," sagde hun, og rakte ham
En Blomsterkost, "jeg disse til dig søgte,
Da jeg din trygge raske Gang fornam;
Den Stolte, tænkte jeg: han lære maae at frygte!
Men er du vred, og feilede din Pige,
Her er hun i dit Favn, du hendes Dom affige."

"Naar saae jeg sidst min Brud saa glad?"
Udbrød han, som de Høiens Top betrædte;
"Gud! raabte hun, "mon vi skal skilles ad!
O Smerte, Smerte spaaer den overvættes Glæde,
Omkring mit Hierte kryber Dødens Kulde,
Om det var Spaadom, Ven! Ak! om vi skilles skulde."

"Det skal I!" tordnede en Røst;
Af Skræk betagen hun den neppe kiender;
Med Gysen foer hun op fra Munkens Bryst,
Og saae den nærmeste blandt sine Fiender.
Dit Fiender troe, Naturen dem har givet
Den Ret, ved Grumhed at forgifte Fiender Livet.

"Saa var dog ei min Møie spildt!
Den Grusomme med piinlig Spot vedbliver:
Snart ømme Par! snart skal du vorde skilt,
Et Øieblik endnu jeg naadig eder giver.
Hist din Prior, og hendes Fiender vente;
I os ei undgaae skal; jeg iler dem at hente."

Han gaaer; lynslagne staaer de der,
Tilsidst de synke i hinandens Arme;
O! sukker hun: "den sidste Gang det er!
Det sidste Favnetag! O! Himlen sig forbarme!
Ak! var og dette Aandedrag det sidste!
Ak! maatte i dit Favn din Piges Hierte briste."

O! raaber han: "o hvis du vil!"
Alt blinker Morderstaalet i hans Hænder.
"Forstaaer jeg dig? o min Georg, stød til;
O snart! at frelse os fra mine grumme Fiender,
Lad dem os ikke fra hinanden rive!
Din leved' jeg, og din skal jeg i Døden blive!"

Selv styrer hun det grumme Steed,
Og døende i Munkens Arme falder,
Som Blomstret segner, er den Huldes Død,
Med svage brudte Røst hun sin Georg end kalder;
"Georg, Georg! snart efter mig du ile!
Ak hisset, hisset skal os ingen meere skille."

End eengang stammer hun hans Navn,
Og paa Georg det brustne Øie hænger.
Han maalløs holder hende i sin Favn,
Fortvivlelse, og Nag, og Harm ham giennemtrænger.
"Du kaldte mig! — du ædle, fromme, blide!
Jeg kommer! men ei tør jeg hvile ved din Side."

End kysser han det kiære Liig,
Og væbnet hen paa Naboehsien haster;
Det heele Frændetog nu nærmer sig,
Fortvivlet han paa dem det vilde Øie kaster.
"Tilbage! tordner han: tilbage grumme!
Maries Blod og mit paa eders Hoved komme!"

Nu min Marie! nu til dig!
Han raabte, stødte til, og sank, og døde,
Med Gysen man til begge skynder sig;
Da aabnes begges Saar paa ny, og voldsomt bløde;
Man gruende paa Stedet dem begraver,
Og troer at sone Gud, og dem med Sixlegaver.

En saalsom Gangsti endnu er
Om Graven, under hvilken hun er jordet,
Ved Midnatsstund Georg skal vandre der,
Saaledes gaaer endnu i heele Egnen Ordet;
Med veefuldt Sind og taarevædet Øie
End ømme Elskende besøge disse Høie.

Indhold.

1. Da du fremsteeg Side 3
u. t.
Mel. For Norge Kiæmpers Fødeland.

2. Held Fyrsten, som er Lysets Ven 6
u. t.
Egen Melodie.

3. Barndoms Lyst . . . 9
u. t.
Mel. At vi ere Børn tilsammen. Egen Melodie.

4. O Norges Skytsaand . 12
u. t.
Mel. Vær du vort Selskabs Skytsgudinde.

5. Vore elskte Søstre . . 15
Cl. S. m. F.
Mel. Navnløs Salighed.

6. Stille Veemods søde Taarer rinde 18
O. N. G. m. F.
Egen Melodie.

Min. betyder Minerva.
O. N. G. Odense Nytaarsgave.
N. f. D. Nytaarsgave for Damer.
Cl. S. Clubsangene.
P. S. de hos Schultz udkomne Poesiesamlinger.
D. T. Danske Tilskuer.
m. B. muntre Bibliothek.
Sch. S. Schultzes fordanskede Sange.
u. t. hvad ikke tilforn er offentlig trykt.
m. F. med Forandring.
omarb. hvad aldeles er omarbeidet.

7. Og er vor Jord end fuld 21
u. t.
Mel. Du Plet af Jord.

8. Hver, som hylder muntre 24
D. T. m. F.
Mel. Fylde hver sit Glas.

9. Brødre! hvorfor flyde 27
Sch. Sange. Egen Mel.

10. Forgiæves Glædessange 30
u. t.
Mel. Det første Glas, som

11. Frieheds, Venskabs, Glæ-
dens Sæde . . 33
u. t.
Mel. Navnløs Salighed.

12. Bedste mellem alle Fædre 35
Iris. Samme Melodie.

13. O Lalage! hvo danned dig 37
Sch. S. Egen Mel.

14. Saa iler du bort . . 40
u. t.
Mel. Nys fyldte skion Sired.

15. Knæle, hvo lyster . 42
u. t.
Mel. Skaberen skued'

16. Min Sang, min Lina 44
O. N. S.
Egen Mel.

17. Den første Sang . . 48
Sch. S. m. F.
Egen Mel.

18. Brødre! I som Viisdom 51
u. t.
Mel. Navnløs Salighed.

19. En Skaal for hver . . 54
Cl. S. m. F.
Mel. Skaal for den Møe med.

20. Tung er Veien giennem 56
u. t.
Mel. Navnløs Salighed.

21. I elskte Brødres Kreds 59
P. S. m. F. Egen Mel.

22. O hvor lykkelig er den 61
Sch. S. m. F. Egen Mel.

23. Der er paa Jorden . 64
D. T. m. F.
Mel. Nu bort med alskens.

24. Lad os drikke . . . 67
Cl. S. Egen Mel.

25. Man trættes nu saameget 69
u. t.
Mel. Nu bort med alskens.

26. Der var engang en . 71
— Cl. S. m. F.
Bekiendt Mel.

27. Bort I Frieheds Prædikan-
ter 73
D. T. m. F.
Mel. Eier jeg en lumpen Daler.

28. Kom, Brødre! lad os 75
Sch. S. m. F.
Egen Mel.

29. De Menneſker vide ſaalidt 78
El. S. m. F. Bek. Mel.

30 For Studiegaardens . 80
u. t.
Mel. Nu bort med alſkens.

31. Der var en Lov . . 82
El. S. m. F.

32 Ekal den hedde viis . 84
El. S. m. F. Eg. Mel.

33. De Dage bortile . . 86
u. t.
Mel. Det ſkummende Bæger

34. Vinen er i Fryd . . 88
Minerva.
Mel. Os den viſe Syrak.

35. Lad miltſyge Daarer . 90
El. S. m. F. Bek. Mel.

36. Livet man med Grund 92
D. T. m. F.
Mel. Lad din Ungdoms muntre Dage.

37. Brødre hører Stormen 95
Ch. S. m. F. Egen Mel.

38. Nu bort med alſkens . 98
El. S. m. F. Bek. Mel.

39. Verden er, ſom man den 101
D. T. m. F.
Mel. Os den viſe Syrach.

40. All Verden til Feide . 103
El. S. m. F. Bek. Mel.

41. Vor Frue og St. Hans 105
Muntre Bibl. omarb.
Mel. Hvor herlig, herlig gik det til.

42. Alting paa Jorden . 108
D. T. m. F. Bek. Mel.

43. I Ungdoms Vaar . 111
u. t.
Mel. Til dette Land.

44. Hvis jeg var riig . 113
El. S. m. F. Bek. Mel.

45. Paa Friehed høres alle 116
El. S. m. F.
Mel. Det første Glas, ſom.

46. Vi April beſtandig rende 119
D. T. omarb.
Mel. Os den viſe Syrak.

47. De gode Gamle ſang 122
El. S. m. F.
Mel. Kong Chriſtian ſtod.

48. At vi ere Børn tilſam. 125
El. S. Bek. Mel.

49. Naar hele ſit Levnet 128
u. t.
Mel. Det ſkummende Bæger.

50. Sørge, hvo ſørge til 130
Morg. Poſt. Bek. Mel.

51. At intet er ſaa ſundt 132
D. T. m. F. Egen Mel.

52. Lad andre raabe . 134
Morg. Poſt. m. F.
Mel. At Slyngler hæves.

53. Ynkværdige Bog . . 137
u. t.

54. Mit Levnet beſtandig . 141
D. T. m. F. Egen Mel. S. S.

55. Det hændte ſig engang 144
Cl. S. m. F. Egen Mel.

56. I eenſom Lund en Roſe 147
Sch. S. m. F. Egen Mel.

57. Hymens Fakkel . . 149
u. t.
Mel. At vi ere Born.

58. Hr. Rasmus han ſidder 152
P. S. m. F.

59. Der var en Skik 3 157
D. N. G. m. F. Egen Mel.

60. KlareKilde! elſkelund 159
Sch. S. m. F. Egen Mel.

61. Hun borte er . . . 161
D. N. G. m. F. Egen Mel.

62. En Natſiol ſaa ndmyg 163
D. N. G. m. F. Egen Mel.

63. De Stierner, de tindre 165
N. f. D. m. F.

64. O Ven! du veuter . 167
Conſervés dans votre ame
af Gluks Iphig.

65. Sov bedſte Dreng . 169
D. N. G. m. F. Egen Mel.

66. Vort Fødeland var . 172
Cl. S. m. F. Bek. Mel.

67. Kong Carl laae med . 176
Min. m. F.
Mel. Rolfs Skattekonge.

68. Den hele Landsbye . 181
P. S. m. F. Egen Mel.

69. Nys dromte jeg . . 186
Sch. S. m. F. Egen Mel.

70. Den fromme Frue . 189
Min. m. F.
Mel. Hr. Torvald, Frue Signe

71. Himmel! mine Klager 194
P. S.
Mel. Darf ich nicht zu klagen

72. Marichoien . . . 195
Min. m. F.

Poetiske Forsøg.

Af

K. L. Rahbek,

Professor.

Anden Deel.

Kiøbenhavn, 1802.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schultz,

Kongelig og Universitets Bogtrykker.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Samlede Digte.

Af

K. L. Rahbek,

Professor.

Kiøbenhavn, 1802.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schultz.

Kongelig og Universitets Bogtrykker.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Eleonore Ulfeldts

og

Landsbyekirkegaardens

ædle Sanger

min sande Ven

C. A. Lund

helliget.

Med Vennehierte du, min Ungdoms Ven!
Af Vennehaand den ringe Skiænk modtage!
Kan den end ikke attisk Smag behage,
Vil Vennesind dog ei forskyde den.

Forerindring.

Meget længe har jeg staaet i Beraad med mig selv, inden jeg bestemte mig til at udgive nærværende Samling. Ikke blot var den Modtagelse, dens ældre Broder, de i Aaret 1794 udkomne poetiske Forsøg første Deel, mødte, ikke meget fristende, hvortil maaskee i den daværende politiske Periode baade indvortes og udvortes Omstændigheder ikke lidet bidroge; men og blev Aaret derpaa ved Kiøbenhavns ulykkelige Ildebrand den største Deel af det tilbageblevne Oplag lagt i Aske; saa at et saare ubetydeligt Antal Exemplarer ere komne ud iblandt Publicum. Ikke desmindre synes Eierne af første Deel, at have et grundet Krav paa, at den lovede Fortsættelse ikke skulde udeblive; men paa den anden Side lod sig ikke for disse allene noget Oplag giøre; endelig faldt jeg da paa den Udvei at be-

stemme Samlingen tvende Titler, saa at den for dem, der eiede første Deel, blev en Fortsættelse, for andre Kiøbere derimod et selvstændigt Værk; at imidlertid min Ven Forlæggeren, hvis et nogenlunde antageligt Antal af de nye Kiøbere skulle yttre Lyst tillige at faae det første Bind, ikke vilde være uvillig til at oplægge det paa ny, behøver jeg neppe at tilføie.

Var jeg saa ubestemt, inden jeg kunde beslutte mig til at udgive denne Samling, vil man letteelig kunne troe, at det ikke har været mig mindre vanskeligt, at afgiøre Valget af de Stykker, jeg vilde give Sted deri. Ikke altid er det sikkert at troe sin egen Følelse, der saa ofte ved Stykker af denne Natur lader sig bestikke ved noget gandske andet, end deres poetiske Værdie; ligesaalidet tør man i denne Henseelse tage den større eller mindre Overbærelse, hvormed de i deres Nyhed ere blevne optagne af Publicum, til Rettesnor, da, ikke at tale om, at Smagen ikke sielden forandres,

ſtundum forſiines, ſtundum vel ogſaa forvanſkes, Digte, ſom udgives ſamlede af den mobnede Mand, betragtes ſom oftest med ganſke andre Øine, end de enkelte Stykker, der nu og da undſlippe Yndlingen; midlertid har jeg efter bedſte Evne ſtræbt at udvælge det, jeg anſaae for det mindſt ufuldkomne af, hvad Digte jeg paa min mere end tyveaarige Bane har bragt for Lyſet; ligeſom jeg og ſmiggrer mig, at man vil finde, at jeg, ved de tilforn bekiendte Stykker i det mindſte har ſtræbt, at lade dem her komme frem i en mindre ufuldkommen Geſtalt. Til Undſkyldning for, at en ſaa betydelig Deel af de her meddeelte Digte have været trykte tilforn, vil det, haaber jeg, tiene, deels at de, ſom ſagt, ere — ikke ſiælden meget — forandrede, deels at den ſtørſte Deel deraf findes i vore ældre periodiſke Skrifter, der ere nuomſtunder i ſaare faas Hænder og Minde.

Den Modtagelſe, dette Bind bliver værdiget, vil afgiøre, om jeg uden Ubeſkedenhed tør vove

at tænke paa et tredie, med hvilket formodenlig denne Samling vil sluttes, da de Stykker jeg af det svenske har oversat og efterlignet, ere bestemte, naar Omstændighederne tillade det, at udkomme for sig selv.

Til Slutning beder jeg om Forladelse for at have været i den Nødvendighed at skrive saameget mig selv og mine egne Arbeider vedkommende.

Bakkehuset, den 18 September 1802.

R. L. Rahbek.

Indhold.

Eide.

Laurbærlunden et elegiſk Digt 3

1792.

Heroider.

Hanna til Vilhelm 11

1781.

Anna Boleyn til Hendrik 8. 22

1802.

Elegiſke og idylliſke Digte.

Elegie over Digteren Viibe 31

1782.

Til Vaaren 33

1780.

Efter Syngeſpillet Fiſkerne 37

1780.

Elegie ved en Bruds Død 40

1781.

Mit Digterkald . . . . . 43.

1780.

Eide.

Ved Hortulans Død 46
1783.

Den fortvivlende Elsker efter Theokrit 48
1784.

Hiemvee 52
1784.

Luises Minde 58
1784.

Mit Ideal 63
1784.

En Elegie 65
1785.

Over Lydas Canariefugl 70
1785.

Nancy 72
1785.

Efter Tibull 76
1785.

Til en kiær Veninde 82
1787.

Til en Veninde's Fødselsdag 83
1786.

C. P. Rose's Minde 85
1787.

Til Konstnerinden M. C. Bierll 89
1787.

Side.

Til min kiæreste Venindes Fødselsdag 92
1782.

P. Gierløvs Minde 96
1787.

De Elskendes Salighed 97
1787.

Madrigal 99
1788.

Til Henriette Rosenstands Pleiedøttre 100
1790.

Til en kiær Venindes Fødselsdag 104
1789.

Til Digteren S. Faye 106
1789.

Faarene 107
1790.

Til et ungt Ægtepar 110
1789.

Den 18 December 113
1789.

Til et landligt Ægtepar 114
1789.

Sut 116
1789.

P. H. Aagaards Minde 117
1791.

Side.

Krandsen 120
1791.

Afskeed til Rein 123
1791.

Anacreons Gravskrift 127
1791.

For en Ven 128
1791.

Bernhofts Minde. 130
1792.

Saphos Fragment 132
1791.

Til Thalias Caroline 133
1791.

Efter en Forestilling af Grevinde Almaviva 134
1791.

Ved Fredrik Snedorffs Død 135
1792.

For en Ven med en Rose 136
1789.

Bions. Klagesang over Adonis 138
1794.

Afskeed til mit Fristed. 146
1795.

Suk ved min Faders Grav 147
1795.

Side.

Til min ældste Vens J. Kierulfs Bryllup 146
1793.

Mira efter Waller 150
1791.

Melpomene ved Samsøes Sørgeminde 151
1796.

Til Digteren Falsen i Samsøes Skrifter 153
1796.

Den ædle Digters Minde 154
1796.

Et Vaarsuk 155
1794.

Til Samsøes og min sande Veninde 156
1796.

Til en Ven i Nathan den Vise 158
1796.

Den fortvivlende Elsker 159
1796.

Venskab efter Gotter 164
1797.

Ved Orpheus Schulzes Død 169
1801.

Fragment af Mad. Deshoulieres Idyll, Blomsterne . 170
1795.

Til min Camma 171
1797.

Side.

Til Modgang efter Gray 173

1799.

Til min Camma det ny Aarhundredes første Dag . . 176

Epistler.

Til H. K. H. Hertuginde Louisa Augusta 179

1792.

Til C. A. Lund i en Afskrift af hans Digte 181

1801.

Til Huldgudindens Digter Baggesen 183

1797.

Til min Ven Pastor H. Laub med en Canariefugl . 185

1801.

Til mit Bakkehuus i September 1802. 187

Laur-

Laurbærlunden.

Et Digt

det norske litteraire Selskab

ærbødigen helliget

og

hædret med dets Præmiering.

His saltem accumulem donis, et fungar inani
Munere.

Virg. AEneid. vers 886. Lib. VI.

Atter en Cypres i Laurbærlunden!
Ak! hvad nyt Forliis bebuder den!
Snart er Lundens hele Pryd forsvunden,
Sørgeminder har den kun igien.
Festlige Pæaner nu ei lyde
Her til Norges og Camenens Lov,
Klager eene Dødens Stilhed bryde
I den før saa tonerige Skov.
Kunde jeg dog glemme hine Tider,
Glemme, det ei stedse var, som nu!
Dog hvordan? nedstige Pierider
Til forladte Helligdom endnu!
Høit imellem Laurbærlundens Kroner

Hører jeg en Gang, som Zephyrs Gang;
Tier, tier! Harpens svage Toner!
Stille! taarebrudte Klagesang! —
See! Camenen vinker; jeg vil lyde,
Følge, hvor hun mig vil lede hen!
Længe, længe hun sin Dyrker flyede,
Held mig, at hun smile vil igien!
Ak du smiler ikke; kiærlig Smerte
I dit huldе Aasyn tegnet staaer.
Dog du vinker — var det end til Smerte,
Hvor du vil ledsage mig, jeg gaaer.

Skovens ældste Kiæmpe-Eeger sprede
Her en majestetisk Skygge ud;
Diærve Ørn opstiger af sin Rede,
Stolt, som bar den Lyn til Tordnens Gud.
O hvor langsom her Camenen svæver,
Paa en Mindesteen hun stirrer ned;
Hellig Ærefrygt mig giennembæver,
Friehed! *) ved din Saugers Hvilested!

Men hun river sig derfra; hvor stille,
O hvor lyttende hun svæver frem?

*) H. Bull.

I det ſkiønne Die Taarer ſpille;
Men hvor er den Grav, hun offrer dem?
See en Luth i rankeſt Laurus hænge!
Reen og ſkiøn ſom Sølvets er dens Klang,
Naar en Zephyr ſpøger blandt dens Strenge;
Denne Luth Hornelens *) Skiald borthang.
O nu ſpørger, undres jeg ei mere,
Hvi Camenen lytter, ſørger her;
Pieridens Yngling! kan du være
Evig grum mod den, du er ſaa kiær?
Ak! hvi leege kielne Veſtenvinde
Mellem Roſerne paa denne Grav?
O det er! det er vor Vibes Minde!
Cypris's Duer nærbes paa hans Grav —
End er det den ſørgende Camene
Tungt fra denne Grav at rive ſig!
Ak! men til en anden Sørgeſcene
Hendes mørke Vink henkalder mig.
Ved en Grav med Laurbærtykning over
Nattergales ſkiønne Chore ſlaae. —
Søvnens ſtore Sanger! **) her du ſover!

*) P. H. Frimann.
**) J. H. Wæſſel.

Her jeg tøve, grøde, knæle maae.
Dog hun flyer, hun flyer med bortvendt Øie,
Denne Vunde bløder end som ny,
Lynsnar hun opstiger mod det Høie,
Tabes for mit Syn i klare Skye;
Hist, hvor bøiet under gylden Byrde
Bugner smilende hesperisk Træe,
Hvor, at qvæge ringe nøisom Hyrde,
Sølvklart Vand udspringer i dets Læe,
Daler hun igien; ak! hendes Kummer
Lærer snart, hvis Grav her skiuler sig;
Meier! Lundens Planter! her du slummer,
Norges Skytsaand jamrer her for dig.
Sørgelyd fra nære Gravhøi drage
Musen flux til nye Smerter hen,
Gratierne der for Fasting klage,
Norges Wieland, deres Skiald og Ven.
Taus hun favner disse; sorgnedbøiet
Hun med kraftløs Vinge svæver frem;
Trende nye Grave møde Øiet,
Ingen Laurus grønnes over dem.
Venskabs heede Taarer ved dem flyde,

Muſen ſaae det, og hun Venſkab gav
Egen Laurbærkrands dermed at pryde
Vores Meldahls, Germanns, Bernhofts Grav.
Nu ved tunge Vandrings Maal hun dalte,
Ved Colbiørnſens *) friſke Grav hun ſtod,
Og en Vaar, saa ſkiøn, ſom den, han malte,
Blomſtred' under Pieridens Fod.
Fra Olymp nedſvævende Gudinder
Lyſte over Graven himmelſk Fred,
Stride Taarer randt paa deres Kinder,
O! ſom end forſkiønnedes derved.
"Retfærd, Uſkyld, alle Dyder græde —
Tog Camenen Ordet — for min Skiald;
Denne Grav, ſom ſlige Taare væde,
Aldrig, aldrig, Blomſter ſavne ſkal.
O men ſkal man, ſkal man da forgiætte,
Hvad for mig min elſkte Edvard var?
Dog, hans egen Sang har hindret dette,
Der han evigt Digterminde har.
Men ſkal han, ſkal Faſting, ſkal min Meier
Eene leve i ſin egen Sang?

*) Edv. N. Colbiørnſen, Foraarets Sanger.

Norges Digterlund end Skialde eier,
Hvis Cithar med hines fordum klang!
Jil, o iil du disse at paaminde,
Hvad de skylde hine, sig, og mig,
Siig, saa lover Sangenes Gudinde,
Hun, hvis Løfte staaer uryggelig:
Den blandt Lundens Sangere, som sætter
Dem en Mindesteen med hældig Haand,
Pieriden ham til Løn forsætter
Edvards, Meiers, Fastings Digteraand."
Saa hun talte, og forsvandt. Jeg eder
Bringer, hvad hun overdrog til mig,
Iiler, iiler at opnaae den Hæder,
Som for mig er uopnaaelig!

Heroider.

Hanna til Vilhelm.

(Skrevet i den nordamerikanske Krig.)

Min Vilhelm! kan dig Ordet min ei sige,
Fra hvem du her faaer Brev! bedrog jeg mig,
Ifald jeg troede, ingen anden Pige
End Hanna Sin med Ret kan kalde dig?
Min Vilhelm! hvis du faaer det Brev, jeg skriver —
Maaskee den grumme Krig forbyder det;
Men Frankrig her jo ei forraadet bliver,
O! skaaner Brevet Grasse og Piquet! —
Seer du, min elskte Vilhelm! seer du hende,
Som kiedtes før, naar der blev talt om Krig,
Nu Frankrigs Høvdinger ved Navn at kiende,
Ven! undres ei! de stride jo mod dig.
Hvergang jeg seer dem eller Rodnei nævne,
Mit Øie svælger graadigt hvert et Ord!

Jeg frygter, de har prøvet sig at hævne,
Og hvad jeg læser selv, jeg neppe troer.
Hver Fare deler jeg, som truer Eder,
Og fryder mig, naar Rodnei undgik den;
Dog kun hans Seier aldrig Hanna glæder;
Om den var kiøbt ved Tabet af min Ven!
Men du forvildes, sværmer, arme Pige!
Og uden Sands og Orden skriver du!
Saa meget har den Arme her at sige,
Og intet — intet har hun sagt endnu!
O gyldne Tider! I er ikke mere,
Da Vilhelm halve Dage hos mig sad;
For korte syntes os selv de at være;
Jeg sagde ofte, naar vi skiltes ad:
"I Morgen maae din Hanna dig da vente,
Du kommer dog! lad mig ei savne dig?"
Da skiendte du, og kyste mig, og skiendte:
"Behøver du derom at bede mig?"
Saa kom du næste Dag og alle Dage,
Vi havde altid nok at tale om;
Og maatte du een uden mig hendrage,

Hvor længtes begge, til den næste kom?
Naar da vi saaes igien, hvor da din Pige
Ei havde meget at fortælle dig?
Hvor meget havde du da mig at sige,
Som om et Aar du havde savnet mig?
Men nu! hvor længe er du ikke borte,
Og her du hører første Gang fra mig,
Det, hvortil mange Dage var for korte,
Jeg paa det lille Blad skal sige dig;
Det snævre Blad! hvor lidt, hvor lidt det rummer!
Her skal min hele Sixl udtømme sig,
Sit svage Haab, sin Længsel, Frygt og Kummer;
O! talte jeg kun et Qvarteer med dig,
Da fandt jeg Ord dertil, nu kan jeg ikke!
Dog hvis jeg havde et Qvarteer min Ven!
Jeg ei bortklynkede dets Øieblikke,
Jeg følte glad, jeg havde dig igien!
— Ak selv det lidet Rum, jeg slet anvender;
Er her vel til saa lange Klager Sted? —
Nei! kommer dette Brev i Vilhelms Hænder,
Han læse her, hvad alt han længe veed,

Og glædes dog, hver Gang jeg det gientager:
Jeg elsker dig, min Vilhelm! var du her,
Du lærte af den Kummer, som mig nager,
Hvor uudsigelig du mig er kier;
I intet kan din Hanna finde Glæder,
Al hendes Fryd med dig bortflygtet er,
Bedrøvet seer jeg vore Yndlings-Steder,
Og føler dobbelt, du er ikke her.
De vise mig hver Time jeg tilbragde,
Hvert Favnetag, hvert Kys, du gav mig der,
Jeg mindes hvert et kierligt Ord, du sagde,
Jeg føler, hvad jeg var, og hvad jeg er!
Selv vore tvende kiere Træer, hvis Grene
Sig om hinanden, som de favntes, snoe,
Mig spørge, synes jeg, hvi du saa eene!
I altid jo tilforn, som vi, var to,
Hvo trykker nu min Haand, naar Maanen iiler
Bag gylden Skye? hvo glæder sig med mig,
Naar Skyen flyer, udækket Maanen smiler,
Og stolt i sølvblaae Vande speiler sig?
Jeg ingen Nattergal i Sommer hørte,

,

Jeg ingen Aften i Løvhytten sad,
Jeg søgte ei en Lyst, som mig ei rørte,
Jeg kan ei mere være eene glad.
Vor Kleist, vor Benda mig ei mere lette,
Og da jeg nyelig sang: Hun borte er!
Mit Hjerte han i Steden vilde sætte,
Strax stod dit Minde, og mit Mismod der.

Du borte er! jeg skilt fra dig maae leve!
Det bittert er, men hvad imod den Qval,
At Død og Saar bestandig om dig svæve?
Og dette Liv er Vilhelms eget Valg!
O! naar jeg sukker tit for dig, bedrøvet
Ved Mindet af min rene tabte Lyst,
Og klager: hvorfor blev mig Vilhelm røvet,
Da mindes jeg, du reev dig fra mit Bryst;
At Vilhelm selv af egen Drift udvalgde
At gaae i Kamp; han iilte selv derhen;
Hvo kunde ellers ham fra mig bortkalde,
Hvad skylder vel en Dandse Britannien?
Forlad mig! jeg min Brøde dig vil sige
— Du veed, jeg altid dig hver Feil tilstod, —

Jeg frygter da, du kiedes ved din Pige,
For mig at flye du Dannemark forlod!
Men da erindrer jeg vor Afskeeds Scene,
O Vilhelm! gid jeg kunde male den,
Hvordan jeg vaagnede, og saae mig eene,
Og søgte dig, og daaned atter hen;
"Mit Land, saa var dit Ord, nu ei behøver
"Min Arm, det kan engang begiære den,
"Jeg til den Tid i fremmed Kamp mig øver,
"Og kommer hædret, duelig igien,
"Min Pligt mig fra min elskte Hanna river!
"Snart og med Ære du igien mig seer.
"Føl, tænk dig kun, hvor stor vor Fryd da bliver!
Jeg afbrød dig: — jeg seer dig aldrig meer!
Og segned daanende i dine Arme!
Du rev dig bort; man siden sagde mig:
Du havde kyst mig, sagt: Lev vel! du Arme!
Jeg Vilhelm leve vel! vel uden dig!
O! var det Spaadom: jeg ei seer dig mere;
Hvi har jeg ei hørt noget fra min Ven?
O viis mig, disse Tanker Drømme ere!

Lær mig, at rødme ved dem! kom igien!
Min Vilhelm er, som stedse, for beskeden;
Du meer end nok har lært, det kan du troe!
Dit Danmarks Viise vaage over Freden
Hvad du i Fred skal vide, veed du jo!
Og hvad vil du i Striid med dette Hierte,
Som kun ved andres Fryd kan glæde sig!
Som stedse deelte kierligt andres Smerte,
Som ynkte hver, der leed, kun ikke mig!
Kun engang har din Hanna tænkt med Glæde,
At hendes Vilhelm under Rodnei streed,
Da han tog Saint Eustach, var du tilstæde,
— Mistænker du mig vel for Gierrighed?
Nød, som mit Kiøn, jeg Krigens Grusomheder
Har ofte ængstlig forestillet mig,
Har ofte zittret for indtagne Stæder;
Hør nu dens Sværmerie, som elsker dig:
"Maaskee man saae min Vilhelm der beskytte
"Et ømt, et elskende, uskyldigt Par,
"En Brud, Soldaten vild ansaae som Bytte,

"Da hun var værgeløs, han værget har.
"Da har han tænkt, om det var mig, som Fiender
"Saa grusomt vilde revet af hans Favn!" —
I slige Sværmerier Hanna finder
En Trøst, som noget lindrer hendes Savn;
Jeg tænker glad, at dette sieldne Hierte,
Som Hannas Elskov, Hannas Stolthed er,
En anden Verden det at kiende lærte,
Min Elskede er Indianer kier!
Men vogt dig Ven for Indianske Piger!
Og naar du kommer, da kom troe igien;
Min Troeskab kiender du, den dig ei sviger,
Med lige Troeskab bør du lønne den!
O! føler du det Vilhelm! jeg kan skiemte,
Saa har hiint Sværmerie opmuntret mig,
Jeg veed, din Hanna aldrig du forglemte,
Om Skiønheds Idealer bødes dig;
Jeg mindes dine Ord! — O! de mig hædre!
Da man mig grim for Vilhelm malte af;
Og var hun end ei skiøn — viis mig en bedre!
O! denne Roes din Elskov dig indgav,

Og skiøndt jeg føler, jeg den ei fortiener,
Den glæder mig, den fra min Vilhelm kom,
Han smigrer ei, og naar kun han den mener,
O lidet agter jeg paa andres Dom.
Hvor glad, hvor stolt gik Hanna ved din Side,
Naar tit du gik, som i Triumph med mig,
At jeg var din, det skulde alle vide:
Ven! — du var stolt af, jeg tilhørte d i g!
Og selv afbrød du hine glade Dage!
Selv du bortledte Strømmen af vor Lyst,
Giv mig min Fryd igien, o kom tilbage,
Du saared mig, kom selv og læg mit Bryst!
I Alt jeg finder Næring for min Kummer,
Jeg finder Spaadom om mit Tab i Alt.
Den Drøm afbryder Hannas matte Slummer,
Det er min vaagne Frygt, at Vilhelm faldt.
Jeg troer, saasnart jeg seer en Ven, der sørger,
At du er tabt, han græmmes ved min Nød;
Naar een, om jeg har hørt fra dig, mig spørger,
Jeg raaber bange! er min Vilhelm død!

Ven! du har sagt, jeg ligned' Ewalds Signe!"
O gid, som hun, jeg kunde gaae i Krig!
I Mod du skulde see mig hende ligne!
Jeg frygted intet, naar jeg streed hos dig,
O gid jeg fulgte dig! Hvo skal dig pleie,
Ifald du faaer et Saar, o! var jeg der
Jeg røgted' dig, mit Skiød blev Vilhelms Leie!
O hvem er du, hvad du din Hanna er?
I Kampen skulde mig dit Mod besiele,
Og mindre frygtede din Brud for dig,
Naar hun din Fare kunde see og deele;
Nu ængste alle Mueligheder mig! —
Da svandt den Frygt, som nu mig grum forfølger;
Hvor tit, hvor grusom tit, dig Hanna seer,
Snart kraftløs kiempende med Havets Bølger,
Snart blodig stridende med Frankrigs Hær!
Blandt alle Farer, som min Vilhelm true,
Er sikkert ingen, som jo Hanna saae;
Snart drømmer jeg, jeg seer et Skib i Lue,
Og læser Navnet Victory derpaa,
Hvor nys jeg saae de høie Master kneise,

Seer jeg da idel Ild, og i et Nu,
Som Taarne sig tree spidse Flammer reise,
Og midt imellem Flammerne staaer du.
Hist hører jeg en Flok med vilde Eder
At søge Frelse i det falske Hav,
Og finde Død; en anden Skare beder,
Men deres Bønner Mismod dem indgav;
Dig seer jeg sørgende, skiøndt roelig sige!
O Gud! du tog, hvad du har givet mig!
Velsign' min Hanna; styrk den arme Pige!"
Da vækkes jeg af Drømmen ved mit Skrig.
Snart — Pennen rives nu af mine Hænder,
Skal Brevet bort, jeg nu det ende maae,
Lev vel! — de sidste Ord jeg neppe kiender,
Dem skylte Taare bort, som flød derpaa.
Hvormeget havde jeg endnu at sige,
Og jeg maae slutte nu; lev vel, min Ven!
Lev stedse, stedse vel! og elsk din Pige!
Lev vel, kom snart, kom lykkelig igien.

Anna Boleyn
til
Kong Hendrik den Ottende
fra hendes Fængsel i Tower.

Forerindring.

(Hendrik den Ottende, Konge af England, som var af politiske Aarsager ung blevet gift med sin ældre Broder Arthurs efterladte Enke Catharina Infantinde af Arragonien, blev siden forelsket i Anna Boleyn, hendes Hoffrøken, lod sig derpaa under Paaskud af Samvittigheds Skrupler skille ved Catharina, og ægtede Anna; men blev faa Aar derefter igien forelsket i Jane Seimour, en af hendes Hofdamer, hørte nu villig efter Annas Fiender, der giorde hende Forbrydelser af adskillige ubetydelige Uforsigtigheder, og lod hende paa Grund af disse fænaste tillige med hendes formeente Yndlinger, dømme fra Livet, og henrette: hvorvaa han samme Dag ægtede Jane Seimour. Et Brev, Anna fra sit Fængsel skrev til sin Mand, og som findes aftrykt saavel i Humes History of England 5 Bind Not. 9, som i den engelske Spectator 6 B. No. 397, og som i hendes egen Haandskrift bevares i den Cottonske Samling, ligger til Grund i efterfølgende Heroide, og er næsten bogstavelig fulgt.)

Min Hendrik! nei min Konge! ak din Vrede,
Mit Fængsel, Alt, har saa forstyrret mig,

Ei veed jeg selv, hvad jeg dig her skal bede,
Ei — første Gang — hvad jeg vil skrive dig.
Du Budskab mig har sendt, jeg skal bekiænde,
Bekiænde! jeg som dig saa troefast var!
Dog, han, du sendte, var min gamle Fiende,
Fra ham jeg strax hans Budskab sluttet har.
Bekiænd! saa var hans Ord — dig Sandhed eene
Faaer Naade af din Konge, som af Gud.
Din — Begges Naade Anna vil fortiene
O! let og kiært er saadant Kongebud.
Hør da min Sandhed, Konge! jeg tør møde
Med denne Sandhed Kongers Konges Dom;
Troe ei, din Anna vil tilstaae en Brøde,
Som ingen Tiid i hendes Tanke kom.
Du Sandhed æsket har, du huld den høre —
Dig ei mishage nu af Annas Mund,
Hvad fordum hun har seet dit Held at giøre! —
Din er hun, eene din til sidste Blund.
Din Anna! o! at dog min Konges Naade
Mig stedse havde undet dette Navn,
Du veed, jeg aldrig større Rang attraaede,

End Kiærlighed mig skiænkte i din Favn.
Du veed, at Glands og Høihed mig ei blinde,
At Dronningnavnet aldrig fristed mig,
Forvel mig lærte min Forgiængerinde,
Hvor Jordens Storhed er forgiængelig!
Vel vidste jeg, den Haand, som mig ophøied',
Og kunde styrte mig i Støv igien;
Kun efter Hendriks Villie jeg mig føied',
Jeg aldrig kiændte anden Lov end den.

Men har du hævet mig til saadan Ære
Til Britters Throne fra min ringe Stand,
O da dit eget Værk dig hellig være!
Vanær os ikke begge, beste Mand!
Lad ikke mine Fienders Had forlede,
Lad Leflekonster ei bedaare dig!
Kun for din egen Ære vil jeg bede;
Frimodig Uskyld beder ei for sig.
Betænk, o Konge! naar du mig fordømmer,
Du da beskiæmmer din Elisabeth,
Mon sig ei her dit Faderhierte ømmer?
O! at du vilde kun raadspørge det!

Dog — troe ei! troe ei! Anna vil begiære
Benaadelse, uundersøgt, uhørt!
Nei! Dom, og Lov, og Ret min Bøn skal være;
For offentlige Ret jeg vorde ført.
Kun, store Konge, kun at Annas Fiender
Ei over hende sætte sig til Dom,
O bedre end hun selv du disse kiænder,
Bedst veed du, paa hvis Raad herhid hun kom!
Lad dem ei dømme mig, som mig anklage,
Hvis Tarv, hvis Jid, hvis Ønske er min Død
For ingen anden Dom skal jeg forsage,
Hvad frygter den, som ingen Ting forbrød?
Da skal du enten see min Uskyld vinde,
See hver mistænksom Anke uden Grund;
Hvis ei! hvis mindste Brøde du kan finde,
Da straf, aasliv, beskiæm, forskyd mig kun;
Hvad Gud og du da over mig beslikke,
Er du for Verdens Dom og Daddel frie,
Mig skeer min Ret, og dn beskyldes ikke,
At Letsind grov den Grav, jeg styrtes i;
Da kan du følge uden Tvang dit Hierte,

Alt længe, længe det en Andens var,
Alt længe har du seet af Annas Smerte,
Sit værste Vanheld hun formodet har.
Men er alt Lodden kastet, er ei eene
Min Død, men min Beskiæmmelse dit Krav,
Vel, ved min Lod jeg mig ei meer skal veene,
Med Uskylds Roe jeg gaaer i blodig Grav.
Til Uskylds Ven min sidste Bøn skal være,
At han den svare Synd tilgiver dig,
Dog — det min Bøn for mine Fiender være;
For dem, som uden Skyld beførte mig!
Men for min Hendrik vil jeg Gud paakalde
Med forbunns Kierlighed i Dødens Blund,
At ei din Annas Blod paa dig maae falde,
Ei Mindet martre dig i Sorgers Stund!
Hun, jeg opoffres for, din Lykke gisre!
Dig skiænke, hvad du savnet har hos mig,

Saa huld, saa troe, saa gandske dig tilhøre

Som — Hendrik! — ak! som jeg tilhørte dig!

Med hende du henleve gyldne Dage

I Kiærligheds, og alle Glæders Favn,

Og aldrig, aldrig ønske mig tilbage,

Og aldrig, aldrig sukke ved mit Savn!

Og naar for Herrens Dom vi eengang møde —

— Ei møder jeg, dig at anklage der —

Men du skal see din Anna uden Brøde!

Da, elskte Mand! da hav mig atter kiær!

Og nu en Bøn til dig! — det er den sidste

Kan du din Annas sidste Bøn afslaae;

Lad eene mig den tunge Skiæbne friste, —

O! som jeg veed, mig snart at forestaae!

De Arme, som med mig i Lænker sukke,

— Agt paa mit Vidnesbyrd fra Gravens Bred —

Dem uforskyldte Fængsel du oplukke!
Det være nok, at jeg uskyldig leed!
Ei mere vil nu Anna dig besvære
Min Konge! — nei! min Hendrik! — nu lev vel!
Hver Bøn, hver Tanke nu til Gud skal være
For mig om Naade og for dig om Held.

Elegiſke og idylliſke Digte.

Elegie
over Digteren J. Viibe.

P. H. Frimann
helliget.

Valborgs ædle Sanger! hæv din Stemme
Danmarks Maro! klag for vor Catull!
Sanggudindens Yndling! kan du glemme
Viibe, som hun ei var mindre huld.
Evig skal hans Navn og Sange yndes,
Evig skal hans Digterroes bestaae,
Med hans Sang hvert muntert Lag begyndes,
Med en Sang af hans det endes maae.
Dmme Venner, som Farvel maae sige,
Vælge Viibes Afskeedssang dertil,
Dmme Elsker synger for sin Pige
Viibes Sang, og lønnes med et Smiil.

Evig man hans muntre Aand vil ære,
Den har han giort uforglemmelig,
O men Viibes Hierte glemt skal være,
Hvis det ei faaer Evighed fra dig.
I hans Sang vi skimte dette Hierte;
Vi det skimte ædelt, uden Sviig,
Frit og varmt, skiøndt knuust af egen Smerte
Hvor ved Brødres Held det glædde sig;
Men det Skimt forøger kun vor Klage,
Vi, som elskte, og ei kiændte dig!
Ak! jeg levede i Viibes Dage,
Men naar undtes mine Ønsker mig?
Frimann, du har kiændt ham, kiændt hans Hierte,
Syng os det, og dine Følelser,
Ydig Luthen klang om Valborgs Smerte;
Du og Viibe er hinanden værd.
Evigt bliver da hans elskte Minde;
Som hans Aand hans Hierte hædres der,
For den Ædle Ædles Graad skal rinde
O! som Eder begge hellig er.

Til
Vaaren.

Du nærmer dig! du troer at bringe Glæder;
O! ei skal Lina nyde dig med mig,
Ei meer indvie mig de Yndigheder;
Du spreder med saa gavmild Haand om dig;
Ei skal hun nu, som fordum, glad mig sige:
"Ven! lad os dele froe Naturens Lyst
"See hvert et Spor af Vintrens Barskhed vige!"
Da fyldte hendes Glæde dette Bryst;
Naar da hun viiste mig, hvor svangre Knoppe
Forraadde det endnu ufødde Blad;
Naar Zephyrs Gang blandt høie Vegetoppe
Henrykked os, og Nattergalens Qvad;
Naar første Blomst og Frugt jeg hende bragte

Hvor var mig hver Naturens Gave kiær!
Den hulde glade Tak, mig Lina sagde,
O! den var meer end alle Skatte værd.
Det er forbi! nu Vaar! du mig bedrøver,
Bedrøver meer, end du har glædet mig!
Du al min Fryd, du Lina mig berøver;
Nu er din Komme kun paa Smerter riig.
Du bringer Skovens Sangere tilbage,
De kalde, troer du, alting op til Lyst!
O! lad dem tie, mig de ei behage;
O! hvad er al Musik mod hendes Røst?
Ei frydes jeg ved dine Blomsterbeede,
Din grønne Skov, hvoraf du bryster dig;
At see min Lina, det var al min Glæde!
Hvorved kan dette Savn oprettes mig?
Nei vil du glæde mig, lad dine Dage,
Vortile med en tifold dobbelt Fart,
Naar de forsvinde, kommer hun tilbage,
O! aldrig! aldrig kan de flye for snart!
Dog veed jeg ei, din Komme Lina fryder,
At længselfuld hun dig imøde seer?

Neen, hende værdig Fryd ved dig hun nyder!
Mod hendes Glæde min er intet meer.
Kom! snart hun speile sig i Kildens Vande!
O! hendes Liv henrinde blidt som de! —
Med deres Risselyd sin Sang hun blande,
Dens søde Klang gienlynge Skovene!
O! snart hun froe nyfødte Blomster sanke,
Hvert, ungt, og huldt, og skiønt, som selv hun er!
Da stiger den andægtig glade Tanke,
Til ham, som satte dem, og hende her.

Men naar da Skovens Lina, Philomele,
Med bedste Trylleſang modtager dig,
I al den Fryd, som jeg var vant at deele,
O Lina! vil du da erindre mig?
O! jeg fortiener det, jeg glad bortskiænker
Hvert Glimt af Fryd, naar det opoffres dig;
O! er det da for meget, om du tænker,
Med Ømhed tænker nu og da paa mig!
Om ved dig selv du undertiden spørger:
"Mon han er glad som jeg? hvor mon han er?

„Mon han ei savner Lina? mon han sørger,
„Og ønsker, at jeg kunde være der!
O! tænk det Lina! og iil bort til Glæder!
O! at jeg kunde skabe dem for dig! — — —
Held dig o Vaar! du Fryd om Lina spreder
Hun være glad! — da er det nok for mig.

Efter Syngespillet Fiskerne.

Held mig! mit Ord var Spaadom! værdig toner
Danbardens Sang om ædle Danskes Dyd;
Ukiændte Følelser! ved Gesners Toner
Hensmelter, daaner, døer min Siæl i Fryd;
Mig griber stille Veemod; jeg maae græde,
Og søge Ensomhed, og flye min Lyst,
Men med din Sang indstrømmer mandig Glæde,
Og Dydens Ild og Styrke i mit Bryst.
Saa brændte fordum Spartiatens Hierte
Naar Tyrteus sang om Kamps og Seires Fryd,
Dans Tyrteus! dog — hans vilde Sange lærte
Grum Myrdelyst; din Sang forkynder Dyd;
Ei er han værd, at du hans Navn skal bære;
Dog hvorfor laane fremmed Navn til dig!
Dans Skiald er du! du synger Danmarks Ære,

Og er det selv; hvad Noes er denne liig?
Stort synes det mig Menneske at være!
Du lærer mig dets hele høie Værd;
Og dansk! jeg deeler din og deres Ære,
Hvis Daad du sang! jeg Eders Broder er!
Og i min Sixl den høie Tanke stiger:
O! hvo sig kunde vise dansk som de.
Jeg efter Egekrandsen mere higer,
Som pryder dig, med Laurbærkrandsene.

Hvad Guddom lærte dig de høie Toner?
Hvo gier din Sang saa umodstaaelig?
En Timon du med Mennesker forsoner,
Da hørte Gellert dig, han glædde sig
Ei Polyhymnia! du selv mig lærte
At kiende hendes Kraft, den Kraft, som tvang
Min Sixl at deele Nannasømme Smerte;
O den er smeltende, som Linas Sang.
Ei heller din Veninde Melpomene,
Hun stod hos dig, da du Rolf Krake qvad!
Men hvor er Dolken her! nei Dyden eene!
Som Dyden mægtigt er dit høie Qvad.

Den høie Dyd, hvis Vink de Ædle fulgte,
Hvis stolte Handling du besunget har,
Der straalende dem egen Fare dulgte,
Og viiste den, hvori en Broder var,
Den Dyd besiæled dig, gav dig at grandske,
At læse dybt i deres ædle Bryst,
Gav dig at føle, alle sande Danske
See Veldaads rette Løn i Veldaads Lyst.
O! siælden er den Skiald, som synger Dyder!
Men siældnere, hvo saa udbreder dem.
Vort Fædreland! o føel det Held, du nyder!
Paaskion, du er den siældne Digters Hiem!

Elegie

ved en Bruds Død.

Ei prøver jeg at male dig Veninde!
Hvor skiøn, hvor god du var! det kan jeg ei!
En bedre Digter reiste dig et Minde,
Ved dette græder jeg.
Thi Kummer var den Muse, som mig lærte
De første Toner, Sorg min første Sang
Min Luth udgyder, tolker kun min Smerte,
Og Klage er dens Klang.
O skulde den for dig da ikke klage,
O klager ei enhver, som kiændte dig:
Hun reves bort, og kommer ei tilbage,
Og hvo er hende liig?

O kunde Døde grædes end til Live,
Du skulde see, hvor høit du elsket er,
Med heedest Graad du gienkiøbt skulde blive,
Og evig blev du her.

Men spildt er hver en Taare, spildt vor Klage
Og Graven giver Anna ei igien!
Ak vi kun lindre vor saa tunge Plage,
Da vi udgræde den.

Vend ei dit Øie bort, o fromme Moder!
Dit Billede begræder du med Ret!
Og græder Fader, Søster, ømme Broder!
Thi hun fortiente det.

Du hendes Ven, hvem Kiærlighed indviede
Til tunge Lidelser, du græde skal;
Seen er din Graad og grusom, lad den glide,
Den lindrer dog din Qval.

Snart løftes Piet, som sin Graad ei hæmmer,
Mod Himlen, som for at formilde Gud,
Bradt styrter det til Jorden, at den giemmer
Dit Haab, din Fryd, din Brud.

Snart, drømte du, snart skal jeg Livet nyde;
En Engel gior mit Hiem til Himmelen;
Flye Tid med dobbelt Jil! — See! Tiden flyede,
Men alt dit Held med den.

I Haab i Fryd, bortfløi nys dine Dage,
De kummerfulde sig hensløbe nu;
Naar fordums Held du kalder dig tilbage,
O! kom den ei ihu!

Gud! naar du drømmer, hun endnu bedækker
Din Mund med kiærlige, med kiælne Kys,
Vild du de Arme da mod Himlen rækker,
Som favned' hende nys.

O klager alle med ham! Verden lære
Af vores Smerte, hvad den mistet har!
O sørger! thi vor Sorg er hendes Ære,
Som før vor Glæde var.

Mit Digterkald.

Til Lina.

I Barndoms Aar var alt min Sixls Attraae
En Digterkrands; en Ewalds Navn begiærte,
Jeg stolt, hvis ei en Aristarchs at naae!
Jeg ældre blev, og Ærens Intet lærte.
Jeg saae, at Midas ei blandt Critiker
Var eene den, hvis Øren er for lange,
At Uglestriig tit Fortrin givet er
For Philomeles vellystrige Sange.
Den gyldne Luth bortkastede jeg vred;
Hvo kiæmpe vil, hvor intet er at vinde?
I Ladheds bløde Skiød jeg grov mig ned,
Min Vellyst var at skue Viinen rinde;

Men selv ved fyldte Glas min Siæl var tom;
Engang i eensom Stund en Røst jeg hørte,
Den kaldte mig ved Navn; jeg saae mig om;
Det var Apoll; hans Høire Lyren førte;
Men ved den Venstre — Lina! havde han
En Gratie, hvis Trylleſmiil, hvis Miine
Knap værdig Guden selv afvilde kan!
Og hvilke Øine! hvor de fængſled' mine.
Han talte; neppe ændſed jeg hans Ord:
"Du vil da! spurgte han, mit Kald forlade?
En Digters Ære synes dig ei stor?"
Tilgiv mig! stammed' jeg: hvo maae ei hade
Foragte Hæder, som tit Tosser faae,
Som Daarer give bort? hvem kan den friste?
Til Gratien nu med et Smiil han saae:
Min Løn dig frister ikke? om du vidste
Hvad Digterheld dig var bestemt af mig?
Vid da, hvis dine Sange det fortiene;
Skal dennes Smiil og Kys belønne dig!
Han talte! de forsvandt; jeg saae mig eene,
Men dybt var Drømmens Minde i min Siæl;

Jeg Luthen tog, jeg slog de gyldne Strenge
Jeg ivrig slog i Haab om lovet Held;
Men hvor var Gratien? jeg søgte længe;
Ak ingen fandt jeg, som var hende liig.
Om Phœbi Ord begyndte jeg at tvivle;
Alt mattedes mit Slag; da saae jeg dig!
Mit Øie mødte dit; jeg saae dig smile.
Nu tvivler jeg ei meer, at hun er til,
Mit Hiertes Saar mig denne Tvivl forbyde;
Men om hun Phœbi Løfte holde vil?
Vil du! — hvor sødt skal da min Sang ei lyde.

Ved Skuespilleren Hortulans Død.

"Op af din Slummer! Melpomene byder!
"Grib den borthængte Luth, der fordum lød
"Til tabte Ædles Roes, og nu ei lyder
"Nu Hortulan er død!
"Ei har du glemt din gamle elskte Lærer;
"Du kommer, veed jeg, skiønsom ham ihu!
"Lad Verden see, at du hans Minde ærer,
"At du er dansk endnu.
"Og siig dit Folk, du dine Landsmænd savner
"Her mellem de forroeste Fremmede;
"Siig, han, hvis Urne jeg med Taarer favner,
"Var vel saa stor som de!"
Gudinde, Sangens Dage er ei mere,
Selv Nasos Aand i Tomi segned hen;
Det være lykkelige Skialders Ære
At synge Musers Ven!

Taus ved hans Savn og tung min Graad ſkal
glide!
Og Sandhed denne Gravſkrift ſætte ham:
Stor var han; ſtor endog ved Roſes Side,
Og Roſe priiſte ham.

Den fortvivlende Elsker.

(Efter Theocrits tre og tyvende Idylle.)

Skiøn Nais var, som Kiærligheds Gudinde,
Men kold og stolt, liig Jupiters Gemahl;
Utalte elsked hende dem til Qval,
Og villig lod enhver sig lænkebinde.
Knap saae hun ned til de Ulykkelige,
Hvis Elskov end foregedes derved;
I denne Hovmod fandt de Vardighed!
Hvo einer Feil hos sin tilbedte Pige?
Blandt dem, der sukked for den stolte Skiønne,
Var Phaon den, der længst og grusomst leed;
Hun saae det, og bevægedes derved,
Ham med tredobbelt Haanhed at belønne.
Omsider hun ham fra sit Aasyn jager;
"Flye! aldrig meer lad Nais høre dig!
"Da vil jeg troe, at du tilbeder mig,
"Naar jeg forsaanes for de stygge Klager."

Han gik: "Du vil det, grumme, grumme Pige!
Saa brød han ud: din Phaon lyder dig,
Du aldrig, aldrig meer skal høre mig;
Flye skal jeg, flye til Skyggers tause Rige;
Ja Lethes Lægebæger vil jeg tømme,
At jeg kan glemme dig! — jeg glemme dig!
Nei evig vil dit Minde følge mig,
Trods Lethe selv, trods alle Orci Strømme!
Dog vil jeg flye! snart, grumme! skal du høre,
Hvor troe hengiven jeg dit Bud adlød!
Ja du skal høre, du skal see min Død;
O! skulde selv min Død dig ikke røre!"
Nu er det Nat! saa venlig Maanen smiler,
Den smiler ingen Trøst i Phaons Barm;
Hans Stolte slumrer tryg i Søvnens Arm,
Fortvivlet han til hendes Bolig iler.
"Tag Offeret, du Tempel blev ved hende!"
Paa Husets Dørtrin kasted han sig ned,
Og kyste det: "dig vie hendes Fied!
End i dit Støv jeg troer dem at erkiende!

Men hvad? de Blomster, nys jeg Nais bragte,
Min Gave, ak! forkastedes, som jeg!
Men see den visnet, varsler den dig ei,
Du dine Elskere ei skal foragte?

Du saae hiin Roses Farve! dine Kinder
Er selv ei skiønnere! betragt den nu!
Og Lilien nys hvid og skiær, som du,
Henfalmet dig om Skiønheds Skiørbne minder.

Agt deres Varsler! spild ei Glædens Dage,
Giør snart en værdig Elsker lykkelig.
Han være troe, som den, der døer for dig,
Han lære dig at elske og beklage!

O! kan du det! o Nais! naar du vækkes
Af Mængdens Larm, der stimlet er om mig,
Og hører, hvad det er, og seer mit Liig,
O lad dig da mit sidste Offer tækkes!

Maaskee for mig en kiærlig Taare flyder,
O at den maatte falde paa mit Liig!
Maaskee du ønsker da at vække mig!
Og alt for seent din Grusomhed fortryder.

O giør det Nais! da er alt tilgivet!
Siig blot: o Phaon! du var øm og troe,
I Graven finde du den ønskte Roe!
Ei er din Medynk dyrt betalt med Livet."
Nu iler han, forhadte Liv at ende,
Dybtsukkende han falder paa sit Sværd,
En bedre Lod, og bedre Elsket værd
Med sidste brudte Røst han nævner hende.
Hvo Phaon saae, medynksom ham beklag'de,
Kun Nais uden Medynk Liiget saae,
Og følte stolt, hvor skiøn den være maae,
Hvem Elskov et saa kostbart Offer bragde.
Men vrede Amors Hævn hang over hende;
Hans Billedstøtte pryded' hendes Bad,
Som Nais iilte did hovmodig glad,
Han lod den falde ned og knuse hende!
Hvo elsker, glæde sig! thi Nais Skiæbne
Hver, som er hende liig, advare maae,
Den Gud, hvis Hævn ei Skiønhed kan undgaae;
Ved Grusomhed ei mod sig at bevæbne.

Hiemvee
eller
Vinteren 1783.

Min Fædrestad! som giemmer al min Lyst,
Dig denne Længselssang indviet være.
Af syvfold Længsel svulmer nu mit Bryst,
Da fulde Savn mig Vintrens Dage lære.
Hos dig den riig paa Fryd som Vaaren er;
Min sidste Glæde tog den grusom her.
Hos dig de blide Glæder verle af,
Og aldrig brydes deres Rosenkiæde;
Hos dig hver for den anden Rum kun gav,
For ei at høre op at være Glæde.
Naar skal jeg i dit moderlige Skiød
Gienfinde al den Fryd, jeg eengang nød?
Der viser Kunsten, at og den er riig,
Naar gavmilde Natur sank hen i Dvale;

Saa Phœbe i sin Ynde viser sig,
Naar hun har seet guldlokket Broder dale,
Saa, naar den stolte Rose falmer hen,
Med tusind Farver brammer Negliken.
Snart river Nestor Rose Hiertet hen,
Snart trylles Sind og Sands ved Møllers Toner,
Snart følger Diet henrykt Lorentzen,
Som Terpsichore og Aglaja kroner,
Snart — Ak! ved hvert Camenen helligt Navn
Oprives min Erindring og mit Savn.

Naar Nattergale kiælent kalde mig
I unge Skygger at indaande Glæder,
Og naar sabæisk Vellugt hæver sig
Af Blomstertæpperne, som Vaaren breder,
Selv da jeg savner til min Fryd en Ven,
Der kiærlig deler, og forsøder den.
Men syvfold — plyndret Eng, og Løvets Fald
Og hæse Skriig fra stygge Ravne-Hære,
Der klæde Skoven, minde om vort Kald,
At Mennesket blandt Mennesker skal være,

Hos mig o Vinter! spilder du dit Krav;
Thi her er øde, øde som en Grav.
Og disse evig lange Aftener,
Som nøde hver i Omgangs Skiød at flygte,
Hvad Samqvem kan ei disse give Værd,
Hvad Tidsmord var der, man ei gierne søgte?
I røget Kroe de samle Bønderne,
De Store til en keedsom Assemblee.
Nu tyer graae Gubbe til jævnaarig Ven;
Umærket da den lange Aften glider,
Forgangne Dage manes frem igien,
De drømme sig i fierde Fredriks Tider;
De mindes Tordenskiold; en Taare randt,
Thi begge streed i Kamp, som Helten vandt.
Nu stiller muntre Ungdom Dandse an,
Med Længsel ønskte Vinter, dig til Ære.
Hvo da ved elsket Arm omsvæve kan,
Fortryllet signe Vintren og Cythere!
Nu kaldes Polyhymnia herned,
Og Fryd nedsvæver i Gudindens Fied.

Nu ſamle faa, men valgte Venner ſig,
Og Spøg opliver et ſocratiſk Bæger;
Min Magdalus! her, hvor jeg ſavner dig!
Her Spøg og Drue mig ei mere qvæger;
Du kryder dem ei meer med attiſk Vid;
O! hvad jeg tabte, da jeg joges hid!

Nu den, der har en øm, en troefaſt Ven,
Sin Løn hos ham for fuldbragt Dagværk nyder,
Hvor ſaligt glide Timer, Dage, hen,
Naar Sixlen ſig i Vennefavn udgyder,
Den Fryd var min, og den er røvet mig!
Held den, der ingen Tiid var lykkelig!

Jeg ikke blot i Venſkabs Forgaard kom!
Gudindens Yndlinge mig Hænder rakte,
Mig aabnedes den indre Helligdom,
Jeg nød en Fryd, ſom Daarſkab aldrig ſmagte,
Kun han kan ſkatte den, og ynke mig,
Der, min Lorentzo! har en Ven, ſom dig!

Lorentzo! Vintrens Harm du trodſer glad,
Med vinget Jil du flyer til elſket Pige!

— Udtøm paa mig, o Skiæbne, kun dit Had,
Naar disse Ædle vorde lykkelige —
O! midt i reene Fryd maaskee de nu
Dens fordums Vidne komme ømt ihu.

Hvem Himlen Mands og Faders Lykke gav,
Nu elsket Kreds om Arnestedet sanker,
Hvad er ham Giæstebud, hvad Glædeslang?
Fra Barn til Moder glade Blik omvanker;
Hvor det sig vender, idel Fryd det seer.
Saa Gud velsigner den, som han har kiær.

Enhver jeg seer et Fristed søge sig,
Hvor Vintrens Keedsomhed han Trods kan byde;
Her den paa trange Stue fængsler mig,
Med lange Drag Landflygtighed at nyde;
Allene, uden Omgang, uden Ven,
At giennemføle, giennemtænke den.

Hvi jeg ei søger Lyst, ei Omgang her?
Kun Daaren søger, hvad han ei kan finde,
Jeg blandt en fremmed Slægt henkastet er,
Os ikke Sprog, ei Fædreland forbinde;

Hvad er en Dands for dem, og de for mig!
Og hvo er stolt, som en Ulykkelig!
Hos dem, jeg elsker, at hensvæbne mig,
Er nu min sidste veemodsfulde Glæde,
De Ædle, føler jeg, de mindes dig,
Du ved din Bortgang saae dem med dig græde;
O naar engang de gives dig igien!
O tænk din Fryd, og tænk, de deele den.
Som Vinternatten mørke Billeder
For dette Haabets sidste Glimt sig drage!
Hvad om vi samles ei til Glæde meer!
Om over dem din Skiæbne sig skal drage?
O! var mig denne Marter hist bestemt!
Her lad mig bortdøe ubegrædt og glemt.

Luiſes Minde.

De kom, de kom, de længe ønſkte Dage
Med søde Taarer hilſer jeg mit Hiem,
Mig Venner, glade, ſom jeg ſelv modtage;
Og du er ei blandt dem!
Og varmere var dog ei nogens Smerte,
Da Skiæbnen fra min Fryd bortkaldte mig;
Dog ønſkte du mig hid! dog ſlog dit Hierte
Saa ſøſterlig for mig!
Hvor dvæler du? ak Døden, Døden fængſler
Dig dybt i Gravens frygtelige Skiød!
O gruſom ſpotter Skiæbnen vore Længſler,
Bag Haabets Smiil er — Død!
Vi Daarer! ſtedſe leege vi med Drømme,
Og hænge Hierterne ved denne Leeg;
Vi ſee, hvor Floder Fieldene bortſtrømme
Storm fælder Klippens Eeg.

Dog smigrer Støvet sig, dets stolte Planer
Er klippefastere end Eeg og Field,
Og Syner op af Fremtids Nat det mauer,
Og drømmer stolt om Held.
Naar Hiemkomsts lykkelige Dage smile,
Saa var den Trylledrøm, jeg leeged med —
Til Suusaaes favre Bredder vil jeg iile;
Der froe min Barndom gleed.
Der overrasker jeg en øm Veninde,
Syvdobbelt sød uventet Glæden er;
Og samlede skal vore Taarer rinde,
At jeg igien er her.
Med hende vandrer jeg da, ømt at drage
Mig fordums Glæde frem; hun deeler den;
Hvert Sted vi helse, der i fordums Dage
Var kiært for henbes Ven.
I glatte Bark jeg hende da skal viise
Den Barndoms Drøm, jeg tog for Kiærlighed;
Da — tænkte jeg — da smiler du, Luise!
Ømt sukkende derved.

Du mindes Barndoms Aar, da Hiertet skaber
Sig tusind Følelser, fremelsker dem,
Misunder modne Aar de Lidenskaber,
Ak! som forgifte dem!
Og froe vil hendes emme Hierte stige,
Varmt føler det Naturens Yndighed,
Og er der da i Dannerkongens Rige
Saa paradisisk Sted!
Men nu! — dog end med Vaarens første Dage
Jeg gior en Valfart did, din Grav er der;
O hører du igiennem den min Klage,
Jeg veed, den er dig kiær!
I Krandsen, Venskab helliger dit Minde,
Det ved du selv, der ingen Myrthus er!
Du yndede endog den Sang, Veninde!
Der seent dig vies her!
Seent! o Luise! ak thi Aar henrunde,
Og endnu er dit Tab som nyt for mig!
O svagt kun følte den, der synge kunde!
Jeg grød end ei for dig.

Blandt dette Hiertes nærmeſte jeg døvet
Saae Lynet vælge dig! og ugrædt hang
I Diet tunge Graad! hvem Graad er røvet,
O! har han Kraft til Sang?
Ja! jeg vil iile hen ved Susaaes Bredder,
Og Vaarens Børn, de ſkiønneſte den gav,
Jeg ſanker der, med ømme Taarer væder,
Og ſtrøer dem paa din Grav.
Da mindes jeg de bedre Foraarsdage,
Da jeg og ſamled Blomſter, men med dig!
Ak at dog fordums Fryd, ſom fordums Dage,
Er ugienkaldelig!
Nu kan Naturen ſom en Brud ſig ſmykke!
Du ſeer den ei! ak! Nat indhyller dig;
Ei ſeer du nu de tvende Ædles Lykke,
Ak ſom var Alt for dig!
Men du undflyer en Jord, hvor gruſom Kummer
Er om ei Dydens Løn, dog tit dens Lod,
Og uforſtyrrelig er deres Slummer,
Som Graven tog imod.

Og naar du vaagner, vaagner du til Glæde,
Hist er dens Hiem for dem, der ligne dig!
Veninde! o! tilgiv os, at vi græde;
Men ak! vi tabte dig.

Mit Ideal.

(Som Sidestykke til Prof. Baggesens Lydia).

Min Laura strœng forskyder mine Suk,
Hun grusom byder mig at glemme hende,
O Laura! Laura! o hvorfor saa smuk?
Din Skiønheds Magt kan eene du ei kiende;
Upyntet, i din Pynt, i hver Gestalt,
Dig pryde stedse nye Yndigheder;
Riig som Naturen du forskiønner Alt,
Og under dine Fied fremspire Glæder.

Naar gule Lok skiøn under Rosenkrands
Frit flaggrer om, en Leeg for Vestenvinde,
Naar let som de, hun svœver om i Dands,
Da seer jeg Tempes skiønneste Hyrdinde,

Giv hende Purpuret, og Dronninger
Skal see i Laura deres fødde Lige,
En Nimbus om de skiønne Tindinger,
Skal Raphaels Madonna hende viige.
Om hulde Læber svæve Gratier,
Naar ædelt Vid med reene Smiil hun lønner,
Det Here med Cytheres Velte er;
Naar Høihed hendes Ydighed forskiønner,
Naar ædel Graad hun offrer Støvets Nød,
Liig er hun da en Engel fra det Høie!
Saa var da Eva Dødens Æble bred
Ithuriel! dit taarefulde Øie. —
Naar Dydens høie Glands omstraaler dig,
Naar al dens Ild dit skiønne Bryst besixler,
Da troer jeg ei at see en Dødelig
O Laura! fuld af Ærefrygt jeg knæler.
Og jeg for dig ei skulde sukke meer! —
Umueligheed maae Laura mig ei byde,
Dig maae jeg elske! — men hav du mig kiær,
O intet Suk skal strænge Forbud bryde.

1785.

En Elegie.

It is the voice of years, that are gone

Osſian.

Naar Jenas Skiald med Nordmands Varme maler
De Norſkes Mod og Zinklars Nederlag,
Med Dydens ædle Iver Thaarup taler
Nødlidendes og Undertryktes Sag,
Prams driſtige Camene ſnart ledſager
Stærkodder giennem Naſtronds Rædſeler,
Snart tolker os Philippas ømme Klager,
Snart Søelyſts Ynde, ſnart vor Wesſels Værd;
Os Baggeſen den Misbs Natur forkynder,
Hvoraf han ſelv, voltairiſk tørſtig, drak,

Lund, Faye synge os Naturens Under
Guds Godhed, og den glade Skabnings Tak;
Til Dyds og Venskabs Priis sin Luth indvier
Den fromme Riber, alle Godes Ven;
Hver Harpe høres, og kun Frimans tier,
— Stum mellem vundne Laurbær hænger den —
Da ligger Luthen hensunget ved min Side,
Som Harpen ved hiin blinde Konges laae;
Jeg føler, at de er ei meer, de blide,
De gyldne Dage, dem jeg fordum saae.

O! Venner! aldrig Avind har fornedret
Min ærehigne Sind; med Fryd jeg saae
Enhver af Eder yndet, elsket, hædret,
Det Maal, hvortil vi kappedes, at naae.
Men naar jeg, kronede med Digterhæder,
Med Danmarks Bifald, Eder vandre seer,
Og mindes, eengang vandred' jeg med Eder,
Og føler, hvad jeg var, jeg er ei meer,
Om sig en Taare da ad Kinden sniger,
Den Avind ei, den billig Veemod er;
Saa græder gammel modig qvæstet Kriger,

Naar Krigsbasunen byder Ledingsfærd:
Den kiændte Lyd hans kiække Siæl henriver;
Han glemmer Elde, Svaghed, Saar; hans Mod
Af fordums Styrke ham et Gienskin giver,
Sit Værge griber han ved Leiets Fod;
Han hine følge vil, hvor Æren kalder,
Thi aldrig kaldtes han omsonst af den;
Af matte Haand det tunge Værge falder,
Afmægtig han paa Leiet segner hen.
Nu stimle Helte om ham for at byde
En gammel prøvet Ven et kiært Farvel.
"Gaaer!" stammer han, og Taarer Talen bryde:
"Gaaer! føler, og fortiener Eders Held!"
Da vinker han ad dem med fravendt Øie,
Det Smertesyn de ham unddrage skal,
Og dog han holder sig kun selv med Møie
Fra did at see, og selv formye sin Qval.
Og naar han ligger eensom nu tilbage:
Hver Ungdoms Drøm oprinder i hans Siæl,
Hver Krands, han vandt i de fremfarne Dage,

Og hver han haabed, svæver for hans Sixl;
Hver gammel Helt ham nu i Tanke rinder,
Der lønnet har med Priis hans Ungdoms Daad,
Da triller paa de skrammepryded Kinder
En Helten uvant, seen og bitter Graad.

Og jeg — jeg eengang bedre Dage kiendte,
Mig elskede Camenens Yndlinger,
Og deres hulde Venskab lod mig vente,
Gudinden, som de selv, at blive kiær.
Sin yngre Broder Danmarks Skiald mig kaldte,
Og Nestor Rose kaldte mig sin Søn;
Hvad Under da, min unge Sixl afmalte
Sig Billeder af Roes, som deres skiøn!
Tilgiver, evig dyrebare Venner!
Jeg sveeg det Haab, hvormed I hædred mig;
Af Sorg forjog de smilende Camener,
Og under Byrder Palmen bøied sig.
O Eders Grave vidne det; kun græde,
Og neppe græde kunde jeg ved dem;
Lilg den, der raver mat paa Gravens Bredde,
Jeg stønned' brudt afmægtig Klage frem.

Saa inderlig, saa sørilig jeg attraaede,
Med kiærlig Haand at pryde beggjes Grav;
En kunstløs Steen var alt, hvad jeg formaaede,
En kunstløs, knap tilhugget Steen jeg gav.
Dog! er selvskaaret Kors, det Bonden pryder
Sin redelige Hustrues Gravhøi med,
Og alt, som han det skiær, og sætter, flyder
Paa Træet mangen ærlig Taare ned,
Ei mere værd, end kostbart Marmorminde,
Som opblæst Croesus bød at reise sig
Til Hæder for uelsket Gemalinde! —
Nei! at forkynde Jorden, h a n var riig?
Saa tænkte jeg, og offred, hvad jeg kunde,
Og ønsked', haabed' bedre Tiid igien!
Men disse Ønsker dette Haab forsvunde,
Min Kraft, mit Mod, mit Alt med dem svandt hen;
Ei meer jeg ønsker andres Grav at pryde,
Kun til min egen staaer mit Haab og Hu!
O maatte kun paa den e e n Taare flyde!
Det er mit sidste Haab og Ønske nu!

Over Lydas Canariefugl.

(Efter Catul.)

Græder Gratier! thi Lyda græder!
Eders Søsters yndte Fugl er død,
Den fortiener slige Taarers Hæder,
O! den var saa kiælen, var saa sød.
Nippede saa tam af Lydas Hænder,
Kom, naar Lyda kaldte den, med Lyst,
Som et Barn sin Moders Stemme kiænder,
Kiændte den sin Herskerindes Næst;
Var saa glad, naar hvide Haand den rørte,
Tog saa kiælen hvert tilbuden Kys,
Ofte drømte jeg, dens Aand tilhørte
Naso forbum, eller Gallisch nys.
Ofte vidste den at flye sin Glæde,
Lyda! for at blive kaldt af dig!

Naar den paa din Skulder da tog Sxde,
Slog den, som at sige: See J mig!
Tit afbrød den Coras ømme Klage
Med sit smigrende, sit muntre Slag;
Var utrættet Lyda at behage! — —
O end mindes jeg dens sidste Dag,
Hvor den dobbelt vivver sløi om hende,
Blandt de brune Lokker jubled' stolt!
Ak! saasnart sik denne Jubel Ende;
Nys saa glade Bryst er død og koldt.
Lykkelig, hvo saa fra glade Dage
Kan gaae over til den trygge Grav,
Sixlden er de mange, varig Klage
Løser snart de korte Glxder af.
Yndet døde du af din Veninde!
Maatte dog din Sanger arve dig!
Engang ved hans Gravhøi Taarer rinde,
Som de Taarer, der blev offret dig.

Nancy.

Har Jorden ingen mere Fred for mig?
Hvor flyer jeg for at undflye Nancys Minde!
Oreſt! dig martred ei din Qvalgudinde,
Meer helvedgrum, og meer utrættelig;
O Nancy! kunde jeg formodet mig,
Jeg ſkulde ønſket at forglemme dig!

Jeg ſaae dig, Nancy! ſom en Engel ſkiøn;
Hun er for ſkiøn for dig! jeg ſtrax mig ſagde!
Mit Hierte taus jeg dig til Offer bragde;
Og fordred, vented, ønſked ingen Løn.
Min Elſkovs Løn var, at jeg elſked Dig!
Og jeg var ſtolt, og glad, og lykkelig.

Et ſtørre Held jeg aldrig drømte mig,
End dig at ſee, at høre, at tilbede;

I dine Dyders Straale mig at glæde,
Og at opflammes til at ligne dig!
Naar — drømte jeg — jeg vandrer Nancys Fied;
I Dydens Helligdom jeg naaer et Sted.
Som ved en blid og qvægsom Soelskinsdag
Naturen vækkes, qvæger, og sig fryder,
Saa brune, huldе, skiønne Die gyder
I dette Hierte Kraft og Velbehag.
Det gyder! — ak hvad Ord undfaldt min Mund!
Det er forbi! og Mindet har jeg kun.
O! naar tilforn det Die hang paa mit,
Da tændtes høie Dyder i mit Hierte,
Betalt, betalt var tunge Dages Smerte,
Naar jeg mig smiggred kun, du smiled' blidt,
Et venligt Ord af denne Tryllerøst
Opfyldte mig med Himlens beste Lyst.
Men falske Dyder straaled' Diet af,
Og Hiertet haaner koldt, hvad det forkyndte,
Det var et Laissmiil, det Smiil, jeg yndte,
Sirene Toner, jeg henrykkes af.

Ak! ikke troner Dyden paa vor Jord,
Naar den saa skiønt et Tempel ei beboer.
Hvo! hvo er ædel, naar hun er det ei!
Hvo vil mod seierrige Laster stride!
Hvo drømmer, deres Baand at sønderslide!
Mig Nancys Fald har giort til Kampen feig.
Naar Laster skiule sig bag Nancys Smiil,
Hvo tør da troe, at der er Dyder til?
O! saae du din og Dydens fordums Ven,
Ei blot, hvor paa hans Kinder Rosen blegner,
Ei blot, hvor han mod Graven kraftløs segner;
Ak! men hvor han af Laster rives hen,
Nu da ei meer dit tryllerige Smiil
Ham skiænker Kraft, og Virksomhed, og Ild!
Flye! hendes Falskhed dine Lænker brød,
Hvi vil du længer hendes Slave være!
Saa straffer jeg mig selv; men Smerter lære
Mig snart, at denne Frihed er min Død.
Siig: er den frie! og er ham Frihed god,
Hvem Lederen i Nattens Mulm forlod!

Oplad den tamme Fugl det vante Buur,
Og lad den egenraadig Flugten tage,
Kun kort den skal sin gyldne Frihed smage,
Glad ved den ubegrændsede Natur;
Snart barske Hunger skal erindre den,
Den har forladt sin Nærer, og sin Ven.
O Nancy! lad mig atter elske dig!
Bliv den du var, vær min Veilederinde,
Straab mig ved laante Dyder at forblinde,
Den Sviig er god, der gior mig lykkelig!
Du tog min Dyd! o! giv mig den igien,
Lær mig at troe og at tilbede den.
Dog — er Alt Sviig, og er det falske Hav,
Der fordum fødde skiønne Aphrodite,
Et rædsomt sandt Symbol paa hver Charite,
Hvis Kogleskiil kun lede til vor Grav;
Da knuus, o Himmel! med mit piinte Bryst
Hvert Marterminde af forsvunden Lyst!

Efter Tibull.

Lad, hvo der vil, kun Tønder Guld opdynge,
Jeg Mammons gyldne Trældom ei attraaer;
Hans Trælhær mange svare Sorger tynge,
Hvoraf ei een mit trygge Hierte naaer,
O! naar med flygtigt Blik jeg giennemløber
Det Trælliv, al den Angst, det Nag, den Qval,
Hvormed sig Daaren Rigdoms Plage kiøber;
Mig er min Sindsroe ikke saadan fal,
Paa hver en Guldhob ruge slige Drager,
Hver Skat man maae tilkiæmpe sig fra dem,
Med mindre Fare strøbsom Biergmand drager
Viist giemte Guld af Jordens Indvold frem.
O vi lykkalige! som intet eie,
For os er Natten blid og Hvilen sød,
Vi sove trygelig paa haardest Leie;
Naar Skræk hiins Søvn paa Edderduun afbrød

Da al den Sveed, den Graad, det Blod, der klæbe
Ved uretfærdig Vinding, ængste ham;
Til skiændig Trældom seer han Brødre slæbe,
Bortstiaalne, sorte Brødre, — og for ham;
Saa piiner ham den arme Enkes Klage;
Han viiste vaagen kold og haanlig af;
Nu spæde Faderleses Skriig ham nage,
Der græd utrøstet ved sin Faders Grav;
Og svæver saa hans Afgud om paa Havet,
Da bruser ham hvert Vindstød Helvedqval,
Saa gruer han, at see sin Skat begravet
Iblandt Ruiner af sin Naboes Fald.
Saa drages hen hans Nætter, og hans Dage,
Og aldrig, aldrig han tilstaaer sig det
At med hans Rigdom vorer og hans Plage —
O hvad er taabeligt, som Menneskет? —
Og er han end saa klog, han ei vil vove
Sin Riigdom, for at see den vore til;
Hvad har han da, hvad Fryd kan han sig love? —
Faaer man da ei for Penge, hvad man vil?

Hsiædle Fraadsevenner dig omringe,
Hæibaarne Phryner sælge sig til dig;
Dig tvende Verdner usund Fraadsen bringe,
Men er det Alt, vil jeg ei være riig;
Forsøg dit Mammons Almagt! prøv at byde
Paa sande Ædles Agt, paa Sindets Fred,
Prøv mellem kiøbte Venner dig at fryde,
Kiøb dig en ædel Piges Kiærlighed!

Bort, bort med Guldet! fattig vil jeg blive!
Dog Taabe! hvad er fattig, hvad er riig?
O vilde Laura mig sit Hierte give,
Var Indiernes Hersker arm mod mig.

Lad, Riigmand! haant om ringe straaetakt Hytte,
Naar Laura deeler, og indvier den,
For Roms Palladser jeg den ei vil bytte,
O! hvad er Roms Pallads mod Himmelen!
Naar i Triumph forbi os stolt han iiler,
Ser Heste flyve forved gylden Karm,
Vi gaae, min elskte Laura! men du hviler
Med sagte Tryk din Haand paa denne Arm,

Med Konstens Trolddom han sin Villa pryde;
Elysium hans Hofkiald kalde den!
I Buskens Lye vi lykkelige nyde
En Fryd, han ikke fandt i Himmelen,
En hyret Trælflok vogter paa hans Naade
Opsnapper hvert et Vink, hvert Blik, hvert Ord,
Hvortit vi kysses, ingen skal forraade;
Held den, der ei er riig, og ikke stor.
I Marmorsal naar indbildt Kiænder priser
Hans konstige Concert med kunstet Ild,
Mig synger Laura mine Venners Viiser,
Da høre hans Concerter, hvo der vil!
Saa synger hun min Sang til Linas Ære
O kiælent skiemtende udfritter mig,
Hvo Lina er? til hvem den Sang kan være?
Du veed det, Laura! du gienkiænder dig.
O! bliv! bliv min! O Laura! dette heele
Udeelte Hierte skal tilhøre dig,
Ei Guld, ei Roes, ei Herremagt skal stiæle
Et Blik, et Suk, en Tanke bort fra dig!

Frygt ei, jeg daarlig af din Favn mig river
Paa fremmed Kyst mig at bedrage riig;
Nei! før forgaae alt Guld, Potosi giver,
Før det en Taare skulde koste dig,
End ei jeg kiæmpe skal for Digterære;
Min Laurbærkrands jeg lægger ned for dig;
Thi Myrter, eene Myrter vil jeg bære,
Men Myrtekrandsen flette Laura mig!
Den gyldne Alder komme skal tilbage,
Og ædel Elskov bringe den med sig
Og selv den mørkeste blandt vore Dage
Kun Sommernattens Skumring være lig,
Selv Aldrens Jisnehaand os ei skal kiøle,
Vor Elskov, som vor Fryd skal trodse den;
Med sølvgraae Isse jeg dit Værd skal føle,
Som nu du være Alting for din Ven.
Og daglig skal jeg meer, og meer paaskiønne,
Hvad Himlen skiænkte mig, da du blev min,
Og du skal see min Fryd, du skal den lønne,
Og — Laura! frydes ved, at du blev min;

Og naar engang mig Dødens Vink bortkalde,
Fra alle Jordens Glæder, bort fra dig,
Da paa min Grav min Lauras Taare falde,
Den første Taare, hun har fældt for mig!
Da græde du! det er mit Æreminde,
At Laura elskte, og begræder mig!
Lad intet Marmor reises mig til Minde,
Mig glemme Verden, naar du mindes mig.
Da trykke du med heede tunge Taarer,
Det sidste Afskeedskys paa kiære Liig,
Og ingen skal gaae fra det uden Taarer,
Hvo seer din Graad, og græder ei med dig!
Men, Elskte! hold da Maade med din Smerte,
O! mindes! at den sees af din Ven.
Selv Døden — elskte Laura! mig ei lærte
At see din Sorg, og ei at deele den.

Dog Taabe! som mig skaber slige Drømme,
Kun for at føle, hvad der nægtes mig!
Men er en Drøm ei Alt, hvad her den ømme,
Trofaste Kiærlighed tør love sig?

Dog, Laura! agt kun ikke paa min Smerte!
Giør blot en værdig Elsker lykkelig,
Der elsker, der forstaaer dit store Hierte!
Og vær ham evig kiær, som du er mig.

Til en kiær Veninde.

Dag for Dag, og Aar for Aar henflyder,
Og urokkeligt vor Venskab stod,
Tidens Kiæmpestrøm forgiæves bryder
Sine Bølger paa dets Klippefod.
Dette Venskab, er mit Held, min Ære,
Kit i Mismods Stund det trøsted' mig,
Det min sande Himmel vilde være,
Hvis jeg stedse saae Dem lykkelig.

Til en Venindes Fødselsdag.

Ei evig man mig forekaste skal,
Min Luth indviet er til Kummer eene,
Mit Øie hæftet paa hver Sorgers Scene,
Min Lyst at finde her en Jammerdal.

Ja! naar jeg mellem friske Grave gaaer,
Som mine Kiæreste med Taare væde,
Og ei engang det liidte Tab begræde,
Men føle ængstlig det, der forestaaer;

Naar Mismods Vinter hviler tung paa mig,
Og qvæler grum hver Lyst, naar blot min Smerte
Erindrer mig, at jeg endnu har Hierte,
Naar alle Drifter mod det væbne sig;

Naar Venskab, Venskab selv ei skåber Lyst,
Men Venners Kummer snart mit Hierte saarer,
Snart deres Tab mig røver indtil Taarer,
Sorg er min Sang-, som Tanken i mit Bryst.

Men viis mig blot et Glimt af Held og Dyd,
Som Bien, der af Vaarens Soel oplives,
Min Muse qvæges, muntres og henrives,
Og Luthen toner undrende om Fryd.

Saa toner den i Dag, og qvæder dig,
Veninde! som paa den blev født at være
Din ædle Mages Lykke, Kiennets Ære,
I Dag giør Venners Held mig lykkelig.

Og vel maae Dagen være Venners Fest,
Thi Gratier paa den stod om den Spæde,
Saae deres Kiønne Villede med Glæde,
Og streed, hvo hende kunde signe best!

Een lagde da det Hierte i dit Bryst,
Som slaaer for andres Nød og andres Dyder,
Med Aandens Ild den anden Diet pryder,
Med Hiertets Ømhed smykker hun din Røst;

Saa hver gav sit; den Tredie var igien,
Den kommer ofte best, som kommer silde,
I Dyder gav, saa sagde hun, og smilde,
Jeg lønner dem! da gav hun dig min Ven.

C. P. Roses Minde

Ei forgiæves lærte jeg at frygte,
Da landflygtig nys ved Pleissens Bred,
Jeg, forfærdet ved din Fares Rygte,
Faderlige Lærer! dig begræd!
O jeg følte Dødens Vink; jeg vidste
Den Gang alt, hvor huld mig Lykken er;
Følte, at jeg snart dig skulde miste;
Var du mig ei fremfor alle kiær?
Men ei da, ei der, hvor varig Smerte,
Hærdede mit Bryst mod nye Stød,
Glæde skulde aabne først mit Hierte,
At jeg kunde føle ret din Død,
Thi da smilte Haabet; o saa smiiler
Det til Dødens Nov paa Graveus Rand;

Lokket af dets Hofmandssmiil jeg iiler,
Hiem til mine Glæders Fædreland,
Der, — blandt Venners første Favnetage,
I min Hiemkomsts første Drukkenskab,
Skulde Tordenbuddet mig modtage,
Og min første Velkomst var dit Tab.
Saa forgifter Skiæbnen al min Glæde,
O hvi kom, hvad skal, hvad vil jeg her?
Ved min døde Glædes Liig at græde!
Hvor dens Tempel var, dens Gravsted er.

Roses Musa! sorgfuld jeg borthænger
Luthen, den du engang rakte mig,
Ak hans Aand henriver mig ei længer
I din indre Helligdom med sig.
O! naar gaaer, naar gaaer jeg Arme atter,
Konstens Gienstie ved hans Faderhaand.
Naar skal Hartlei og hans ædle Datter
Engste, smelte, trylle denne Aand?
Aldrig . . .

Musers sidste troe Veninde!

Klag du for ham, han din Fader var,
Hædre med din Sorg den Ædles Minde,
Ak thi meer end vi du mistet har.
Hvo er nu din Dommer?— ak hvo skiønner
Grant, som Konstens Nestor paa dit Værd?
Hvo er nu, hvis Roes det værdig lønner,
Ak hans Roes med Ret din Stolthed er.
Men dit Bifald var og hans! — Veninde!
Priis hans Konst, thi du fortiener det;
Jeg vanhelliged' ikkun hans Minde,
Jeg, der staaer saa langt fra Alteret.
Men hvad Mand det var; hans sieldne Hierte,
Aabent, stort, og reent, som Himmelen,
O! der flammede hver Dyd, han lærte,
Med den Ild, hvormed han lærte den;
Hvor han elskte mig! det skal min Klage — —
Ak! jeg kan ei eengang klage her!
Ingen Konstner saae jeg Roses Mage,
Og hans Konst var dog hans mindste Værd.
Men til mine allersidste Dage,

Skal det svœve kiœrt og tungt for mig,
Hvor du drog halvveegne Aand tilbage,
Faderligen at velsigne mig.
Evig skal det leve i mit Minde,
Dette Sønnenavn, du kiœrlig gav,
Det skal vœre min Ledsagerinde,
Til jeg lœgger tunge Vandrestav. — — —
Evig skal jeg elske, evig œre,
Hver en kiœr Admindelse fra dig,
Og den Drøm min Vandrings Lise vœre
Lit jeg sees, og elskes end af dig.

Til

Kunstnerinden M. C. Biorn.

(Efter Balletten den kiusyge Kone.)

Gratie! nu undres jeg ei længer,
At vi deelte Asfas Lidelser,
At Annettes Sorg os giennemtrænger,
Og at denne Smerte er os kiær,
Erato sin Ynde om dig spreder,
Giver vore Hierter i din Haand,
Vi henrevne troe Umueligheder,
Naar du tryller vor bestukne Aand.
Vi har troet, at man dig kunde glemme,
At din Elsker kunde glemme dig;
At han døv mod Skiønheds, Elskovs Stemme,
Kunde glemme og mishandle dig!

Vi som saae dig huld i al din Vrede,
Saae dig i din Smerte elskelig,
— Snart saa skiøn som i din ømme Glæde —
Vi dig saae, og dog vi troede dig.
Kiærlighed var jo din heele Vreede,
Og den var saa skiøn som Kiærlighed;
Og din Elskte skulde ei tilbede,
Henrykt takke dig, for du var vreed,
Skulde ei, saasnart du vilde skiænde,
Favnende dig kysse Munden til,
Vaabnene ei falde ham af Hænde,
Ved din Graad, og af dit Smiil;
Men vi saae din Klage, saae din Smerte,
Du henrev os til Medlidenhed;
Vi dig troede; tvivled' noget Hierte,
Paa Adonis Død, da Cypris græd?
Og naar om du lader Elskov vinde,
Nærmes svagt modstridende din Ven,
I hvert ømt og ædelt Bryst oprinde
Gienskin af dets egen Vaar igien.

Erato ei meer utrøstet græder
Ved sin elskede Anines Grav,
Myrthekrandsen, før hiin Skiønnes Hæder,
Hun sin nye huldе Yndling gav;
Vær da længe, længe Scenens Smykke,
Nyd hver Skiønners Priis, hver Muses Gunst,
Og din Kunstnerhæder og din Lykke
Blomstre skiøn som du, og som din Kunst!

Til
min kiæreste Venindes Fødselsdag.

Min Stolthed er, at være Deres Ven,
O! skulde jeg da ei med Sang modtage
Den første mellem min Venindes Dage?
Dog kan jeg, bør jeg glæde mig paa den?
Er det da Fryd at boe paa denne Jord,
Hvor Hyklerie og Dudskab stedse vinde,
Fortrængte Ædles Taarer daglig rinde,
Hvor Troskhed kaldes viis, og Blodtørst stor.
Lykønsker da en Træl den anden med,
At han blev dømt hans Slavekaar at decle?
Mit Onske er, jeg eene maatte trælle,
Og mindre leed jeg, naar jeg eene leed.
Dog er det Lykke, naar man Andre seer,
Som man er kiær, som skylde os sin Glæde,

Som om vort Held med Varme Himlen bede,
Mig Deres Fødselsdag bør være kiær;
Det, det er Dydens, det er Deres Held!
Og hvad er skiønt som dette; o jeg kunde
Skiøndt jeg er Deres Ven, Dem snart misunde
Jeg eied heller selv saa skiøn en Siæl,
Og er det Lykke, man ei bliver glemt,
Men nævnes af ufødde Fremtids Slægter,
Med al den Roes, os Samtids Avind nægter,
O da er denne Lykke Dem bestemt!

Hun, i hvis Helligste De eene staaer,
Som gav Dem at beherske vore Hierter,
Udbrede Veemods Lyst, og hulde Smerter,
Har sagt det: Dennes Minde ei forgaaer!
Ublandet evig Fryd blev Deres Lod,
Bortgav hun Held, som hun uddeeler Hæder,
Hun kiøbte Dem da af Dem selv for Glæder,
Og aldrig hendes Tempel De forlod.

Henglide Deres Dage da i Lyst?
Tit under Roser kolde Slanger hvile,

Tit har og jeg seet Dydens Taare trille,
Hørt uforskyldte Suk fra ædle Bryst;
Tit røver fremmed Ondskab Dydens Held,
Tit Skiæbnen med barbarisk Haand forgifter
Vort Hiertes Dyder som dets bedste Drifter,
Og væbner sig med dem imod vor Sicel.
Det har jeg seet; og det, det ængster mig,
Er Dyden ikke Vei til varig Lykke?
Er den da blot et Navn, en deilig Skygge?
O saae jeg Dem dog eengang lykkelig!
Da kiendte jeg at Dyden havde Løn,
Den skulde mig som før elskværdig være
Dog det er den endnu, De mig kan lære
At Dyden er, selv ubelønnet, skiøn.
O men for Dem mit eene Ønske er:
Bliv engang lykkelig, som De fortiener,
Og det istemme alle deres Venner:
Hvad kan man ønske Dem og Dyden meer?

P. Gierløvs Minde.

Klager Dydens fromme Sønner, klager!
I en ædel Broder mistet har,
Alle Pieriders Venner! klager!
At han Eder nærbeslægtet var;
Under Gierløvs Hænder Strængen talte,
Som hans Liv, hans Sixl var Harmonie;
Og hans ømme blide Spil afmalte
Umiskiændelig sig selv deri.
Sødt det var, som Philomeles Klage,
Giød veemodig Glæde i vor Aand;
Ak men alle alle Glæders Dage,
Stedse maales os med karrig Haand.
Han er død! O elsker dog hverandre,
Afskeedstimen kommer snart og mørk,

Vee den sidste Arme, der maae vandre
Venneles i Alderdommens Ørk!
Held den Fromme, Døden huld bortkalder,
Blomstrende i Ynde st og i Vørd!
Paa hans Gravhei mangen Taare falder,
Meer end stoltest Marmorminde vørd.

Grøde med os, hver som Gierlev kiendte,
Hvo har kiendt ham, hvem han ei var kier!
Ædel Medynk af enhver vi vente,
Hvem vor Smerte lærer først hans Vørd.

O gid slige Brødre, slige Venner,
Evig dette Samfund pryde maae;
Og gid hver af os, som det fortiener,
Kiændes, mindes, elskes, savnes saa.

De Elskendes Salighed.

(Efter Hølty.)

End er du ei til Himlen vendt tilbage,
Du Paradisets reene Lyst;
Dig kan endnu den Lykkelige smage;
Der hviler ved et elsket Bryst.
Til Paradiis forvandler Elskov Jorden,
Den skaber Fryd i Sorgens Hiem,
Forandrer med et Vink Naturens Orden,
Og maner Fryd i Ørkner frem,
Hver Fryd er mørk imod Glimtet af dens Glæde,
Dens Veemod selv er Salighed,
Og kiælent i sin Elsktes Favn at græde,
Kan ingen Jubel lignes ved.
Den Elskende her Himlens Forsmag nyder,
Hans Hierte helliges dertil!

Thi Kiærlighed indvier det til Dyder!
Dens Flamme tænder Dydens Ild.
En Cæsars Magt han ingentid begiærte,
For ham er ingen Throne stor;
Han herske vil i sin Tilbedtes Hierte,
Det er for ham den heele Jord.
Ei Perus Guld, ei heele Verdens Skatte,
Kan lokke ham af hendes Arm,
Ei kan de ham det Øieblik erstatte,
Han ikke nød ved hendes Barm.

Han for et Blik bortgav al Verdens Troner,
Blot for et Smiil hver Kummer veeg,
Et kiærligt Kys med Verden ham forsoner,
Om end hans bedste Ven ham sveeg.
Naar hendes Arm sig kiærlig om ham slynger,
I Lykkens Favn han føler sig,
Af henrykt Hierte Verdens Lovsang synger,
Er viis og god og lykkelig.
Glad helser han enhver af Aarets Dage,
Hver bringer ham fornyet Lyst,

Glad seer han til fremfarne Tiid tilbage,
Thi han den nød ved hendes Bryst.
Med Livet selv end deres Fryd ei endes,
Den giennem Graven følger dem;
Hun bliver evig hans, han evig hendes,
I Kiærligheds og Glæders Hiem.

Madrigal.

(Efter Ovinault.)

Før skal, saa svor du Chloe, Bølgen taye,
Til Kildens første Vxrd sit Løb tilbage,
Før jeg ophøre skal at elske dig,
See! Bølgerne ad fordums Bane vandre,
O Chloe! de ei deres Løb forandre,
Og du! du har forandret dig.

Til
Henriette Rosenstands
Pleiedøttre.

Græder Jettas elskte Piger! græder!
Strøer med Blomster vor Venindes Grav!
Hvo kan dadle, eller trøste Eder?
Ak I græde ved en Moders Grav.
Vilde dog saakaldet Moder standse,
See, hvor Moderømhed lønnes her!
See af disse Taarer, disse Krandse,
Sine glemte Pligters høie Værd.
Dog lad dem kun flane hen blandt Daarer,
Glemme sig, og Hiem, og Børn, og Mand,
Men er disse Blomster, disse Taarer
Alt, hvad Døttre Jetta offre kan?

Blomster visne, skiøndt dem Taarer vøde,
Hastig, hastig, Taaren tørres hen;
Selv I holde eengang op at grøde!
Skal vor Jettas Minde da døe hen?
Nei! naar ingen Taare mere flyder,
Naar hver Blomst til Støv hensmulret er,
Da lad Eders Vandel, Eders Dyder,
Herlig vidne om den Sialdnes Værd.

Som med Solens Lys sig Maanen klæder,
Naar sin Bane Solen fuldbragt har,
Verden finde undrende hos Eder
Gienskin af hver Dyd, som Jettas var.
Gaaer den Vei, som hendes Fodspor lærte,
Som hun leded hver med Moderhaand!
Mindes hendes mageløse Hierte,
Hendes fordomfrie og lyse Aand!
Som den sande Dyd hun var beskeden,
Ynksom, øm, milddømmende som den,
Og som Evas første Smiil i Eden,
Til sin Adam, hendes Sial var reen,

Stor var hun i Smertens sidste Dage,
Modtog Sorgens Kalk med Taalmods Aand,
Som man seer et kiærligt Barn modtage
Bitter Lægedom af Faders Haand.
Og som Solen fra sin Himmel smiiler,
Ned til hver en Fryd, den kalder frem,
Og med stadigt Skridt ustandset iiler,
At forøge og forskiønne dem;
Saa var Jettas Vandring giennem Livet,
Arme Piger! ak I føle det,
Eder Jetta var til Moder givet!
Stort er Eders Tab! begræder det!
O! det føler hver, som nød den Hæder,
Han den Ædle var bekiændt og kiær!
Mange, mange sørge tungt med Eder,
O hvis Sorg et Hædersminde er.
Jettas Ven! hvis mandig stærke Hierte,
Ved Religion og Dyder fast,
Stod urokket ved al anden Smerte;
Men som sank, da Jettas Hierte brast,

O du føler det; thi hendes Hierte
Aanded', slog, og følte kun for dig,
Uden Lige er din tunge Smerte,
Uden Lige var du lykkelig,
Jettas Børn! vor heede Smerte lære
Eder Dydens mageløse Værd,
Ingen, ingen saa skal savnet være,
Der ei ædel, som vor Jetta er.
Det er Dydens beste Løn paa Jorden,
Hist en større Løn den tildeelt er;
Ogsaa den er nu vor Jettas vorden,
Bliver den, og Eders Jetta værd!

Til en kiær Venindes Fødselsdag.

Atter gleed et Aar af Deres Dage,
Af ei huldt, og skiønt, som Deres Siæl;
Tit det mærknedes ved bitter Klage
Over røvet eller nægtet Held.
Deres Dyder lønnedes med Smerte,
Deres Ømhed bar Dem Sorg og Frygt,
Af end martres Deres hulde Hierte
Af en Mages Savn, en Moders Frygt;
Men vær trøstig, ædleste Veninde!
Om end Lynet hænger over Dem,
Thi dets Straaler rammer ei i Blinde;
Men retfærdig Viisdom styrer dem.
Dydens Fader i det Høie skiønner,
Elsker, signer, hvo der ligner ham,
O! vær trøstig, han som Dyden lønner,
Deres Værd og Deres Suk fornam.

Held skal vende smilende tilbage,
Manden liig til kiærlig Hustrues Favn;
Hvad er skiønt, som Gienforeenings Dage,
Efter smerteligt langvarigt Savn?
Dobbelt tryller Glæden efter Kummer,
Kiær, som Solsmiil efter Storm og Slud,
Kiær og tryg, liig Vandringsmandens Slummer,
Naar af Dagens Last han hviler ud.

O Veninde! over mange Dage,
Mange glade Dage seer jeg hen,
Da hver svunden Sorg De skal fremdrage,
Henrykt takke Godheds Gud for den. — —
Deres Fryd og Held mig skal forsone,
Med vor Jord og heele dens Besvær;
Evig Dercs Lykke — ædle Kone! —
Dette Hiertes første Ønske er!
Tit vi da skal kalde os tilbage,
Kiært, som Mindet om bortdraget Ven,
Vort ældgamle Venskabs Foraarsdage,
Nyde hver dets skyldfrie Fryd igien.

O vær trøstig ædleste Veninde!
Miskiænd ikke Deres eget Værd,
Vore Kaar uddeeles ei i Blinde,
Stævets Dyder lønnes ogsaa her.

Til G. Faye.

Vor Lod er Kummer; ingen Bøn bevæger
Den strænge Parce at formilde den;
Dog rækker hun os stundum Glædens Bæger,
Det vil vi nyde og udtømme Ven!
Og henrykt himmelsk glad vil jeg modtage
Hvert Blik, hvert Smiil, som Laura skiænker mig
Ei grubble paa, om denne Fryd er Plage,
Om denne Lykke gier ulykkelig!
Og Glædens Skaaler vil jeg først see tomme,
Før jeg og mine Venner skilles ad;
Og kommer Sorgen siden, lad den komme,
Saa var jeg dog, den Stund jeg kunde, glad.

Faarene.

(Efter Mad. Deshoulieres)

Uskyldige og muntre Faar!
Hvor lykkelige ere Eders Kaar,
I græsse i vor Eng for selvskabt Kummer frie;
Saasnart I elske, elskes I.
Ei drømte Savn aftvinge Taare,
Ei spildte Ønsker Eder saare,
Selv Kiærlighed i Eders sorgfrie Bryst
Adlyder huld Naturens Røst.
Dens Glæder nyde I, men kiænde ei dens Plage,
Og Hovmod, Ærelyst, Bedrag og Gierrighed,
Ak! — som saa grumt forgifte vore Dage,
Blandt Eder ikke finde Sted.
Vel sandt, at vi Fornuften have,
Som Eder — siger Hovmod — nægtet er,

Misunder os ei denne Skiæbnens Gave,
Ei stor er denne Fordeels Værd.
Hovmodige Fornuft, hvoraf man praler saa,
Et uselt Forsvar er mod Lidenskabers Vælde,
Lidt Viin forvirrer den, et Barn den tit kan fælde,
Alt hvad den Stolte kan formaae,
Er blot det Bryst at sønderslide,
Som daarligt sætter Liid derpaa;
Den stræng og skrøbelig vil alt bestride,
Men aldrig man den seire saae.

Bevogtede af Eders Hunde,
Er I langt tryggere for Rovdyrs Overfald,
End vi, som denne Uting værge skal,
For vore Sandsers Vold os vide kunde;
Var det ei bedre at hendrage
Ukiændte, blide, ørkesløse Dage,
End uden Sindsroe være fornem, riig,
Besidde Vid og Yndigheder?
O disse drømte Herligheder,
Hvoraf man saa hovmoder sig,

Er mindre værd end Eders sorgfrie Dage.
Af dem fra Last til Last vi styrtes ned;
De vore Hierter grusomt nage;
Vi dem vil give Evighed,
Vi Daarer, som os ei besinde,
At vi og de skal som en Drøm forsvinde.
Paa denne vide Verden intet er,
Hvorpaa man trygt og fast kan bygge,
Den blinde Skiæbne styrer Alting her,
Alt efter eget underlige Tykke.
Vor heele Kunst, vor Klogskab, vor Forstand,
Ei selv dens mindste Stød afbøde kan.
O græsser frit, I sorgfrie Faar!
Paaskiønner Eders gyldne Haar,
Trods det bedragelige Skin er I,
Som lykkeligere, saa klogere, end vi.

Til et ungt Ægtepar.

Falsk og flygtig er al Jordens Glæde,
Vinterdagens korte Solskin lig,
Naar du tryg paa Roser troer at træde,
Vryde Torne frem og saare dig.
Lykken er en Hofmand; naar den smiler,
Meener den det sikkert ondt med dig,
Og hvo i dens Favn sit Hoved hviler,
Er det første Offer for dens Svig.
Rækker Æren dig sit Honningbæger,
O da tøm ikke, smag det kun,
Første Nip deraf som Nectar qvæger,
Men der ligger Galde paa dets Bund.
Rosenkrandset Venskab for dig træder,
Faver, ung, og blid, som Vaarens Gud,
Under hvert hans Fied fremblomstre Glæder,
— Skade, Blomster gaae saa hastig ud —

Kun, hvo Himlen gav en huld Veninde,
Han har Fryd i hendes ømme Favn,
Han kan trodse Lykkens Hvirvelvinde,
Tryg i denne sikkre glade Havn.
Daarers Bifald, Ondskabs Daddel svinde,
Vintersneen liig for Solens Magt,
O! han seer, han hører sin Veninde,
Hvor kan han paa hine give Agt?
Aldrig hendes Venskab ham undfalder,
Tiden styrker det med kiærlig Haand,
Og hvert elsket Barn, de favne, kalder
Dobbelt Glæde frem i begges Aand.
Eene Dyd kan nyde disse Glæder,
Denne Lykke Daaren er for reen.
Dyrebare! den blev skiænket Eder!
Eier, nyder, og paaskiønner den.

Den attende December.

1789.

Atter, atter kommer du tilbage,
Dag, paa hvilken jeg til Sorg blev fød,
Helligholder Eders Fødselsdage,
I hvem Livets Kalk er blid og sød,
Men for mig var Malurt paa dens Bredde,
Da min Læbe rørte den, jeg græd,
Og saa skal jeg evig, evig græde,
Thi til Bunden er den fyldt dermed.
Skulde jeg da dig med Sang modtage,
Som den beedske Kalk mig rækket har!
Nei, som du, var alle mine Dage,
Et Decemberdøgn mig Livet var;
Kort og skummel var dets Morgenrøde,
Svagt og mat dets fierne Middagssmiil,

Sorte Uveirsſkyer tit det brøde,
Fæle Aften kom med gruſom Jil!
Ingen Stierne venligt Lys mig ſender,
Hulde Maane ſmiler ikke meer,
Held mig, at dog Natten engang ender,
Vinterdagens leede Rædſeler.
Mørke ſtille Nat! du mig modtage!
Snart jeg ſlumre i din trygge Favn,
Ingen, ingen ved min Urne klage,
Døe med mig, mit Minde og mit Navn!

Til

et landligt Ægtepar.

Den lykkelige, hvem den blide Himmel,
Med Yndest, Dagens Lys at helse saae,
Ham skiænkte den langt, langt fra Stæders Vrimmel,
En stille Hytte i affides Vraae,
Da tidlig rørte den hans Dienlaage,
At intet Koglerie ham blænde kan,
At Lykkens Søglelys, og Høiheds Taage,
Forvirre ei gransеende Forstand;
Veldædig lukke den sit Yndlings Øre,
For Guldets Lyd, Syrenen Æres Sang,
Men Dydens Stemme gav den ham at høre;
Ak ofte qvæles den af hines Klang!

Hans Kald det blev at elske milde Dyder,
Og Lys og Lykke frem med Faderhaand;
Og syvfold vender hver en Fryd, han gyder,
Tilbage til hans egen ædle Aand,
Tilsidst den ham en Huldgudinde bringer,
Som om endnu hans Lykke ringe var,
Og snart en Kreds af Engle dem omringer,
Og slynge Rosenbaand om glade Par.

Du seer, o Ven! af hvem min Musa lærte
De Træk, hvormed den skildrer Lykken her;
Du veed, hvor reen en Fryd det er mit Hierte,
At du den sande Lykkelige er.
O meget skiænkte dig den blide Himmel,
Dog er end ei dens rige Bæger tømt:
Du til din Boelig, langt fra Stæders Vrimmel,
En Mage bringer, som dig elskerømt;
Kun det, som vise Oldtid os bebuder,
De skiønne Genier med Rosenbaand,
De blide Hymener og Elskovsguder,
Der dandse rundt om Parret Haand i Haand,

Dem savner du endnu, men Tiden iler,
Den eene savnte Fryd at bringe dig! —
Naar spæde Glut paa Moderarmen smiler,
Da, da er du tilfulde lykkelig.

Suk.

Lyksalig den, der langt fra Menneſker,
Sit ſkiulte Liv i eensom Vraae hendrager,
Der ingen Ven med sine Griller plager,
Der ingen elſker, og er ingen kiær.
Hver Hiertets Drift kun ſkabtes til vor Smerte;
Sit eget Græskar her hver Jonas har,
Snart Venſkab, og snart Kiærlighed det var,
Og eene til vor Marter fik vi Hierte.

P. H. Aagaards Minde.

Oſtendent hunc terris tantum fata, neque ultra
Eſſe ſinent.

For hvem er denne Klage, ſom gienlyder
Fra Høiheds Borg og Ringheds mørke Vraa?
Hvo er den tabte Værdige, der nyder
Den ſiældne Hæder, at beklages ſaa?
See! hvor utrøſtelig hiſt Svada græder!
Hvis Tab begræder hun ſaa moderlig?
Hvo var han, at den unge Frihed ſpreder
De ſønderrevne Krandſe paa hans Liig?
See Armod vride haabløs ſine Hænder,
Hør Undertryktes trøſtesløſe Skriig!
Af disſes Smerte jeg vort Tab erkiænder.
Vor Aagaard! — havde de en Ven, ſom dig? —
Ei var det uſel Guldtørſt, der udvalgte
Den Bane, den med Kiæmpeſkridt du gik,

Fortrængtes Suk, og Ulves Nød dig kaldte,
I dig en ædel Talsmand begge fik,
For dem dit Hierte, som din Haand, var aaben,
Og uden Trøst gik ingen bort fra dig!
Til deres Forsvar vied du de Vaaben,
Hvormed Athene havde rustet dig.
Alt hvad du vidste, foretog, og tænkte,
Blot dine Brødres Lykke helligt var,
Hvad Lykke og Natur dig gavmild skiænkte,
Dit Pund, din Flid, dit Liv dem helligt var.

Alt fremkeeg Ondskab dristig af sin Hule,
Vor Demosthen nedlagte Lovens Sværd,
Da greb du det, og tvang den, sig at skiule,
Og at erkiænde dig dit Mynster værd.
Du liig Carthagos Helt, ved elsket Minde,
Svoer Trældom, Vold, og Uret evig Krig!
Held dig! du saae den gode Sag at vinde;
Den Fryd du tog i Graven ned med dig.

O blev du da kun viist os til vor Smerte,
Forgiæves var det skiønne trygge Haab,

Som Venskab, Fædreland, og Muser nærte!
Forgiæves ak! som vore Klageraab —
Dog — skiøndt du midt af Banen blev bortrevet
Til alle Godes smertelige Savn,
Du for din egen Hæder nok har levet,
Og aldrig, aldrig døer dit elskte Navn!
Naar skiønsom Fremtid hine Ædle nævner,
Som kiæmped for frigivne Bondes Held,
Da skal de nævne dig, de Ædles Hævner,
De Godes Haab, vort Fædrelands Marcel.
Og som du nys sprang modig frem at stride,
Ved Siden af din lumsk angrebne Ven,
Saa skal du stedse nævne ved hans Side,
Som den, hos hvem man fandt haus Aand igien,
Og bedre Digtere dig skulle sætte,
Et Minde, dine Dyder mere værd,
Kun denne Roes skal aldrig nægtes dette:
At Sandhed skrev hvert Ord, som findes her.

Krandsen.

(Efter Prior.)

Af Vaarens faure Blomsterhær,
De skiønneste, jeg kunde finde,
Violer, Roser, Lilier,
Jeg sankede til min Veninde.

En Krands til Ære for sin Ven,
Sig Laura af min Gave binder,
Men nær ved hendes skiønne Kinder,
Hvert Blomsters Skiønhed falmed hen.

Den heele Dag hun gik dermed,
Den ømme, eiegode Pige.
De blomstred', hørtes mangen sige,
Da bedre end i eget Bed,

Mod Aften hun sin Krands aftog,
Og visne var de Blomster alle,
Bedrøvet lod hun Krandsen falde,
Og Diet ned til Jorden slog.

O! hulde Die talte da,
Saa sødt, som aldrig Muser kunde,
Da ned af hviden Kind derfra
De stærke Taarestrømme runde.

Jeg saae dem, men anstilled' mig,
Som jeg ei vidste Grund at finde,
Og spurgte omt: hvad fattes dig?
Og hvorfor græder min Veninde!

Til Krandsen hun da viste hen,
Med taareblandet Smiil, og sagde,
O see! hvor stor Forandring, Ven,
Saa stakket stakket Tid frembragde.

O Ven! som Blomsterne er vi,
Vor Tid, vor Skiæbne er den samme,
Om Morgenen vi favre bramme,
Om Aftenen er alt forbi.

I Morges Stella smilte, sang,
Af tusind Ynglinger tilbedet,
Før Aften Dødningklokken, klang,
Min Taare hendes Liig har vædet.

Som Stella, der i Dag er død,
I Morgen kan din Laura være!
O! Ven! o dig dit Hierte lære,
Hvorfor din Lauras Taare flød.

Afskeed til J. Rein

kaldet til Sogneprxst i Caudocheno.

Og du — min Rein! vortrives af mit Favn!
Snart har jeg ingen, ingen Ven tilbage;
Dog — klaged' jeg ved hvert af mine Savn,
Mit heele Liv blev en langvarig Klage.
Nei heller, heller glædes jeg med dig,
At Skiærbnens Himmel eengang dog opklarer,
At eengang dog du bliver lykkelig!
"En herlig Lykke! nogen her mig svarer,
"Til halvbarbarisk Folk blandt Nordens Snee,
"I alle Pieriders Yndling sikke,
"Og vil han det for Lykke skal ansee!
"Saa lønnedes Virgil og Flaccus ikke."
Af disses Lykke altiid siælden var,
Fra Orpheus af, og indtil Charis Walter,

Misfiendelse og Avind været har,
Hvad meest blev offret paa Geniets Alter.
Det veed du, Rein! ei heller klager du,
Selv ringe Kaar du neisom veed at nyde;
Hvo kommer dine Ønsker ei ihu?
Og var det eene nok, til dig at fryde:
Ei meer du skal i slavisk Forgemak,
Af lumpne Tieners Gunst den Naade tigge,
At lades ind, og spises af med Snak,
Og trøstelige Ord, der holdes ikke.
Ja! jeg i Tanken seer dig lykkelig,
I dit saa fælt udskregne Caudocheno,
Og næsten — næsten jeg misunder dig,
Skiendt jeg ei troer med Crantor og med Zeno,
At den, der vil fortiene Navn af viis,
Saa glad og veltilfreds sig maae befinde,
I Ørens heede Vug trods Phalaris,
Som Medor hos sin nye Herskerinde.
Hvad skulde til din Lykke mangle der?
At du ei mellem Klipperne kan nyde,

Den Sværm af keedsomme Forlystelser,
Som med saa viis en Omhue her du skyede?
At ei en Giækkehær omsværmer dig,
Og dig med deres Venskab vil bedre,
Og troe, dermed de lønne værdelig
En Arving til vor Viibes Aand, og Ære?
Siig, lokke dig de Kiævlerier hid,
Der nu Parnassets Hovedfrugter ere?
Ven! hvo, som vi, har nydt dets Blomstertiid,
Kun ilde kan han sig med Tidsler nære!
Og vore Skiønne . . . dog lad mig ei her
Paa nye fornærme Jordens Herskerinder,
Hvis Vid og Dyd saa sand og ægte er,
Som Roserne paa deres Purpurkinder,
Men knap du savner dem, hvor Lina er;
Nei! hvis herned et Længselsuk du sender,
Det er for os, som have dig saa kiær,
Hvem du af længe prøvet Venskab kiænder.
Snart Vennesavnet selv dog svinder der,
Du har dit Hiertes elskede Veninde,

Hun dobbelt dig hver Dag vil blive kiær.
Og dobbelt Lykke i din Ømhed finde;
Af ingen Club til Flane viet ind,
Usmittet af saakaldte Modens Sæder,
O Ven! med ømt og troefast Vennesind,
Hun deele vil din Sorg, og dine Glæder.
Og naar engang til kunge Dages Løn
Med Faderfryd dig Himlen vil velsigne,
Naar Lina skiænker dig en elsket Søn,
Du seer ham vore frem, og dig at ligne,
At arve mod hver nedrig Last dit Had,
Din Ild for Venskab, Dyd, og Norges Ære,
Da skal du i dit Caudocheno glad,
Og lykkelig trods nogen Fyrste være.
O Ven! det skee! du vorde lykkelig!
Din Ven skal høre det, og sig skal fryde;
Den Fryd, som Venners Lykke skiænker mig,
Er Alt, hvad Skiæbnen under mig at nyde.

Anacreons Gravskrift.

(Efter Anthologien.)

Alle Glæder dig til Hersker kaare,
Du som Smerdias saa trofast var,
Musers Yndling, som med Længsels Taare
For Bathyl tit Vinen blandet har.
Selv i Dødens Rige Kilden flyde,
Med Udødeliges Drik for dig!
Dig hver elsket Vaarblomst skiøn frembryde,
Og dugperlet Myrthus krandse dig!
Hos Proserpina i Dans du slynge
Om din Curipyle kiærlig Haand!
Ogsaa der du Glædens Sange synge,
Liige dem, som her henrev vor Aand.

For en Ven
til
en ædel Piges Fødselsdag.

Er det den sande Lykke her paa Jorden,
At skabe milde Glæder rundt om sig,
Veninde! din den skiønne Lod er vorden,
Og syvfold du i Dag er lykkelig;
Thi skiøndt imellem alle dine Dage,
Ei een svandt ubrugt, uvelsignet hen,
Med syvfold Fryd vi dog den Dag modtage,
Da du blev skiænket os af Himmelen.
Med frydfuld Stolthed hver af Dine nyder
Det skiønne Syn af mageløse Værd,
Og dvæler ved enhver af Dine Dyder,
Og føler henrykt, at han er dig kiær.
Og jeg, Veninde! jeg som tidlig lærte
Dit fulde Værd, som tidlig blev din Ven,

O tænk, hvad Fryd det var for dette Hierte,
Hvergang dets første Høitid kom igien!
Ja! vil end Skiæbnen mig engang bortrive,
Langt fra hver Ungdoms Ven, og langt fra dig,
En Glædesfest skal dog din Dag mig blive,
Maaskee den eeneste, der er for mig!
Glad skal jeg da gienkalde mig dit Minde,
Hvor ædel, from, og huld og god du var,
Gienkalde mig, at du var min Veninde,
Og føle: du er stedse, hvad du var.
Og høit skal da min heede Bøn opstige,
For din Lyksalighed til Dydens Ven,
Og dine Dyder, eiegode Pige,
Mig være Borgen, han bønhører den.
O bliver du engang saa lykkelig,
Du end ei har det mindste at begiære,
Da tænk, at Himlen dig ei skiænkte mere,
End du var værd, og end jeg ønskte dig.

J. C. Bernhofts Minde.

Og du, min Bernhoft! du ei heller meer,
Nys iilte jeg saa freidig giennem Livet,
Af ædle Venners muntre Kreds omgivet,
Og kun eet Glimt, og jeg mig eene seer.

Grum saarer Skiæbnen Stød i Stød det Bryst,
Hvis sidste Saar end utillukte bløde,
Hvor jeg seer hen, mig mines Grave møde,
Jeg finder Kummer, hvor jeg søger Trøst.

Naar Skiæbnen ynksom kalder den herfra,
Der vaandes under kummerfulde Dage,
Hvem Morgenrøden vækker kun til Klage,
O! ei er det hans Ven, der klager da!

Men du! ei gunstig Lykken til dig saae,
Hun sine Gaver eene den tildeler,
Der smiggrende for hendes Alter knæler,
Paa Qvindeviis Gudinden vindes maae.

Men hendes Gunst var Qvindegunst for dig,
Du begges heele Intet viis erkiændte,
For begges Yndest intet Suk du sendte,
Og ingen Klage aftvang begges Sviig.

Ved ædel Nøisomhed du fandt dig riig,
Den gav dig Evne Brødres Hielp at være,
I disses Venskab satte du din Ære,
Og dette Held var nok, var Alt for dig.

Og aldrig skal du tabe denne Løn,
Din Grav skal mangen Ven, med sølvgraae Isse,
Og disse Ord til yngre Broder vise,
Han var min Ven, og ægte Norges Søn.

Sapphos Fragment.

(Oversat.)

Som Zeus lyksalig er den Mand,
Der ved din Side sidde kan,
Og see dit huldе Smiil, og høre,
Din Tryllerøst med henrykt Øre.

Af dette Smiil! den Tryllerøst,
Berøser, daarer dette Bryst,
Igiennem alle Aarer flammer
En ukiendt Lue, Øiben stammer,
Naar jeg dig hører, skimter, seer,
Jeg aander, sandser neppe meer,
Jeg gyser, bæver, blusser, blegner,
Og halvdød for din Fod nedsegner.

Til Thalias Carolina.

(I en Samling Poesier.)

Du her ei Evald, ei vor Viibe finder,
Da du bortveeg for nedrig Avinds Sviig,
Med Gratierne alle Sanggudinder
Forbittrede bortiilte efter dig.
Sin Evald tog Camenen strax tilbage,
Snart kaldtes Viibe bort af Gratien,
O! vort Parnasses korte Sommerdage,
Med dig, o Caroline! svunde hen.

Forgiæves! o forgiæves lytter du
Her efter fordums Tryllemelodier,
Ak eene vi Smaaefugle qviddre nu
I Musers Lund, og Philomele tier,
Dog qviddre vi saa godt, vi have lært,
At tækkes Musers yndigste Veninde,
O! er vort Qvad end ei dit Bifald værdt,
Vor gode Villie dog din Yndest vinde.

Efter
En Foreſtilling af Grevinde Almaviva.

Veninde! paa Parnas en hæftig Trætte
Nys mellem begge Scenens Muſer var,
Den var om dig; tro vil jeg den berette;
Du veed jeg overalt Spioner har,
For hendes beſte, ypperſte Præſtinde,
En Laurbærkrands hver af dem bundet har,
Da pludſelig de begge ſig befinde,
At begge Krandſe een beſtemte var.
Der vilde længe ingen af dem vige,
Gudinder ere Damer, ſom man veed,
Og denne deres Trætte, ſandt at ſige,
Hver Dommer kommet var i Knibe med.
Omſider eentes begge, at de vilde
Dig overlade Valget mellem ſig,
Men ſtudſende de ſaae, de kom for ſilde;
Alt havde Gratierne krandſet dig.

Ved Fredrik Sneedorffs Død.

Han var saa god, som han var viis og lærd!
Saa ved din Faders Grav lød alles, alles Klage,
Vi ved din tomme Gravhøi den gientage,
O Ven! den Roes var du ei mindre værd.

Glad Musers yngre Søn med dig gik Haand i Haand
Med Lyst han agted paa, hvad du ham lærte,
Din eiegode Blidhed vandt hans Hierte,
I det din Lærdom dannede hans Aand.

Og hvo blandt Landets sande Hædersmænd,
Hvis allermindste Ydest alt er Hæder,
Hvo agted dig ei høit, var ei din Ven?
Held den, en Rothe, den, en Suhm begræder.

O tør min Graad med disses blande sig?
Som disses den dig ei kan hædre,
Dit Værd de kiende, og bedømme bedre,
Men meer end jeg, de ikke elske dig.

For en Ven med en Rose

til

Mad. M. C. Biern.

En bedre Digter os fortalte, *)
At mellem alle Blomster du
Dig til din Yndling Rosen valgte,
Da den er huld, og skiøn som du,
Og Lige altid søger Lige.

Men hvis, som vi, han kiændte dig,
En bedre Grund han kunde sige,

*) Vor Tode, som nyelig i et Vers, der maaskee er den smukkeste Compliment, vi eie paa dansk, til Mad. B; som tilkiændte Rosen Skjønheds-priis, havde sagt:

O! du behøver ei at sige,
Du har den smukkeste blandt Blomster kiær,
Vi veed jo: Lige elsker Lige.

Hvi Rosen er dig kiær, og lig.
Ei er dens Skionhed al dens Værd;
Ei blot vort Øie den behager,
Ved indre Fortrin den indtager,
Derved din Gunst den værdig er!
Thi selv du føle maae i Løn,
Dit Hierte, og din Aand Veninde!
Dig alle Hierter maatte vinde,
Var du endog langt mindre skiøn.
Den første mellem dine Dage,
Huld denne Rose du modtage,
O gid du vilde ynde den,
Fordi den sendes af en Ven.

Bions Klagesang over Adonis.

For Adonis er min Klage;
Den deilige Adonis er ei meer.
Elskovsguderne gientage,
  Ak Adonis er ei meer!
Ynkværdige, ynkværdige Cythere,
Hviil ei paa Purpurleiet mere,
Vaag op, og klag, og hyl, og slaae det skiønne Bryst,
Adonis er ei meer! din Elskede, din Lyst!
  For Adonis er min Klage,
  Alle Elskovsguder klage,
  Ak Adonis er ei meer.
Paa Bierget, hvor han dristig gik at jage,
Han af et grusomt Rovdyr myrdet er.
End synes han sin Aande svagt at drage,

Ak! men over hvide Hud,
Fuser sorte Blodstrøm ud;
Stivt og brustent er hans Die,
Rosen paa hans Læber døer,
Guder! Guder i det Høie!
Kysset, selve Kysset døer.
End ved det Dione hænger;
Skiøndt han aander ikke længer,
Elsker hun hans Kys endnu . .
Ak! Adonis, ak men du
Ei Diones Kys fornemmer,
Ak Adonis! ak for dig,
Hver en Elskovsgud med mig,
Høie Klagesang istemmer:
Stort og rædsomt er dit Saar;
Større Cypris Hiertesaar!
Dine Mynder, dine Svende,
Jamre høit omkring dit Liig!
Nympherne begræde dig!
Alle sørge svagt mod Hende.

Gienncm Skov, og giennem Lund,
Trøsteløs omvanker hun,
Vildt udslaget flaggrer Haaret,
Nøgen er den skiønne Fod,
Tiorne vædes af dens Blod,
Selv hun føler ei til Saaret.
Med trøstesløse, skarpe Skriig,
Sin Ven, sin Elskede, sin Mage,
Hun fordrer jamrende tilbage.
Forgiæves! over kolde Liig,
Ustandset sorte Blodstrøm rinder;
O! Ulykkaligste iblandt Gudinder!
Høit jamre Elskovsguderne med dig.
Skal alt da tabt med din Adonis være;
Ak! ei er du den skiønne Cypris mere,
Din Skiønhed døde med din Ven!
Bierg, og Skov Diones Skriig gientage,
Lundene istemme hendes Klage,
Kilderne begræde Cypris Ven,
Blomsterne af Kummer visne hen;

Over alles, lyder hendes Klage:
Adonis! ak Adonis er ei mere!
Fierne Gienlyd jamrende gientage:
Ak Adonis er ei meer!
Hvo sørger ei med Kiærligheds Gudinde;
Da over døde Elskers Liig
Hun saae hans Purpurblod at rinde,
Med smertelige Jammerskriig
Mod ham hun rakte sine Arme,
Og raabte: bliv Adonis! bliv du Arme!
End eengang, sidste Gang med kiærlig Arm
Dig din Dione trykke til sin Barm,
Hæfte sine Læber fast til dine!
Vaag op Adonis! hør din Erycine!
Et Kys, et kiælent Kys jeg kræver kun!
Lad det til Afskeed dvæle paa min Mund,
Eet Kys, som Kiærlighed det giver,
At jeg i sidste Favnetag,
Indbrikke maae dit sidste Aandedrag!
At, da du mig for evig røvet bliver,

Jeg der indaande kan din hele Kiærlighed,
Kan giemme det i min Adonis Sted,
Adonis! ak du flyer, du flyer din Elskerinde,
Du flygter til Cocyti Strand,
Til Skyggers grusomme Tyran.
Jeg Arme lever! o jeg er Gudinde,
Vee! Vee! jeg er udødelig!
Ak! jeg kan ikke følge dig!
Du, Persephonia! modtage
Min Ven, min Elskede, min Mage!
Ak langt er du i Vælde over mig;
Al Jordens Herlighed maae hylde dig,
Usigelig er jeg ulykkelig!
Evindelige Smerter mig fortære;
Adonis! min Adonis er ei meer!
Ak du er død, min Elskede! min Ven!
Min Elskovs Lykke som en Drøm svandt hen,
Du er Enke, o Cythere!
Og faderløse Elskovsguder ere!
Din Cestus selv med ham du mistet har,

Dog uden ham hvad Gavn din Cestus var?
Ubesindige! hvi skulde du dig vove,
Mod vilde Rovdyr i de grumme Skove,
Mon det for dig, du Yndefulde, var?
Saa lød Diones høie Klage;
Elskovsguderne gjentage:
Vee! vee dig, Cypria! Adonis er ei meer!
Din skiønne elskede Adonis er ei meer!
Strømmeviis Gudindens Taarer flyde,
Strømmeviis, som hendes Elskers Blod,
Af hendes Taarer Lilier frembryde,
Og Roser af Adonis Blod.
For Adonis er min Klage,
Den deilige Adonis er ei meer.
Du ei i Skovene gieufordre nu din Mage,
O Aphrodite! her hans Baal du seer.
Du seer ham paa dit eget Leie hvile!
O! hvor han end er skiøn, som død!
Saa skiøn, som hvilte han i Sovnens Skiød,
Cypris! til din Elskede du ile!

Smyk! o smyk det kiære Liig
Med dyrebare Purpurklæder,
Minderne om fordums Glæder,
Ak som evig svandt for dig!
Med Blomsterkrandse du det pryde,
Hvis ei hver Blomst med ham henvisnet er.
Med Myrrha du det overgyde,
Du ei behøver Myrrha meer.
Hist hviler han paa skiønne Purpurklæder,
Omkring ham Elskovguders Skare græder,
Og paa hans Liig, de offre favre Haar.
Hist een sit Kogger under Foden træder,
En anden Buen sønderslaaer,
En brækker Pilene, i Guldkar bringer
En fierde Kildevand at toe Adonis Saar,
En kiøler det med sine Vinger,
Men har ei Kraft at see derhen;
Men alle jamre for Cytheres Ven!
Mod Døren udslog Hymen Fakkelen,
Sin Blomsterkrands han sønderbryder,

Ei meer til Fryd hans Hymenæus lyder,
Men Graad og Sukke qvæle den.
Chariterne begræde Myrrhas Søn!
Ak han er død, som var saa huld, saa skiøn!
Saa, høiere end Cypris selv, de klage;
Selv Parcerne begræde hendes Ven,
Med Sang de kalde ham fra Gravens Land tilbage,
Men ak! han hørte ikke deres Klage,
Ei giver Persephone ham igien.

Græd ei, o Cypris! mere for din Ven!
Hold eengang inde med din Klage,
Naar Aaret bringer os hans Fest tilbage,
For ham med dig vi jamre skal igien.

Afskeed til mit Fristed.

1 7 9 5.

Farvel! Farvel! Tak for hver Glimt af Glæde,
Saa sjældent det end var, jeg hos dig nød!
Men dobbelt Tak, fordi du lod mig græde,
Useet, uspottet i dit trygge Skiød.
Maaskee, jeg aldrig, aldrig seer dig mere.
Af idel Tab mit Liv en Kiæde er,
Men evigt helligt skal det Fristed være,
Jeg fandt i Livets værste Dage her!

Suk ved min Faders Grav.

Fader! lad mig komme dig ihu,
Mindes, lære, arve dine Dyder,
At naar Døden Timeglasset bryder,
Jeg da kan hensumre blidt som du.

Til

min ældste Vens, J. Kierulfs Bryllup.

Min Ven! som næsten i min Barndoms Dage,
Mig rakte broderkiærlig Haand,
Veileded troe mit Hierte og min Aand,
Og mig fra maugen Afgrund drog tilbage,
Hvis Venskab var, og er, og skal for stedse være,
Min Banes Lyst og Held, min Vandrings Ære;
O kald dig i din Fryd ved elsket Piges Bryst,
Henfarne mørke Dages Frygt tilbage,
— At mindes fordums kummerfulde Dage,
Forsøder bedre Tiders Lyst —
Da vi med ængstligt Blik ud over Livet saae,
Der liigt et rødsømt Hav for vore Øine laae,

Hvor Farer truede, hvorhen vi Synet vendte,
Hvor ei vor Reises Maal, og ingen Havn vi kiændte,
— O Held dig, Ven! nu i din Elſktes Favn,
Du fundet har den ønſkte trygge Havn,
Der kan du hver udſtanden Storm forvinde,
Og ſkulde Uveir drage op paa nye,
Did kan du tryg om Hielp og Tilflugt tye,
Og freidig Kraft til Fremtids Vandring finde,
At iile Sturleſonners Bane frem,
Og naae Udødeligheds Havn med dem.
Og jeg min Ven! naar Sorger mig nedtrykke,
Naar dybt jeg ſavner, hvad vel evig nægtes mig,
O Held mig da, at jeg kan tye til dig,
Og glemme Savn og Sorger ved din Lykke.

Og du, hans Lotte! gode, ſkiønne, hulde!
En Roſenknop jeg ſaae fremſpire huld og ſkiøn,
Mindſt troede jeg, det var min bedſte Ven til Løn,
At den ſaa ſkiøn og huld fremſpire ſkulde;
Stadfæſt ham nu, den reene, ømme
Trofaſte Ægtekiærlighed,

Den Fryd, en kiærlig Mand og Fader lønnes med,
Vort gamle Ideal for sand Lyksalighed,
Er meer end Ideal og Digterdrømme!
Det vil du, gode Pige! du vil finde
Din Lykke i at see ham lykkelig,
Og vide, han er blevet det ved dig!
Og vær da og hans ældste Vens Veninde!
O nyder, nyder, dyrebare Venner!
— For at indfatte Alt i eet —
Saa reent et Held, som Dyd og Kiærlighed fortiener,
Og som jeg ønsker Eder det.

Mira.

(Efter Waller.)

Om Aftenen blev Adam skabt,
Straax stirred hans henrykte Øie,
I frydefuld Beundring tabt,
Paa Stiernerne, der funkled i det Høie,
Snart Edens korte Nat forsvandt,
Da skiøn frembrød den unge Morgenrøde,
Nu Nattens Døttre flygted', blegned', døde,
Dagmoders Trylleſmiil hans Hierte vandt;
Men straalende i herlig Majestæt,
Han Dagens stolte Herſker seer fremstige,
Flux glemmer Adam alt, hvad han har seet,
Tilbedende den Uforlignelige.

O Mira! kan du forekaste mig,
Jeg før for andre Skiønne brændte,
Jeg da som Adam intet større kiændte;
Nu først jeg dig har seet, og elſker dig.

Melpomene

Ved Samsøes Sørgeminde.

Mangen Taare paa min Krands er runden,
Glædestaare, medens jeg den bandt,
Ak! og da den var forgiæves bunden,
Mismods Taare randt.

Nu den pryde Samsøes Sørgeminde,
Denne til hans Tinding bundne Krands!
Bramme der, til den en Skiald kan vinde,
Ved et Værk som hans.

Du, som denne Hæder stolt begiærte,
Udræk ikke uindviet Haand,
Nærm dig ei, har du ei Samsøes Hierte,
Samsøes Aand.

Nærm dig ikke, voved du at spilde
Dyrebare Tid paa Fias og Tant,
Drak du ei som han af Kundskabs Kilde
Kiærlighed for Ret og Skiønt og Sandt.

Nærm dig ikke, kan du ikke hente,
Af dit Hierte Dyds og Ømheds Sprog,
See! o see, hvor grant han begge kiændte,
Viid, hvor han det tog.
Vil du liig min Samsøe vorde Digter,
Da som han, vær Borger, Ven, og Mand,
Elsk da dine Venner, dine Pligter,
Elsk dit Fædreland, som han.
Seent, jeg frygter, seent vil nogen vinde
Krandsen, jeg paa Urnen sætter hen,
Længe Melpomenes Taare rinde,
For sin tabte Ven.

Til
Digteren Falsen.

(I et Exemplar af Samsøes Skrifter.)

Ven, som fortolked Melpomenes Savn,
Jil, iil! hun kalder dig, det at oprette,
Og til din ædle Tinding vil hun flette
En Krands liig den, der hædrer Samsøes Navn;
Naar Themis Fieldvei trætter dig at vandre,
Du hvile blidt ved Hippocrenes Væld,
Tit, Ven! du giæste det! det lader vel,
At Eeg og Laurus grønnes hos hverandre.
O! saa var og min Drøm i bedre Tid,
— Saa mangen gylden Drøm med hine Dage flyede, —
Dog synes mig min Aften mere blid,
Naar jeg mig nægtet Krands seer Venners Tinding
pryde.

Den ædle Digters Minde.

(Efter Littleton.)

Ei kom jeg Eders Skaansel at begiære,
For Scener af! hvis Digter ei er mere,
Nei de, som han, imens han vandred' her
Bedst Talsmand finde vil i eget Værd,
Hans Venner! — seer min Graad, tilgiver den,
Hvad her I see, er ikke Kunstneren, —
Hans Venner elskte han, saa varmt, saa ømt,
Saa frie for Egennytte, reen for Skrømt!
Hans Trofasthed, hans Iver uden Lige:
Ei Ord beskrive kan, men vore Taare sige.
O ædle Sanddruehed! o Troskab uden Meen,
O Dyd, saa mild, saa ægte, og saa reen!
O ømme Kiærlighed for Brødres Vel!
Hvor finde I et Tempel, som hans Sixl?
Saa Manden var; I kiænde Digteren,
Til yndig Veemod rev han Hiertet hen,

Fra fulde Sixl bred fyrigt Bifald ud,
Naar han fortolked Dydens milde Bud,
Sin himmellærte Luth indvied hans Camene
Til ædle milde Følelser allene,
Og intet Ord undslap hans kydske Pen,
Han kunde dvende attraae udslukt igien.

Et Vaarsuk.

(Efter det Franske.)

O kom! kom snart tilbage, hulde Vaar!
Hvi dvæle dine glæderige Dage?
See taus, og død, og skalvet Lunden staaer,
Giv Liv og Sang, og Skygge bid tilbage!
Ak naar med tætte Løv du Lunden klæder,
Da kan jeg Arme ufeet dølge der
Den heedske Graad, jeg for min Falske græder,
Til andet Gavn mig aldrig Skyggen er.

Til

Samsøes og min sande Veninde.

(I et Exemplar af Skuespillet Sommeren,

Dyvekes første Forestillings Dag.)

Taus hviler Laurbærlundens Philomele,
Af alt for kort dens skiønne Sommer var;
Og ingen, ingen Sanger Lunden har,
Der kan med lige Toner den besiæle.
O du! som skiønnede dens fulde Værd,
Hvem til Behag det var dens Lyst at qvæde,
Kan Du vel faae den svage Qviddrer kiær,
Der vover Lundens Taushed at afbryde,
Og lader sine vilde Tonetag
I de forladte Skygger lyde,
Som nys gienlød af Nattergalens Slag?
Af jo! det vil du; thi den beiler ikke
Til Philomeles Hæder eller Rang,

Nok, naar den ikkun med ukonſtlet Sang
Dig kan adſprede nogle Øieblikke;
O! herlig er den lønnet, derſom kun
Med mindre Bitterhed din Taare rinder,
Og mindre ſeen henglider Sorgens Stund,
Og mindre mørk og fæl du Lunden finder.
Og hvis et flygtigt Bifalds Smiil du gav,
Da vilde den — dog ſtille Daare! ſtille!
O! ſee de heede tunge Taare trille,
Og ſæt dig taus ved Philomeles Grav.

Til en Ven.

(I Nathan den Vise.)

Med denne Vennegave lad mig, Ven!
Min kiærlige Admindelse forkinde,
At naar omsider jeg er slumret hen,
For savnet Roe i stillen Grav at finde,
Du ved at tage Lessings Værk i Haand,
Det Venneminde trofast mig kan yde:
"Vel har man undertiden roest hans Aand,
"Men liden Ret hans Hierte monne nyde;
"Ak og det dog hos ham det bedre var.
"Hans Glæde var at vide andre glade,
"Hans Hiertes allerstørste Qval at hade,
"Thi ene til at elske skabt han var;
"Som Lyn forsvandt hans korte Foraarsdage,
"Ei har jeg kiendt min tabte Ven deri;
"Men de, hvis Byrde jeg ham saae at drage,
"Gud være lovet, at de er forbi.

Den fortvivlende Elsker.

Nei bort med Sange, bort med Dands,
Bort med Lyæi Vedbendkrands,
Og bort, langt bort med alle Glæder.
Og langt, langt ogsaa bort med dig,
Du som er froe og lykkelig,
Hvi martre den, som trøstløs græder?
For vel jeg kommer kun ihu
Den Tid, da jeg var glad som du,
Den skiønne Tid, som ei er mere,
Da glad jeg drømte Polly min,
O! hvad mod denne Fryd kan din,
Og hvad kan nogens Glæde være?
Da var mit hele Liv en Dands,
I Fryds og Elskovs Blomsterkrands,

Mig Polly giennem Livet førte,
I, hvad jeg hørte, hvad jeg saae;
I, hvad min Tanke kun faldt paa,
Jeg Polly tænkte, saae, og hørte.
Om hende Nattergalen sang,
Om hende Skovens Chore klang,
Om hende risled Væld og Bække;
Hver Trætop sused hendes Priis,
Zephyr og Storm, hver paa sin Viis,
Sang hendes Skiønhed, hendes Tække.

Til Fryd mig da hver Dag frembrød,
Den oprandt kun af Nattens Skiød,
For til min Polly mig at bringe;
Hos hende fandt hver Aften mig,
For den, der elskes lykkelig,
Flyer Dag, og Aar med Lynets Vinge.

Da randt hver Bæk med Viin for mig,
Thi hver Drik Vand var Skaal for dig,
Min elskelige, elskte Pige!
Sin Nectar Cypris giød deri,

Og Gratierne ſtemte i
En Sang for mig, og for min Pige.
Skiønt var mig da det hele Aar,
Thi Sommer, Vinter, Høſt, og Vaar,
Om min og Pollys Ynde ſtreede,
Mig var hver Aarstid lige kiær,
Thi ivrig kappedes enhver
At bringe mig, og Polly Glæde.
O Vaar! hvor lykkelig jeg var,
Naar jeg din første Roſe bar,
Din første Gave til min Pige!
Hvor froe hun tog den af ſin Ven?
Saae nu paa mig, og nu paa den,
Og Læben kunde intet ſige.
Da, ſkiønne Sommer, da kom du!
O dig jeg komme ſkal ihu,
Saa længe jeg mig ſelv hukommer.
De underlige Vandringer
Ved Aftenrødens Trylleſkiær,
O det var mine Dages Sommer!

Og naar med Høstens Gaver riig,
Jeg iilte, Polly! glad til dig,
Og saae dig dem med Fryd modtage!
Og saae hver mindste Frugt dig kiær,
Og saae, min Haand gav Frugten Værd,
Hvor signed' jeg da Høstens Dage.

Og naar da glade Vinter kom,
Og samled os fortroelig om
Den lille Ovn i trange Stue,
O der var Elskovs Helligdom,
Thi der var Dydens Helligdom;
Ved Vestas tændtes Amors Lue.

Hvert Blik, hvert Ord, var Fryd, var Held,
I hvert stod Pollys hulde Sixl,
Med Vid og Ømhed, Kraft og Ynde.
O hvor mig Jorden da var kiær!
Hvor Dyden for mig havde Værd?
Jeg hørte Polly den forkynde.

Den Tid, den gyldne Tid svandt hen,
Og Mindet har jeg kun igien,

Mig daglig Saaret at oprive,
Dog lad det bløde, ſmerte mig,
O lad det, lad det ædre ſig,
Helbredet ſkal det aldrig blive!
Thi bort med Sange, bort med Dands,
Bort med Lyæi Vedbendkrands,
I Glade, bort med Eders Glæde,
Min Glæde tabtes med min Møe,
Thi — til Gud under mig at døe,
Ak! — under, under mig at græde.

Venſkab.

(Efter Gotter.)

Om Dyd og Aand ei Skiebnen rører,
Og ei dens Egenſind formilde kan,
Der ſnart os korte Gravvei fører
Ad Blomſterſti, ſnart giennem Ørkens Sand;
Om alt omſkiftes, Haabet troløſt bliver,
Sit Spil med vore Ønſker Lykken driver,
Selv bedſte Hierte tit forvilder ſig,
Og dette Vildſpors Offer bliver,
Skal jeg derfor i Dorſkhed hylle mig,
Og glædeſkye mit Liv bortſukke,
Og ei de hulde Blomſter plukke,
Der ſmile mig imøde paa min Sti?
Gaae fromme Vandrer fremmed, kold forbi,
Ei vennehuld ham Haanden byde,

Og — ak! den korte Stund, jeg kan —
Det Held, at være Menneſke, ei nyde!
Opfindſom ſig til Qval er den Forſtand,
Der ſlige Love give kan;
Den, ſom et Fortrin os blev givet;
Men ak! i det vi deraf ſtolte ſee
Ned med Foragt paa Dyrene,
Vi kun os ſelv forgifte Livet,
Og for vor Møie høſte Qval.
Forgiæves har ei Godheds Fader,
Paa Livets Tornevei ſtrøes Glæder uden Tal,
Blandt hvilke han os Valget overlader.
Hiſt byder Rigdom os ſin Skat,
Her peger Æren til hvert gyldent Sæde,
End i Olympen ubeſat;
Omblomſtret af den unge Glæde
Hiſt kneiſer Elſkovstempelet;
Sit Hiertes Raahed at formilde,
Og ſig til Sæders Blidhed bilde,
Med Ilen flaggrer Ynglingen til det.

Selv Viismænd søge det, og smile,
Og sanke ved dets korte Hvile,
Ny Kraft til Livets Reisefærd.
Bort Ære, Rigdom, Elskov her!
En blid, en ædel Sixl at finde,
Ved Sympathie at faae hinanden kiær —
Og i et Øieblik af himmelsk Værd,
For Evigheden Venskabsbaandet binde,
Det Jordens bedste Himmel er,
Mig at opflamme ene værd.

Det er saa sødt igiennem Ørkener,
Hvor aldrig Folkefied end sporet er,
Ved Vennehaand en Vei sig at opdage,
Saa sødt paa Afgrundssvælgets steile Bred,
At stætte trygt sin Vens usikkre Fied,
Og Haand i Haand hinanden at ledsage.
Saa sødt, sin Ven, i Tørstens Øieblik,
Af hule Haand at række Lædskedrik.
Saa sødt, naar barske Storme tude,
Og Vandringsmanden Død bebude,

At dele med sin Ven sin Kappes Lye;
Saa sødt i Middagssoel og Midnatsskye,
I rædselfulde Skov, hvor Rovdyr skrige,
Og Røvere sig efter Rov omsnige,
Tryg ved Uskyldighed at ligge;
End sødere blandt Skovens Jubelchor
Vor Skabers Herlighed at prise,
Og ved Naturens Moderbord,
I høie Lindes Mulm at spise,
Og efter tung og møisom Gang,
Ved Vennetale sig at glæde,
Og under Spøg og Jubelsang,
Ved kiøle Bæk at tage Sæde.
O Venskab! Venskab! Livets Lyst!
Alkiærlighedens Førstefødde,
Er selv for haables Syges Bryst,
Helbredningsdrømme halv saa søde?
O Livets Labyrinth! hvad var den uden dig!
Du over hvert mit Fied dit milde Lys udsprede,
Stolt af, din Guddom mig vil lede,

Jeg gaaer, hvorhen du fører mig.
Paa Moderarm du mig, som Barn, har baaret,
Som Yngling styret mig med Varselsraad,
Havt Medynk med min Klagegraad;
Og naar du har mit Hierte saaret,
Med nye Glæder qvæget mig.
Thi jeg i Fryd vil takke dig,
Vil takke, selv naar Afskeedstaarer trille;
O tit sig disse Taarer stille.
I Favnet af nyfundne Ven;
Tit, naar end saaret Hierte bløder,
Uventet ad en Omvei møder
Vor tabte Broder os igien;
Og de, der skiltes ad om Morgenen,
I Aftenskygger samles med hverandre,
Og Haand i Haand til Hvile vandre.
O J! mit Valfarts første Held!
I ømme Vidner til mit Foraars Drømme,
Da Morgensolen Lysets Strømme
Udøste over os af rige Væld.

Forgiæves signende jeg helser Eder,
Forgiæves vil min Barm mod Eders slaae;
Forgiæves ak forgiæves jeg udbreder
De længselfulde Arme efter Eder,
Vidt spredtes I! ad fierne Stier maae
Jeg som et Spil for Lykken gaae,
Mon paa den dunkle Huulvei, den mig leder,
Jeg aldrig haabe tør at møde een af Eder?

Ved Orpheus Schulzes Død.

Farvel! o Schultz! til hine bedre Kloder,
Der ingen Sorg, ei Sviig, ei Sygdom boer,
Gienfind din Harmonie i Engles Chor,
Og i hver Engel find dit Hiertes Broder!

Fragment.

(Af Mad. Deshoulieres Idylle, Blomsterne.)

Kon da saa stor en Lykke Livet er,
At vi os skulde ønske det tilbage,
Og mindes, hvo det har saa kiær,
Hvor Livets Tab befrier ham fra Plage?
Det blot en Samling er af Frygt, af Smerte,
Af Møie og Bekymringer;
For den, der Stovets Lod at kiænde lærte,
Ei Død det største Vanheld er.

Til min Camma,

den 19 October 1797.

I Fior paa denne Dag landflygtig, elſkte Pige!
Jeg neppe torde hviſke Carl dit Navn,
I Aar, i Dag, jeg ved dit elſkte Favn,
Kan dig min Tak, min Fryd, min Lykke ſige,
Kan ſige dig, hvordan mit heele Færd,
Mit hele Jeg ſig gandſke har forandret;
Hvordan ei blot nu Roſer blomſtre der,
Hvor jeg blandt hvaſſe Tiørn har hidtil vandret.
Hvordan jeg ved dit troe, dit ømme Bryſt,
Ei blot forvundet har hver fordums Smerte,
Ei blot gienfundet tabte Haab og Lyſt,
Men meer endnu, mit tabte fordums Hierte.
Bortmanet er nu den Miſantropie,
Som nys i marterfulde Hierte boede,
Hver Spire Had, man havde ſaaet deri,
Er nu opluget, rykket op med Rode.

Jeg ved din Barm er øm og god igien,
Undskylder Svaghed, Uret jeg forlader,
Ere alle Brødres broderlige Ven,
Og elsker sønlig alles store Fader.

Smiil ei, min elskte Pige! naar du seer,
Jeg ber dig snakker for om mine Dyder,
O jeg for dem dig skylder meget meer,
End for al den Lyksalighed jeg nyder.

Naar jeg mig finder bedret i din Arm,
Da, Elskede! da føler jeg tillige,
Den glade Vished, at ved denne Barm
Skal dine Dage rinde lykkelige!

Om jeg end ei min Elskte liig og værd,
Saa god, saa skyldfrie reen, som hun kan blive,
— Den Snee, hvis Reenhed engang plettet er,
Ei Solen selv kan fordums Hvidhed give —
Jeg dog hver Dag, jeg lever glad med dig,
Skal bedre, ømmere, dig mere værdig blive,
At jeg da ret maae see dig lykkelig,
Og Himlen mange, mange Dage give!

Til Modgang.

(Efter Gray.)

Himlens Datter! uforsonlige!
Du, som tæmmer Dødeliges Hierter,
Du, hvis Jernriis med sin Tugtelse,
Skrækker Lasten, og tit Dyden smerter.
Opblæst Hovmods følesløse Aand
Lære Lidelse i dine Demantsbaand!
Sig ved ukiændt Qval forgiæves veene
Purpurklædt Despot uynket og allene!
Inden din og alt det Godes Fader,
Sendte Dyd sin Yndling til vor Jord,
Dig han hendes Barndom overlader,
Sprøde Sind at danne dig betroer.
Barske Pleiemoder, hvad du bød,
Længe, længe hun med Taalmod lød,

Sorgen kun ved dig at kiænde lærte,
Vant ved egen Qval at ynke andres Smerte.
Skrækket ved dit Nødselsblik sig spreder
Selvtilfredse Slægt af Daarskabs Blod.
Skygger, Støi, de tankeløse Glæder,
Unde Sjælen Tid at være god.
Let hensprædes de, og med dem flye
Sommervennen, og den sleedske Fiende,
Til letsindig Medgang de dem vende,
Sværge hende Troe, og troes paa ny.

Mærkklædt Viisdom dybt nedsænket i
Tanker, dem hun henrykt giennemtrænger,
Og den tause Møe Melancholie,
Hun, hvis Stierneblik i Støvet hænger,
Alles Ven, øm Broderkiærlighed,
Retfærd, strængest egen Dommerinde,
Medynk, bittersødt hvis blide Taare rinde,
Vogte paa dit høitidsfulde Fied.

Frygtede Gudinde! tung ei blive
Straffens Haand paa vore Hoveder!

Kom ei klædt i dine Rædseler,
Ikke Hævnens Skarer dig omgive,
— Som Ugudelige skue dig! —
Ei med Tordenrøst, og Trudsels Mine,
Ei med Jammers fæle Dødningskriig,
Mismod, dødbleg Trang, og Helsots grumme Pine!
Du dit vennehulde Aasyn bære,
Venlig vorde din Indflydelse!
I dit Følge komme gavnlig Lære,
Ei at saare, at formilde Hierterne,
Du hver udslukt ædel Gnist oplive!
Lære os at elske og tilgive!
Lære hver af os sin Feil at see,
Føle andres Værd, og sig som Menneske.

Til min Camma,

paa det nye Aarhundredes første Dag.

Lad andre tvistes længe nok om Tiden,
Og naar det gamle Sekel endte sig;
Mit nye er begyndt for længe siden,
Dets første skiønne Dag gik ud fra Dig!
O vilde Himlen Jubelaar os give,
Som mangen Jubeldag den skiænket har;
Vort Samlivs allersidste Dag vil blive
Saa skiøn, saa glad, som allerførste var.

Epistler.

Til
Hds. K. H.
Hertuginde Lovisa Augusta.

(Tilegnelse af de fordanskede schulziske Sange.)

Da Huldgudinden i sin Yndighed
Betraadde Cyprens lykkelige Bred;
Alt Folket iilte hende froe imøde,
Og henrykt kappedes enhver
Med Hylding og med Ofringer;
Hist reises Altre op, her Hekatomber bløde,
Og Viraktaage mørkner skyfrie Dag.
Gudinden seer det alt med Velbehag;
Kun lidet Skiænk og Offring hende fryder,
Men sig at at see tilbedet af enhver,
De gode Guders største Lykke er,
Og denne hun i al sin Fylde nyder.
Men fiern og frygtsom stod en fattig Hyrdepige,
For første Gang misundende de Rige,

Ak! sukked hun saa sorrigfuld ved sig:
Med hvilken Gave skal jeg nærme mig?
Og skulde hun da mig miskiende,
Som jeg, jeg eene ikke hylded' hende!
Nu pludselig et Glimt af Haab oprinder,
Hun i Gudindens Fied seer Blomster spire frem,
Glad plukker hun de skiønneste af dem,
Og til en Blomsterkrands dem binder;
Den vil hun lægge for Gudindens Fod,
Hun nærmer sig dermed, men ak! hun fattes Mod.
Gudinden blev den Armes Angest vaer,
Da vinked' hun, Hyrdinden henrykt iilte
Til hendes Fod; hun Krandsen tog, og smiilte;
Og ingens Glæde som Hyrdindens var.

Liig denne arme frygtsomme Hyrdinde,
Fyrstinde! min Camene nærmer sig;
Hun ikkun Blomster har at byde dig;
O! maae de tækkes Nordens Huldgudinde!

Til
Digteren C. A. Lund.

(Foran i hans samlede Digte., afskrevne af en Veninde.)

Med Hyldest, Ven! modtag fra Vennehænder
Af Danmarks Digterchor den eeneste,
Du — ellers den saa strængt retfærdige —
Saa stadig uretfærdigen miskiender.
Skiøndt Lyren, han modtog af Sangens Gud,
Stolt brammer med de fire Trylleſtrænge,
Som af de Lyrer, der paa Pindus hænge,
Selv Guden til sin Yndling kaared ud.
Den første Sulmos kiælne Skiald tilhørte,
Paa den han tolked' os, hvad Hero leed,
Og — liig din Leonoras *) Trofasthed —
Os giennem Sekler hendes Klager rørte.
Den anden majestætisk kraftfuld bød
Den stolte Romerbarm til høie Glæder,

*) Eleonora Christ. Ulfeld, see Minerva Jan. 1786.

Naar under Tiburs Sangers Haand den lød
Til Guders Priis, og Roms og Dydens Hæder.
Den tredie ved landlig stille Grav
Af Tungsinds veemodsmilende Camene
Fik Brittebarden Gray *); i denne eene
Hun Digterværd og Digternavn ham gav.
Den fierde, Ven! du selv har ønsket dig **)
Den fordum Thomsons høie Lyra pryded',
Dog — veed jeg ei — i Skottens Haand den lyded
Ei nær saa sølvreen, hiine tre saa liig.

O lyt! o hør, i Trylleharmonie
Af fordums Sang den fierne Gienklang bæve!
Hør Strængene din elskte Haand at kræve,
Kiænd Sanggudindens, Danas Kald deri.

*) Landsbykirkegaarden, Grays meest bekiendte Digterværk.

**) Lunden ved Jægerspriis, Minerva Februari 1788.

Til
Huldgudindens Digter
J. Baggesen.

(Tilegnelsen af Poesiesamlingen Charis 1797.)

I Afgudsdyrkelses og Blindheds Dage
Man troede, at Chariterne var tre;
Selv jeg og længe stod i liig Vilfarelse,
Men endelig fra den dog kom tilbage,
Og saae, at disse tre var eet,
At det var een og samme Huldgudinde,
Der nu i Fryd, nu Sorg, nu Spøg, nu Alvor seet,
Trefoldig forekom Vankundige og Blinde.
Fuld vel jeg veed det nu, det er kun een,
Der alle Dyders Søster, Uskylds Datter,
Fortryller os, i Taarer, som i Latter,
Hvis Alvor blid, hvis Sorg er huld, hvis Glæde reen

Thi hende denne Samling hellig være!
Dog — vil den tækkes hende? — — Baggesen!
Med riig og gavmild Haand du pryded den,
For Huldgudinden du den selv frembære.

Til

min Ven H. Laub.

(Med en Kanariefugl.)

En lille Qvidrer kommer her,
Som over Land og salten Bølge
Din Velærværdighed vil følge
I Haab om dig at være kiær.
Ei vil den dig bortsynge Sorgen,
Den Tid til Lykke er forbi;
Den med ukonstlet Melodie
Til Fryd vil vække dig hver Morgen;
Den dig i din Luises Favn
Tit vil gienkalde med sin Qvidder,
Den gamle Efterslægt, Nyhavn,
Og Borups Selskabs Fordumstider.
Ja den maaskee iblandt og tør
Afbryde selv Luises Stemme,

Til Minde om, at Venskab bør
Man selv i Elskovs Favn ei glemme.
Men om den gior nok saadan Larm,
O Ven! lad dig dit Hierte sige,
At du har efterladt dens Lige
Paa Bakkehuset i min Barm.
At enten mine Dage rinde
I Sorger eller Glæder hen,
Mig stedse kalder Alt i Minde
Min Kummers, og min Glædes Ven.

Til
mit Bakkehuus
i August 1802.

Mihi parva rura
Et ſpiritum graiæ tenuem Camenæ,
Parca non mendax dedit;.

Hor. Carm. Lib. II. Cd. XVI.

Omſider da! omſider mit du er,
Du gamle Hiem i Fryds og Sorgers Dage!
Min aarle Vaar, min Sommer henrandt her,
Hos dig jeg og min Fremtids Høſt hendrage!
Hos dig henleve jeg i landlig Boe
Et ſtille Liv i Fred for Stadens Vrimmel,
Dens Larm og Sorg forſtyrre ei min Roe!
Dens Taage mørkner ei din rene Himmel.

Hos dig jeg som i Trylleſpeil paa ny
Min Fortids underlige Vandring nyde,
See hver henrunden Dag igien fremgrye;
Ved nydte Lyſt, og ſvundne Sorg mig fryde!
Hos dig i Lye af løvriig Linderad,
Der Vidne var til Ungdoms ømme Smerte,
Jeg giennemføle ſkal erkiændtlig glad
Hvert huusligt Held, der lxger ſaaret Hierte.
Du, ſtille Dam, ſom da modtog ſaa tit
Den unge Sværmers veemodfulde Taarer,
Froe ſkal du ſee hans Aasyn kummerfrit
Afbilde ſig i dine blanke Baarer.
I Marzvioler! elſkte Roſenly!
Som Dammens Rand i hine Dage klædde!
Med dobbelt Pragt omblomſtrer den paa nye,
Glad eders Ven nu hviler ved dens Bredde.
Min Cammas Hauge! hvor jeg Billedet
Af eget Liv taknemmelig erkiænder,
Som nys en ukruddækket ſteenſtrøet Plet
Et Eden blev ved hendes Skaberhænder;

I hver en frodig Vext, hver Blomst fra dig
Min Lykke froe erkiænde skal sin Broder
Hvis vennehulde Smiil indbyde mig
At signe henrykt deres ømme Moder!
Her — o hvor kan jeg mig henvende her,
Hvor tusind Følelser mig ei modtage,
Hvor tusind hellige Erindringer
Hvert Fied, hvert Blik, hver Tanke ei ledsage!
De, de indvie mig mit Yndlingsted,
Derfor dets Savn har fulgt mig allevegne
Til Rhinens Bred, Ortungas Trylleegne,
Hvor, hvor jeg var, der ønskte jeg det med.
Lad vidtbereist Udlænding henrykt skue
Den vide Synskreds over seilklædt Strand,
Til gamle Malmøe fiernt i Sveas Land,
Et Belvedere i min lave Stue!
Saa langt fra dig jeg søger ei dit Værd;
Hos dig har jeg i Sorg et Fristed fundet,
Hos dig er bedre Stierne mig oprundet,
O derfor være du mig evig kiær!

O Kierlighed, som af min lave Hytte
Ved Camma skabte dig en Helligdom,
Saa trofast huld som hun, ved hvem du kom
Du dit og hendes elskte Hiem beskytte!
Du blide Venskab, som ved ædle Pram
Mig allerførst til disse Skygger bragte,
Som her saa tit mig Nectarbægret rakte
I beedske Stund til Bredden fyldt ved ham,
O aldrig kan du dette Sted forsage!
Dig fængsle tusind Minder her som mig!
Her kalder hver en Plet dig ham tilbage,
Her svæver Rein, her ømme Carl for dig!
Og du Camene! du har havt din Bolig
I disse Skyggers Fred fra Arrilds Tid,
Her du din Erichsen omsvæved blid,
Her lærde Ancher giæsted du fortroelig;
Da fik du disse Bakkers Gienlyd kiær,
Thi de gientog din Tr¢iels muntre Toner,
Endnu før Pram dig vied Altre her
Rigt prydede med vundne Laurbærkroner;

Glad her du i din Thaarups Alfsol saae
End meer end yndefulde Søstres Lige,
Og længselfuld endnu du vogter paa,
Naar du dog krandse skal den skiønne Pige.
Her har Tibullus Rein saa mangen Gang
Din uforanderlige Gunst erfaret,
Hvis kiære Minde han i skiønne Sang,
Som i sit skiønne Hierte har bevaret;
End svæver for min Tanke mangt et Navn,
Som Haanden nærsom vægrer sig at skrive,
O Sanggudinde! for ei dine Savn
Som Fædrelandets grusom at oprive.
Ei skabe de dig her et Pindus meer!
De er forbi, de fordums gyldne Dage,
Mig, ikkun mig du taus og ene seer,
Reent du dog gamle Hiemstavn ei forsage!
Du, du med Venskab, og med Kiærlighed
Min Hyttes Genier, som hidtil blive,
Og Mandoms Held, og Alderdommens Fred,
Og Gravens Pryd treenige mig give!

Her Baucis og Philemon leve, døe
Tilsammen i hinandens Arm af Ælde,
Giengivne Heiberg Graad ved Graven fælde,
Og Monas Flaccus den med Blomster ſtræe.